James Hadley Chase

CA LA TEATRU

Traducere de:
Nicolae Constantinescu

Editura LUCMAN

CAPITOLUL I

Trecuse deja o săptămână de când, închis în apartamentul meu dintr-un bloc fără ascensor, singur cuc, cu ochii în gol, aşteptam să pice ceva. Eram lefter – şi dator pe deasupra. În această perioadă, cordonul meu ombilical era linia telefonică. Când l-am auzit sunând – prima dată după şapte zile cumplite –, m-am repezit să răspund, gata să-mi rup piciorul.

— Sunt secretara domnului Lu Prentz.

— Salut, Liz!

Interpretam eu roluri mici, dar asta nu însemna că nu aveam talent! Am făcut ca în vocea mea să se simtă o plăcere sinceră. Nu un strigăt răguşit, disperat, de chemare în ajutor, ci un ton egal, fără cel mai mic accent de panică, perfect relaxat.

— Ai avut noroc. Tocmai voiam să plec de-acasă.

Ştiam că genul ăsta de minciuni gogonate nu ţinea cu Liz Martin, dar mai ştiam şi că putea să le înţeleagă. Câştigase destulă experienţă, lucrând cu Lu Prentz, ca să ştie că toţi clienţii lui căutau de lucru cu disperare.

— Domnul Prentz vrea să vă vadă de urgență, domnule Stevens. Poate spera să veniți?

— Ce înțelegi prin „de urgență"?

— După dejun. Pe la trei.

Cândva cu Lu Prentz discutam afaceri, dar timpurile acelea trecuseră. Acum, dacă voia să mă vadă, o făcea doar ca să-mi amintească că îi datoram cinci sute trei dolari.

— E vorba despre banii pe care i-i datorez, Liz? am întrebat cu un ton dezolat. De-asta vrea să mă vadă?

— E vorba de un angajament, domnule Stevens.

— Voi fi acolo la trei.

Am pus telefonul în furcă, oftând din toți rărunchii. Doamne, câtă nevoie aveam de un angajament! De un afurisit de angajament!

În urmă cu câțiva ani, făcusem senzație jucând câțiva tipi „răi" în filme western. Am trecut apoi la rolul *prietenului care nu cucerește niciodată fata* – numai roluri secundare –, apoi am jucat *tipul care e mătrășit de la începutul filmului*, pe urmă rolul *individului care stă și el pe-acolo cu un aer amenințător*. După aceea n-a mai fost mare lucru: figurație pe ici-colo, apoi un rol mai important într-un serial TV, iar acum eram, cum se spune în meserie, „între roluri".

Mă apropiam de patruzeci, eram înalt, frumos, brunet și divorțat. Garderoba mea, pe care o îngrijeam cu meticulozitate, începea să dea semne de oboseală. Așteptasem și iar așteptasem. Intrasem într-un tunel din care nu mai ieșeam. Temându-mă să mă depărtez de telefon, nu mai mâncam decât un hamburger pe zi, care îmi era adus în cameră, dar încă nu-mi pierdusem speranța marii lovituri.

Lu Prentz era cunoscut ca fiind ultima variantă la care apelau actorii și actrițele fără succes și cei trecuți de prima

tinerețe. Când toate marile agenții, cele mai puțin importante și agențiile mici nu se mai interesau de tine, Lu consimțea să facă un efort. „Cine știe?" zicea el deseori, adresându-ți un surâs onctuos. „Dacă un prostănac te angajează, asta înseamnă alimentarea contului meu în bancă."

Lu pretindea că are o inimă de aur. Asta mă făcea să înțeleg de ce valoarea aurului e în continuă scădere! Trebuie să recunosc însă că m-a ajutat în cursul ultimelor șase luni, când lupii răcăiau pe la ușa mea. Împrumutându-mă cu lovele, mă asigurase că avea încredere în mine. Se declara convins că îi voi înapoia banii, plus dobânda de douăzeci și cinci la sută. Am profitat și am tot împrumutat bani de la el, dar simțeam că risca. Mașina o vândusem deja.

Dar dacă Liz spunea că era vorba de un angajament, însemna că lucrurile stăteau chiar așa.

Liz Martin, o fată de optsprezece ani, cu o gândire pozitivă, lucra de trei ani la Lu. Și pot să spun că ea chiar avea o inimă de aur. Am văzut-o plângând în ziua în care o actriță bătrână, o aschilambică, fusese dată afară din biroul amărât al lui Lu.

Liz bătea de zor la mașină când am intrat în încăperea mică care ținea și loc de antreu. I-am adresat zâmbetul meu cel mai amical.

E o blondă subțirică, cu ochii mari, albaștri și o privire de cocker: avea un aer puțin cam trist, dar își dorea mult să fie iubită.

— Salut, Liz, am zis închizând ușa. Crocodilul s-a întors de la halit?

Îmi făcu semn că da și-mi indică biroul lui Lu.

— Intrați, domnule Stevens. Și baftă!

Lu Prentz stătea la birou, cu mâinile grăsuțe așezate în față și cu ochii închiși. Judecând după fața îmbujorată, mai mult ca sigur că se luptase voinicește cu o sticlă de whisky.

Era scurt și îndesat, cu o burtă de obez. Părea un unchi vagabond revenit la ferma familiei ca să ceară un dolar. Purta tot timpul același costum albastru lucitor. Avea boală pentru cravate cu flori și cămăși verzulii. Când a deschis ochii să se uite la mine, mi-am amintit că e nu numai șiret nevoie mare, ci și dur.

— Stai jos, Jerry, zise el, arătând cu degetul spre fotoliul clientului. Cred că s-a ivit o chestie care te-ar putea interesa.

M-am așezat cu prudență, știind din experiență că acel fotoliu era la fel de confortabil ca o teapă concepută ca Lu să se debaraseze de clienți în cel mai scurt timp.

— Arăți bine, Lu, am zis. A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut.

— Las-o moartă cu dialogul ăsta din filmele tale de mâna a doua, replică el, râgâind discret. Taci și-ascultă! Îmi datorezi cinci sute trei dolari, a adăugat el, mijind ochii.

— Iar ne-ntoarcem la povestea asta veche, Lu? Care-i treaba?

— Ți-am amintit de datorie doar ca să-ți atrag atenția că, în cazul în care vei obține acest angajament, va trebui să-mi dai imediat banii înapoi.

— Care angajament? La vreo televiziune?

— Nu știu despre ce-i vorba, dar am mirosit c-ar fi vorba de lovele ca lumea, zise el, pipăindu-și nasul coroiat. Cu condiția, firește, să obții angajamentul.

— Ai mâncat prea mult la prânz. Vorbești aiurea.

— Nu mă mai face să-mi pierd timpul! Ascultă ce-am de spus!

Am ascultat, deci, ce avea să-mi spună.

Şi aşa am aflat că în acea dimineaţă, pe la zece, în biroul său intrase un om pe nume Joseph Durant. Acest tip făcuse o impresie puternică asupra lui Lu. În vârstă de vreo patruzeci şi cinci de ani, bine făcut, bronzat şi elegant, tipul purta un costum impecabil, pe care nu şi-l puteau permite decât cei cu buzunarele doldora de bani. Purta pantofi din piele de şopârlă şi cravată Cardin. Aceste detalii nu-i scăpaseră lui Lu. Aspectul acelui individ emana un parfum puternic de prosperitate.

Domnul Durant dorea să angajeze un actor în căutare de lucru. Aflase, informându-se ici-colo, că domnul Prentz se ocupa în mod special de actori fără contracte.

Lu, adresându-mi surâsul lui onctuos, răspunsese că avea şi alţi clienţi, care câştigau un munte de bănet în cinema şi televiziune.

Domnul Durant făcuse o mişcare agasată, de respingere faţă de minciuna evidentă. Îl întrebă dacă avea fotografiile acelor actori care căutau un angajament.

Lu răspunsese că avea pe puţin patru sute de fotografii de actori excelenţi care, din păcate, treceau deocamdată printr-o perioadă de criză.

— Voi arunca o privire peste aceste fotografii, spuse Durant.

— Chiar pe toate patru sute? Nu mi-aţi putea spune în două vorbe ce fel de personaj căutaţi? Asta mi-ar permite să încarc datele în computer (Liz Martin) şi să obţin o selecţie.

Durant a încuviinţat.

— Am nevoie de un bărbat între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, înalt de cel puţin un metru optzeci, zvelt, să nu cântărească mai mult de şaptezeci şi cinci de kilograme. Trebuie să ştie să şofeze bine, să călărească şi să înoate acceptabil. Un tip destul de rezervat şi de supus. N-am nevoie de încrezuţii ăia cu arere de zei ai ecranului!

Lu nu dispunea decât de cinci actori pe tuşă care corespundeau vag acestor semnalmente, şi toţi se considerau vedete de prim-plan. Lu îi arătase fotografiile şi Durant le examinase.

Lu îmi adresă un zâmbet onctuos

Şi te-a ales pe tine, Jerry. Dar vrea să te vadă înainte de a se decide să te angajeze.

— Despre ce-i vorba? am întrebat. Cine e tipul ăsta? Un descoperitor de talente?

— Mă-ndoiesc, răspunse Lu, dând din umeri. S-a arătat rezervat. Ştiu doar că pute a lovele, şi asta ne interesează şi pe mine şi pe tine... Nu-i aşa?

— Păi cum! am spus cu convingere.

— OK. Diseară deci, la zece şi jumătate fix, intri în holul hotelului Plaza. Te duci la standul de ziare şi cumperi un număr din *Newsweek*. Apoi te duci la bar şi comanzi un Martini. Te aşezi la bar şi răsfoieşti ziarul. Schimbi câteva cuvinte cu barmanul, îţi bei paharul şi te întorci în hol. Faci toate astea fără grabă. Vei fi urmărit cu atenţie de cineva. Manierele şi comportamentul sunt indicii preţioase pentru domnul Durant. Vei lua loc în hol. Dacă domnul Durant e satisfăcut, ţi se va adresa. Dacă nu, nu va da ochii cu tine. Şi după ce vei aştepta răbdător cam o jumătate oră, te vei întoarce acasă şi vei trăi mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta e. Mingea e la tine.

— Chiar nu ştii ce vrea?

— Nu.

— Nu s-a pus şi problema banilor?

— Nu s-a pus problema banilor. E vorba doar de un test. Trebuie să-l treci.

M-am gândit o clipă. Chestia asta mi se părea cam ciudată, dar poate că mă alegeam cu un angajament.

— Părea plin de lovele?

— Puțea a bișțari!

— Ei bine, accept. Ce-am de pierdut? Mă voi duce diseară la Plaza.

Lu zâmbi imediat onctuos.

— Foarte bine. Şi nu uita de chestia aia cu aerul rezervat şi supus. Tipul asta ştie bine ce vrea.

— Un aer foarte rezervat şi supus? Adică un linguşitor, o marionetă?

— Foarte bine spus, Jerry. Asta este.

— Să presupunem că mă angajează. Care sunt condițiile? Negociezi şi chestia asta?

În ochii mici ai lui Lu se aprinse scurt o luminiță rece.

— Dacă pomeneşte de bani spune-i să vorbească cu mine. Eu sunt agentul tău, nu?

— Aşa s-ar părea. Nu cred că am altul, am răspuns adresându-i un zâmbet copilăresc, dar nu destul de sincer. Ei bine, de acord, mă voi duce... OK, mă duc... Dar ar mai fi un mic detaliu, Lu, şi trebuie rezolvat înainte să te las să-ți vezi de afacerile tale strălucite! Intru la Plaza. Cumpăr *Newsweek*. Comand un Martini.... Am reținut bine?

Lu îmi aruncă o privire suspicioasă.

— Exact aşa!

Am zâmbit cu toată gura.

— Da' cu ce?

Se uită fix la mine.

— Nu-nțeleg.

— Să privim adevărul sordid în față. N-am o para. Ba chiar am fost obligat să vin pe jos la amărâtul tău de birou. Am fost obligat să-mi vând mașina.

— Imposibil! Ti-am împrumutat...

— Asta a fost acum șase luni! Deocamdată am în buzunar exact un dolar și douăzeci de cenți.

Închise ochii și scoase un fel de vaiet ciudat. Vedeam bine că se lupta cu el însuși. Până la urmă, a deschis ochii, a luat o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și a pus-o pe birou, ca și cum ar fi fost vorba de o vază Ming.

— Ai face foarte bine să obții angajamentul, Jerry, zise el, în timp ce eu întindeam mâna după bani. E ultima pomană pe care o mai primești de la mine. Dacă o dai în bară, nu mai pui vreodată piciorul în biroul ăsta. Ai înțeles?

Am pus bancnota în portofelul meu gol.

— Totdeauna am știut că ai o inimă de aur, Lu, am zis. O să-ți laud generozitatea în fața nepoților mei. O să-i bușească plânsu' de-nduioșare.

Pufni cu dispreț.

— Îmi datorezi cinci sute douăzeci și trei de dolari, plus o dobândă de douăzeci și cinci la sută. Acum, fă pași!

Am trecut în biroul de la recepție, unde doi bărbați cu un aspect sărăcăcios stăteau sprijiniți cu spatele de perete, așteptând să fie primiți de Lu. Imaginea lor m-a deprimat, dar am reușit să-i adresez lui Liz un zâmbet radios. Am ieșit în stradă. În timp ce mă întorceam la tristul meu apartament, speram, așa cum nu mai sperasem niciodată, ca seara aceea să-mi aducă marele rol de care aveam nevoie cu disperare.

*

* *

În momentul în care pătrundeam în holul hotelului Plaza, ceasul de pe perete arăta zece şi jumătate.

În perioada mea de glorie, frecventasem des acest hotel, profitând de bar şi de restaurant când aveam o cioc-neală cu o pipită. Pe-atunci, portarul mă saluta ridicând şapca de pe cap, dar de data asta abia dacă îmi aruncă o privire, în timp ce cobora treptele ca să deschidă portiera unei maşini Cadillac, din care coborâră un bărbat gras şi o femeie şi mai corpolentă decât el.

În holul hotelului, o mulţime de obişnuiţi ai casei schimbau două-trei vorbe. Cei mai mulţi bărbaţi erau în smoking, iar femeile purtau toalete de seară. Nimeni nu-mi acordă vreo atenţie în timp ce traversam holul în direcţia standului de ziare. Tipa care le vindea, aflată acolo de la înfiinţarea hotelului, mă întâmpină cu un zâmbet.

— Ia uite! Bună seara, domnule Stevens! Mi-era dor de dumneavoastră! Aţi fost plecat?

Cel puţin îşi mai amintea cineva de mine!

— În Franţa, minţii eu. Cum o mai duci?

— Comsi-comsa. Cu bătrâneţea. Dar dumneavoastră, domnule Stevens?

— O duc de minune. Dă-mi un *Newsweek*, drăguţo.

Ea făcu o mutră fandosită. Oamenii fără bani şi fără notorietate sunt uşor de mulţumit. Îmi dădu ziarul pe care l-am plătit. Apoi, conştient că probabil eram observat, i-am adresat un zâmbet încântător, am asigurat-o că arăta mai tânără ca niciodată şi, lăsând-o topită de bucurie, am traversat lent mulţimea până la bar. Am rezistat tentaţiei de a mă uita în jur, ca să văd dacă îl pot repera pe domnul

Durant. Am sperat că se află acolo şi că îmi urmăreşte comportamentul.

Localul era plin. Am fost nevoit să mă strecor printre femei grase, parfumate şi bărbaţi bortoşi ca să ajung la bar.

Jo-Jo, barmanul negru, servea cocteiluri. Se mai îngrăşase faţă de ultima dată când îl văzusem. Îmi aruncă o privire scurtă, de automat, apoi o a doua, mai insistentă, după care zâmbi.

— Vă salut, domnule Stevens. Sunt al dumneavoastră într-o clipă.

M-am sprijinit cu coatele de bar. Încă unul care îşi amintea de mine!

Când Jo-Jo a reuşit să ajungă şi la mine, i-am cerut un Martini.

— Nu v-am mai văzut de o grămadă de vreme, domnule Stevens, zise el, întinzând mâna după un shaker. Aţi devenit scump la vedere.

— Da. Ştii şi tu cum se întâmplă.

Nu i-am servit minciuna cu călătoria în Franţa. Jo-Jo era prea de comitet.

— Bineînţeles. Vii, pleci, iar vii..., spuse el privindu-mă cu simpatie. În orice caz, îmi face plăcere să vă revăd.

Mi-a umplut paharul şi a plecat să servească un grup care cerea în gura mare să li se umple din nou paharele. De luni de zile, nimeni nu-mi mai spusese că se bucura să mă vadă. Cei mai mulţi dintre pretinşii mei amici traversau strada când vedeau că mă apropii.

Mă întrebam dacă schimbul de cuvinte cu Jo-Jo fusese destul de lung. Cu paharul în mână, am aruncat o privire în jurul meu, dar era atât de multă lume, încât nu am putut repera pe nimeni semănând cu domnul Durant, aşa cum

îmi fusese descris de Lu. Am băut cu înghiţituri mici şi am frunzărit revista. După ce Jo-Jo a terminat de servit, i-am făcut semn.

— Un pachet de Chesterfield, te rog.

— Bine, domnule Stevens, a răspuns el dându-mi pachetul. E bun cocteilul?

— Perfect. Eşti un barman neîntrecut.

Zâmbi încântat.

— Păi, cred că aţi servit destule cocteiluri făcute de mine!

— Sunt grăbit. Vreau să achit imediat, am spus punând pe bar o bancnotă de zece dolari.

Mi-a dat restul şi i-am lăsat douăzeci şi cinci de cenţi.

— Pe curând, domnule Stevens, zise el, înainte de a se ocupa de alţi consumatori.

Am golit paharul, am aprins o ţigară, apoi m-am dus în hol. Acolo era mai puţină lume. Lumea se îndrepta spre restaurant şi spre ieşire.

Acum inima îmi bătea gata să-mi iasă din piept. Va apărea domnul Durant? Mi-am luat un aer nepăsător şi m-am apropiat de unul dintre fotolii. M-am aşezat, am deschis revista şi mi-am pironit ochii pe paginile tipărite fără să văd nimic. Şi dacă o dădeam în bară? Domnul Durant nu părea prea grăbit să mă angajeze.

Mi-am propus să fiu calm, apoi am stins ţigara în scrumiera de pe măsuţa de lângă mine. M-am aşezat picior peste picior şi am început să răsfoiesc revista.

Au trecut douăzeci de minute nesfârşite fără să se întâmple nimic. Holul era acum aproape pustiu. M-am uitat în jur. La o oarecare distanţă de mine, stătea un cuplu de oameni în vârstă. Un bărbat slab şi o femeie scheletică vorbeau cu omul de la recepţie. Patru comisionari, aşezaţi

pe o bancă, aşteptau sosirea clienţilor. O doamnă în vârstă şi mică de statură, stătea singură, cu un aer de om părăsit, în compania unui caniş. Doi bărbaţi, fumând trabuc, examinau nişte acte. Nici urmă de vreun individ care să semene cât de cât cu domnul Durant.

Aşteptam răbdător. Nu puteam să fac altceva şi, în timp ce aşteptam, un nor negru de deprimare începea să planeze asupra mea. După un sfert de oră, norul devenise şi mai gros!

Ratasem.

Am pus revista jos şi am aprins o ţigară. Şi acum ce voi face? Mă gândeam la drumul care mă aştepta până acasă. Nu aveam cu ce să plătesc un taxi. Cu ce-mi mai rămăsese din pomana lui Lu, finanţele mele reprezentau suma de unsprezece dolari şi câţiva cenţi dar, cel puţin deocamdată, aveam un acoperiş deasupra capului. Dar pentru cât timp?

Lu vorbise serios când îmi spusese să nu mai pun piciorul în biroul lui? M-am gândit mai bine şi am ajuns la concluzia că glumise. Nu ar fi putut să-mi dea pace până când nu i-aş fi dat banii înapoi.

Urma deci întoarcerea în apartament, pentru a suporta o nouă aşteptare interminabilă lângă telefon. Pomana lui Lu mă va împiedica cel puţin să mor de foame.

Mă simţeam bine în holul hotelului. Nimeni nu mă deranja. Nu eram deloc încântat la gândul drumului lung şi mohorât de întoarcere acasă. M-am tolănit în fotoliu şi m-am străduit să fiu atent la oamenii care încă se mai aflau în hol. Bărbatul slab şi femeia scheletică plecaseră. Cuplul de vârstnici fuseseră acaparaţi de un alt cuplu, la fel de ramolit, şi acum se duceau spre restaurant. Cei doi oameni de afaceri continuau să tragă din trabuc şi să discute.

Ochii mi se îndreptară spre bătrâna cu caniş.

Holurile hotelurilor sunt pline de bătrânici: unele slabe, altele planturoase, dar totdeauna singure şi izolate. Cea de faţă era un astfel de specimen. Eram convins că îşi pierduse soţul. Bogată, în acest moment aflată în călătorie organizată în California, avea să se întoarcă la o reşedinţă singuratică, unde un majordom şi o mulţime de servitori o furau ca în codru. Pusese ceva bani pe ea: peruca ei de un blond închis era admirabilă, purta ochelari a căror ramă era presărată cu pietre scumpe, rochia verde ca smaraldul provenea probabil de la Balmain, iar pe degete îi străluceau câteva pietre preţioase.

După un moment, am băgat de seamă că mă observa cu atenţie şi am întors repede capul. Deşi nu mă mai uitam la ea, simţeam că bătrâna avea privirea aţintită asupra mea.

Măi, să fie! Avea ceva cu mine bătrâna aia părăsită? Se pare că da, căci şi-a părăsit fotoliul, şi-a luat în braţe canişul şi s-a îndreptat spre mine.

— Dacă nu mă înşel, sunteţi domnul Stevens! exclamă ea, oprindu-se lângă mine.

La naiba! Asta-mi trebuia acum!

M-am ridicat şi i-am zâmbit.

— Domnule Stevens, nu aş vrea să vă deranjez, dar vreau neapărat să vă spun cât de mult v-am admirat în *Şeriful*!

Dintre toate filmele mizerabile, *Şeriful* merita Oscarul pentru cea mai mare porcărie din lume.

Mi-am menţinut zâmbetul pe buze.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă. Mulţumesc.

— V-am văzut toate filmele, domnule Stevens, zise ea. Aveţi un talent excepţional.

Talent? Mi s-a părut că aud râsul strident al lui Lu.

Am privit-o drept în ochi şi am avut un mic şoc. Acea femeie nu era singuratica obişnuită care bântuia holurile hotelurilor. O strălucire de oţel se putea distinge în ochii ei de un albastru închis, iar buzele ei erau subţiri ca o foaie de hârtie.

— Mulţumesc, am spus, negăsind altceva.

S-a uitat cu atenţie la mine şi a zâmbit.

— Mă pregăteam pentru o cină târzie. Mă întreb dacă aţi fi de acord să fiţi invitatul meu?

Se întrerupse şi adăugă imediat:

— Haideţi, domnule Stevens, acceptaţi! Mi-ar face o foarte mare plăcere!

Făcu iar pauză. Apoi, văzând că ezit, continuă:

— Mi-ar face o mare plăcere să vă aud vorbind despre munca pe care o faceţi... Sau poate aţi cinat deja?

Cinat? La ultima mea masă am mâncat un hamburger. Muream de foame.

Am ezitat totuşi. Trecuseră vreo patruzeci de minute. Domnul Durant ar fi avut tot timpul să mă abordeze. Era clar că bătrânica era plină de bani. *„...fiţi invitatul meu."* Cum să rezist la o astfel de solicitare? M-am gândit la o friptură savuroasă şi la un munte de cartofi prăjiţi şi am început să salivez.

— Cu mare bucurie. Mulţumesc.

Bătrânica îşi frecă mâinile mulţumită.

— Îmi pare tare bine! N-aş fi crezut... zise ea zâmbind. Să mergem. Îmi plac la nebunie filmele western. Sunt sigură că îmi vei explica cum sunt făcute. Cred că e vorba de o mulţime de trucaje interesante.

Făcu un pas spre ieşire. Am fost surprins. Îmi închipuisem că vom cina la restaurantul hotelului dar, pentru că o ţinea înainte, am urmat-o.

Pe trepte, portarul a ridicat şapca şi s-a înclinat în faţa ei, apoi a fluierat. Din noapte a apărut aproape imediat un Rolls Royce Silver Cloud albastru închis. Un japonez – cu uniformă gri şi şapcă cu cozoroc de piele – deschise imediat portiera.

— Cunosc un mic restaurant tare drăguţ, zise ea oprindu-se. Cred că-l cunoaşteţi. *Benbow*. Aţi vrea să cinăm acolo?

Benbow! Nu pusesem niciodată piciorul acolo, dar îl cunoşteam după reputaţie. Cel mai bun restaurant din regiune! Nici chiar în perioada mea de glorie nu avusesem curaj să înfrunt vreodată preţurile de-acolo!

Fără să-mi lase timp să răspund, bătrâna urcă în maşină. Puţin cam năucit, dar cu norul din jur risipit, am luat loc alături de ea în limuzina luxoasă.

Şoferul s-a aşezat la volan şi maşina a demarat încetişor.

— Doamnă, nu v-am reţinut numele, i-am spus zâmbind.

— Ce stupidă sunt!

Şi-a pus mâna pe braţul meu. Canişul a sărit de pe genunchii ei pe genunchii mei. Micul animal a început să mă lingă pe faţă. Eu nu suport să fiu lins de câini şi mă apucară toate pandaliile. L-am îmbrâncit cu o oarecare bruschete şi, în acel moment, am simţit o ciupitură ascuţită în coapsă.

Câinele, lătrând, căzu de pe genunchii mei. Am vrut să mă ridic.

— Doamnă! am exclamat. Câinele dumneavoastră m-a muşcat!

— Dragă domnule Stevens, probabil că te înşeli. Sunt sigură că Cookie nu şi-ar permite niciodată una ca asta. E cel mai blând şi...

Restul frazei nu l-am mai auzit.

*

* *

Camera era mare, mobilată confortabil şi luminată de câteva lămpi. Stăteam întins pe un pat mare. Aveam capul greu şi gura uscată. Am făcut un efort ca să mă ridic pe jumătate şi m-am uitat în jur năucit. La capătul patului se afla o oglindă mare, fixată pe perete. Imaginea persoanei mele întinsă în pat m-a făcut să văd nu numai că eram năucit, ci şi foarte speriat.

Mobilierul luxos a avut oarecum darul de a mă linişti. Pentru ca acea încăpere să arate atât de confortabil, fuseseră cheltuiţi mulţi bani, iar banii mă linişteau totdeauna. Perdelele grele de la fereastră erau bine trase.

M-am uitat la ceas. Era nouă fără un sfert. Oare era dimineaţă sau seară? De cât timp stăteam lungit în acel pat? Urcasem în Rolls la unsprezece seara. M-am gândit la înţepătura din coapsă pe care o luasem drept o muşcătură de caniş. M-am înfiorat de oroare când mi-a trecut prin minte că bătrânica îmi administrase un drog cu efect fulgerător.

Dumnezeule mare! Fusesem răpit!

M-am dat jos din pat, m-am apropiat de fereastră şi am tras perdelele într-o parte. Un oblon solid de oţel acoperea fereastra. Am împins în el, dar nu se mişca. M-am întors să caut uşa. Apropriindu-mă de ea, am constatat că nu avea clanţă. Uşa era la fel de rezistentă ca şi oblonul de la fereastră. Am intrat în sala de baie: acelaşi lux dar nici o fereastră. Am aruncat o privire la dulăpiorul de pe perete.

Conținea două periute de dinți în ambalajul lor de celofan, un aparat de ras electric, o sticluță de after-shave, un burete de baie tot în celofan și săpunuri de toaletă. M-am uitat în oglindă. După barbă, fusesem drogat doar de câteva ore.

Am folosit baia, străduindu-mă să-mi stăpânesc panica. Efortul meu a fost recompensat. După ce m-am bărbierit și spălat, m-am simțit mult mai bine revenind în cameră. Mi-am dat seama și de faptul că îmi era foame.

Mergând spre pat, am zărit butonul unei sonerii alături de veioza de pe noptieră. Am ezitat un moment, apoi am apăsat pe buton. Am ținut degetul apăsat câteva secunde.

M-am așezat într-un fotoliu mare și am așteptat. N-a fost nevoie să aștept prea mult. Ușa fără clanță a alunecat într-o parte și a intrat un bărbat, împingând o măsuță pe rotile. Ușa se închise în urma lui cu un zgomot înfundat.

Tipul era un adevărat gigant: mai înalt decât mine cu vreo cincisprezece centimetri, iar eu am un metru optzeci și trei. Avea niște umeri de halterofil și mâini enorme, capul ras iar fața părea că-i provine din benzile desenate de groază: nas mare, gură fără buze și niște ochi mici și scăpărători. Când făceam filme western, am cunoscut mulți tipi duri, care făceau pe brutele, dar după ce ieșeau de pe platou, erau blânzi ca mielușeii. Nu și bărbatul acela: reacțiile sale erau probabil la fel de neprevăzute ca ale unei gorile și la fel de periculoase ca ale unui tigru rănit.

Puse măsuța în mijlocul camerei, apoi se întoarse spre mine. Ochii lui mici și răutăcioși m-au înghețat. Am vrut să spun ceva, dar m-am răzgândit. Mă băga pur și simplu în sperieți. M-am limitat să-l privesc întorcându-se cu rapiditate la ușa care se deschise și se închise imediat în urma lui.

Mi-am scos batista din buzunar și mi-am șters mâinile și fața, dar mirosul apetisant al mâncării gătite m-a făcut să

mă ridic din fotoliu. M-am apropiat de măsuță. Ce mâncare! O friptură în sânge, savuroasă, o farfurie cu cartofi prăjiți fierbinți, o tavă de clătite stropite cu sirop de coacăze, pâine prăjită, unt, marmeladă și o cafetieră pântecoasă.

Am tras un scaun și m-am așezat. Mi-am zis, tăind friptura, că mâncarea îți dă forță. OK, fusesem răpit, dar nu aveam să mor de foame!

După ce am ras totul până la ultima firimitură, am găsit un pachet de Chesterfield și o brichetă pe aceeași măsuță. Am aprins țigara și m-am reîntors la fotoliu.

Acum eram mult mai destins. M-am gândit la noaptea trecută și la bătrânică. Am avut impresia că se afla în înțelegere cu domnul Durant. Răpirea mea nu se putea explica altfel. Încercam prosteşte să mă conving că domnul Durant considerase că eram tipul de om pe care îl căuta și că, din motive cunoscute numai de el, pusese să fiu transportat în acea cameră ca să prelungească testul. Apoi m-am gândit la „gorila" care îmi adusese micul-dejun și am simțit o sudoare rece pe șira spinării. Mi-am spus că nu era cazul să fac pe viteazul. Nu aveam de ce să risc.

Am așteptat deci, lac de năduşeală.

A trecut o jumătate de oră. Fără să-mi iau ochii de la ceas, mă întrebam când se vor pune în mișcare lucrurile. După a patra țigară, când începusem să mă foiesc serios, uşa se deschise brusc și intră gorila. În urma lui păşea un bărbat mic de statură și oacheș. Atunci l-am recunoscut imediat pe Joseph Durant, după pantofii din piele de șopârlă.

— Nu te ridica, domnule Stevens, zise el, văzând că voiam să mă scol în picioare.

Se apropie de un fotoliu şi se aşează. Îl urmăream foarte atent cu privirea. Semnalmentele furnizate de Lu erau exacte, dar omisese să adauge că acel om emana nu numai opulenţă, ci şi un fel de ameninţare sinistră.

Am aruncat o privire „gorilei" rămase în picioare lângă uşă. Tipul mă privea aşa cum se uită un tigru la viitoarea lui friptană. Am considerat că era bine să aştept ca Durant să înceapă conversaţia.

Nu se grăbi deloc. Se uită la mine cu ochii lui negri, apoi înclină capul într-un fel pe care am vrut să-l iau drept un semn că era satisfăcut de mine.

— Domnule Stevens, zise el în cele din urmă, probabil că te întrebi ce înseamnă toate astea. N-ai nici un motiv să te alarmezi. Era necesar să te aducem aici în acest fel.

— Răpirea este un delict pedepsit de legea federală, am zis, regretând că vocea mea răsuna atât de tulburată.

— Asta ştiam şi eu, răspunse el, privindu-şi unghiile. Dar nu e momentul, domnule Stevens, să discutăm aspectul legal al modului în care aţi fost adus aici. Poate mai târziu, acum, în nici un caz.

Se aşează picior peste picior şi balansă un pantof din piele de şopârlă în direcţia mea, apoi zise:

— Trebuie să primesc confirmarea unor fapte referitoare la dumneata. Eşti un actor de mâna a doua, care a obţinut un oarecare succes în filmele western. Eşti şomer de şase luni. Cauţi de lucru. Este exact? mă întrebă el, măsurându-mă cu privirea.

— Păi da! Caut de lucru, am răspuns. Filmele western nu mai sunt deocamdată în vogă. E posibil ca...

Mi-a tăiat vorba.

— N-ai bani. De fapt, domnule Stevens, nu numai că n-ai bani, ci ai şi datorii şi nu ţi-ai plătit chiria. Este exact?

— Exact, am recunoscut dând din umeri.

— Cred că-ți pot oferi o slujbă, zise el dând din cap. Salariul dumitale va fi mai mult decât suficient. Sunt gata să-ți plătesc o mie de dolari pe zi, timp de cel puțin treizeci de zile, poate chiar mai mult, dacă ești dispus să te conformezi anumitor condiții.

Un lung moment am rămas mut, stupefiat.

O mie de dolari pe zi, timp de cel puțin treizeci de zile, poate chiar mai mult!

Mi-am zis că nu putea să fie adevărat. Probabil că ceva nu era în regulă.

Totuși, dacă te uitai bine la acel om, mi-am dat seama că o mie de dolari pe zi reprezenta doar o sumă derizorie. După cum spusese Lu, tipul ăsta putea a bani!

Dar nu-mi luase mințile în așa hal încât să accept imediat oferta. Mă uitam la el și ceva îmi spunea că riscam să cad într-un viespar. Mi-am îndreptat ochii spre gigant care, fără să se miște din loc, mă fulgera cu privirea.

— Mi se pare interesant, domnule Durant, am spus cu un ton detașat. Care sunt condițiile?

— Aș vrea să-ți cumpăr cooperarea deplină, răspunse el. Se pare că ai un temperament foarte liniștit și supus. Este exact?

— Depinde. Nu am avut niciodată necazuri cu regizorii mei. Am...

Mă întrerupse cu un gest al mâinii.

— O cooperare deplină. Dă-mi voie să-ți explic. N-am să te angajez cu o mie de dolari pe zi decât dacă faci exact ce-ți spun, fără întrebări și fără ezitare. Asta înțeleg prin cooperare deplină. Ceea ce am să-ți cer să faci nu-i periculos, nu va încălca legea și nu-ți va depăși posibilitățile.

Dacă nu mă asiguri de deplina dumitale cooperare, nu te angajez.

Mi-am zis că trebuie să fie ceva necurat la mijloc, dar nu mai puteam de bucurie la gândul celor o mie de dolari pe zi.

— Adică ce vreți să fac, concret?

Se uită la mine un moment care mi se păru interminabil.

— Prin urmare, nu ești dispus să-mi oferi cooperarea deplină fără alte detalii? Gândește-te bine la asta!

Tonul lui sunase ca avertisment? Am reînceput să transpir. Era nemaipomenit să fii plătit cu o mie de dolari pe zi, dar aveam impresia că în spatele acestei propuneri se ascundea ceva necurat. Răpirea, „gorila", această momeală și Durant care părea să aibă relații cu Mafia: toate astea formau un tablou care mă înspăimânta. *Nu va fi periculos, nu va încălca legea, nu-ți va depăși posibilitățile.* Era prea tentant. În ciuda nevoii mele presante de bani, nu aveam de gând să mă arunc orbește în nu știu ce aventură.

— Nu, am zis cu fermitate. Nu sunt dispus să vă ofer cooperarea mea deplină fără să știu exact ce așteptați de la mine.

Am auzit un mârâit înăbușit al „gorilei": un zgomot asemănător cu cel al unui tunet îndepărtat. Durant și-a scărpinat fruntea, s-a încruntat, apoi a dat din umeri.

— Foarte bine, domnule Stevens. Am sperat că oferta financiară va fi suficientă ca să te facă să accepți orice muncă care îți va fi propusă.

— În cazul acesta, v-ați înșelat. Ce așteptați de la mine?

Buzele lui subțiri schițară un zâmbet.

— Pentru că insişti, îţi voi spune câte ceva despre ce ţi se va cere.

S-a întrerupt şi, scoţând un etui din piele de şopârlă, a scos un trabuc, l-a răsucit între buze, apoi i-a retezat capătul cu o ghilotină din aur. A aruncat o privire peste umăr, iar „gorila" a aprins un chibrit şi i-a oferit foc lui Durant, care a tras scurt, de câteva ori, din trabuc.

Profitând de această pauză, am scos o ţigară din pachetul de Chesterfield şi am aprins-o.

— Trebuie să joci rolul unui bărbat care îţi seamănă, spuse Durant, ascuns o clipă de un nor de fum cu miros pătrunzător.

Era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— Să joc rolul unui bărbat? Şi, mă rog, cine este acest bărbat?

— Deocamdată, ăsta este un detaliu pe care este inutil să-l cunoşti.

— De ce este necesar să joc rolul acestui bărbat?

Durant făcu un gest nervos, ca şi cum ar fi alungat o muscă agasantă.

— Omul al cărui rol urmează să-l joci are nevoie de libertate de mişcare, explică el, lăsând să se simtă o fărâmă de agasare în vocea lui. Această libertate de mişcare îi este indispensabilă ca să ducă la bun sfârşit o înţelegere comercială importantă. Deoarece este asaltat de rivali cât şi de presă, am luat hotărârea să-i angajăm o dublură... Ăsta parcă este termenul pe care îl folosiţi în lumea filmului: un om care să abată spre el atenţia acestui grup şi a presei care au început să devină foarte supărători, în timp ce personajul dublat de dumneata va avea toată libertatea să părăsească ţara, să călătorească în Europa şi să încheie un contract fără să-i fie teamă că va fi urmărit şi spionat. După

încheierea contractului, vei fi liber să te întorci la modul dumitale de viață obișnuit, cu vreo treizeci de mii de dolari în contul din bancă.

M-am așezat cât mai comod în fotoliu și m-am gândit la propunere, în timp ce Durant fuma și se uita în altă parte. Citisem destule cărți despre spionajul industrial. Ba chiar interpretasem o dată rolul unui spion industrial într-un film obscur. Mașinațiile la care se dedau marii mahări ca să reușească acapararea unei piețe de desfacere nu mă mai surprindeau de mult timp.

Dacă acest mare mahăr era spionat, angajarea unei dubluri mi se părea o idee foarte șireată. Mie mi-ar fi fost indiferent dacă eram spionat, și mai era și momeala aceea de o mie de dolari pe zi.

— Dar ce rost a avut răpirea? am întrebat ca să câștig timp.

Durant oftă exasperat.

— Ți s-a explicat ce ți se va cere să faci, zise el. Ar trebui să înțelegi că este necesară păstrarea unui secret absolut. Nimeni nu știe că te afli aici. Nici dumneata nu știi unde ești. În caz că refuzi, vei fi din nou drogat și dus în apartamentul dumitale.

— De unde am siguranța că voi fi plătit după ce termin treaba? am întrebat după un moment de gândire.

Zâmbetul lui anemic reapăru pe buzele subțiri. Durant scoase o foaie de hârtie din portofel. Gigantul se apropie, i-o luă din mână și mi-o dădu mie.

Era o foaie de vărsământ de la Chase National Bank, cu o mie de dolari pe numele meu.

— În fiecare zi lucrată aici pentru mine, vei primi o hârtie identică, zise Durant. N-ai de ce să fii preocupat de problema banilor.

N-am mai ezitat.

Nu va fi periculos, nu va încălca legea, nu-ți va depăși posibilitățile.

Atunci de ce nu?

— De acord, domnule Durant, am spus. Ne-am înțeles.

— Suntem deci bine înțeleşi, domnule Stevens, zise el, străpungându-mă cu privirea, că îți cumpăr cooperarea deplină? Vei face exact ce ți se va spune să faci?

O secundă am ezitat, apoi m-am decis.

— Ne-am înțeles, am repetat eu.

CAPITOLUL II

Am rămas în fotoliu, aşteptând. Fusesem angajat. Îi spusesem lui Durant că îi voi oferi cooperarea mea deplină. Aveam un buletin de vărsământ de o mie de dolari în portofel. După spusele lui, a doua zi trebuia să mai primesc o mie de dolari.

Urma să joc rolul unui mare mahăr, care avea să se mişte incognito până când va încheia un contract important, pe care rivalii săi voiau să-l zădărnicească sau să-l cunoască. În schimbul acestui serviciu, după treizeci de zile, voi avea treizeci de mii de dolari în contul meu de la Chase National Bank.

După ce spusesem că ne-am înţeles, Durant dăduse din cap, se ridicase şi pornise spre uşă. Acolo se oprise şi mă fixase cu ochii lui negri şi duri.

— Ai răbdare, domnule Stevens, spusese el.

După care ieşise, urmat de gigant, şi uşa se închisese.

M-am înarmat deci cu răbdare şi tutun!

Nu mă simţeam nici pe departe liniştit.

Durant şi „gorila" aveau ceva care mă speria, dar aveam prea mare nevoie de bani. Şi pentru că mă asigurase

că nu mă expuneam nici unui pericol şi că nu voi încălca legea, consideram că ar fi trebuit să fii nebun de legat ca să refuzi o astfel de pleaşcă.

Am aşteptat, destul de stingherit, timp de aproape o jumătate de oră, după care uşa a lunecat într-o parte şi a intrat bătrâna cu canişul. Uşa era probabil comandată de un dispozitiv electronic, căci abia făcu doi paşi şi se şi închise în urma ei.

Bătrânica purta un sveter de caşmir cu guler pe gât, de culoare arămie, şi nişte pantaloni negri. Toaleta ei elegantă era completată cu un şirag de perle mari, a cărui autenticitate îmi venea greu s-o pun la îndoială.

— Domnule Stevens, pot să intru? zise ea cu blândeţe.

Am privit-o cu un aer ursuz, m-am ridicat în picioare şi am zis:

— Erai şi dumneata aici, nu-i aşa?

Făcu câţiva paşi în încăpere, zâmbitoare, şi se aşeză în fotoliul ocupat puţin mai devreme de Durant.

— Am venit să-mi cer scuze, domnule Stevens. Cred că înţeleg ce simţi. Probabil că ţi se pare foarte ciudat.

— Domnul Durant mi-a dat toate explicaţiile, am spus eu rămânând în picioare.

— Evident, dar nu aş vrea să ai vreun resentiment, domnule Stevens. Ia loc. Simt nevoia să-ţi dau mai multe explicaţii.

M-am aşezat.

— Eşti foarte amabil, a zis ea, pândindu-mă cu ochii ei de un albastru dur. Spune-mi, domnule Stevens, mama dumitale mai trăieşte?

— A murit acum cinci ani, am răspuns scurt.

— Trist. Domnule Stevens, sunt sigură că dacă ar mai fi trăit, ar fi făcut la fel ca mine. Bărbatul al cărui rol va trebui să-l joci este fiul meu.

M-am gândit la mama: o femeie foarte simplă, un cap fără creier, dar cu frica lui Dumnezeu!

— Mama nici n-ar fi drogat şi nici n-ar fi răpit un om, am zis cu răceală. Să n-o amestecăm în povestea asta.

Se jucă puţin cu urechea canişului.

— Parcă poţi să ştii vreodată de ce sunt în stare mamele astea, spuse ea zâmbind. În condiţii deosebite, sunt capabile de lucruri surprinzătoare.

Discuţia începea să mă cam calce pe nervi. Am dat din umeri şi n-am mai zis nimic.

— Tin însă să te asigur, domnule Stevens, că îţi admir sincer munca şi talentul. Sunt foarte bucuroasă că ai fost de acord să cooperezi. Ajutorul dumitale ne va fi deosebit de preţios.

— Sunt foarte bine plătit, am replicat netulburat.

— Da. Am înţeles că banii contează mult pentru dumneata.

— Nu sunt singurul!

— Mi-e teamă că încă mai eşti puţin reticent, domnule Stevens. Relaxează-te, te rog! Vei face o treabă foarte utilă, iar după ce totul se va sfârşi, vei avea în buzunar o sumă de bani destul de mare.

Zâmbi şi adăugă:

— Fac asta pentru fiul meu. Te rog să mă înţelegi.

Dar era imposibil să mă destind. Femeia asta avea ceva care mă speria, aşa cum mă speria şi Durant, dar am făcut un efort. M-am forţat să zâmbesc.

A dat din cap.

— Aşa e mai bine.

Mângâie canişul şi continuă:

— De multe ori m-am gândit, văzându-vă filmele, că aveţi un zâmbet fermecător, domnule Stevens.

— Mulţumesc.

— Bun, să revenim la afaceri, cum are obiceiul să spună fiul meu. Ai fost destul de bun ca să ne oferi cooperarea dumitale deplină, zise ea şi, preţ de o clipă, zâmbetul îi încremeni, iar lucirea aceea dură apăru în ochii ei de un albastru închis. Este exact, nu-i aşa?

— Am început să mă cam satur de expresia asta. I-am spus domnului Durant că accept condiţiile. Chiar trebuie să revenim mereu la chestia asta?

Râse uşurel.

— Trebuie să scuzi o bătrână ca mine, domnule Stevens. Bătrânele au tendinţa să repete. Şi încă un amănunt: poţi să-mi spui pur şi simplu Harriet. Pot să-ţi spun Jerry?

— Evident.

— În după-amiaza asta, Jerry, o să ne apucăm de treabă. Am un machior bun care te va transforma atât de bine încât să semeni cât mai mult cu fiul meu. Te rog să fii răbdător cu el. E un perfecţionist şi, trebuie să recunosc, uneori te cam calcă pe nervi. Vrem neapărat ca asemănarea să fie atât de fidelă, încât oricine te-ar vedea, de la o anumită distanţă, să nu-şi dea seama că nu eşti el. Ne-am înţeles?

— Eu sunt de acord...

— Spune-mi Harriet!

— Bine, Harriet.

Ridică o ureche a canişului şi o frecă între degete; câinele gemu de plăcere.

— După care vor urma alte şedinţe. Vei avea de învăţat unele lucruri, dar sunt sigură că vei învăţa repede. Ca majoritatea actorilor, adăugă ea zâmbind.

— O să mă străduiesc cât pot de mult.

— Bineînţeles. Nimic dificil, dar foarte important.

Se întrerupse şi mă întrebă direct:

— Eşti căsătorit, Jerry?

Această întrebare neaşteptată m-a surprins.

— Divorţat, am răspuns.

— Multă lume e divorţată în lumea cinematografului. Unde e soţia dumitale?

— Ce importanţă are?

Dădu din cap şi îmi adresă un zâmbet strengăresc.

— Te rog, Jerry, fii cooperant! Am nevoie de toate răspunsurile la întrebările pe care ţi le pun.

— E la New York. S-a recăsătorit.

— Nu vă mai vedeţi?

— N-am mai văzut-o de cinci ani.

— Aveţi copii?

— Nu.

— Mama ţi-a murit. Dar tatăl?

— Mort şi el.

— Ai familie? Fraţi? Surori?

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— N-am familie.

— Foarte trist! zise ea cu un aer mai curând vesel. Prin urmare, eşti singur.

— Exact.

A dat din cap.

— Dar un bărbat atât de seducător are cu siguranţă o iubită. Vorbeşte-mi despre ea!

— Un actor care are în buzunar doar un dolar şi treizeci de cenţi nu are iubită.

Dădu iar din cap.

— Da, bineînţeles, dar foarte curând, cu treizeci de mii de dolari în bancă, vei avea multe iubite. Trebuie doar să ai puţină răbdare.

În privinţa asta, avea perfectă dreptate. Avusesem toate iubitele pe care le voiscm când banii nu erau o problemă pentru mine. Cu treizeci de mii de dolari în bancă, ar fi fost destul să fluier!

— Acum, pentru că ne-am asigurat cooperarea dumitale deplină, Jerry, a continuat ca după un moment, trebuie să-ţi vorbesc despre Mazzo.

Se întrerupse ca să-şi mângâie canişul, apoi preciză:

— Zău că nu ştiu ce m-aş face fără Mazzo! În ciuda aspectului lui respingător, face orice pentru mine... absolut orice.

M-am uitat la ea fără să înţeleg.

— L-ai văzut deja. Mazzo e servitorul meu fidel, care ţi-a adus prânzul acela apetisant, comandat de mine special pentru dumneata.

Am privit-o mirat.

— Vorbeşti de... gorilă?

Îşi mângâie canişul.

— Nu trebuie să vorbeşti răutăcios despre fizicul lui Mazzo. Nu toţi pot fi aşa frumoşi ca dumneata, Jerry. Mazzo va fi însoţitorul dumitale permanent, Jerry. Te va ajuta în multe privinţe. Fără el alături, nu cred că vei reuşi să-l încarnezi pe fiul meu. Mazzo e garda lui de corp de ani de zile. Când veţi fi văzuţi împreună, se va înţelege de la sine că eşti fiul meu.

Gândul că acea „gorilă" îmi va sta tot timpul alături mi-a făcut pielea ca de găină.

— Acum, ca să vorbim de altceva, continuă ea, în timp ce voiam să protestez, l-ai întâlnit vreodată pe Larry Edwards?

— Bineînțeles, am răspuns, surprins de întrebare. De ce mă întrebați?

Sigur că-mi aminteam de Larry Edwards. Era ca și mine, un actor de mâna a doua, fără contract. Nu aveam mare lucru în comun, având în vedere că ne întrebam fiecare dacă nu cumva celălalt va obține rolul râvnit de celălalt, dar ni se întâmpla să bem o bere împreună și să ne plângem de vremurile grele.

— Simplă curiozitate. Semăna puțin cu dumneata: înalt, brunet..., zise Harriet zâmbind. Dar nu avea personalitatea dumitale, firește. Ne-am gândit la el pentru treaba pe care ai acceptat-o. De fapt, l-am adus aici și am discutat cu el posibilitatea, dar n-a vrut să coopereze. A făcut tot felul de greutăți. Îmi pare bine că nu ești atât de dificil, Jerry... îmi pare foarte bine.

M-am uitat la ea, simțind iar un fior pe șira spinării.

— Vorbești de el la trecut, am remarcat eu.

— Da... e trist, a răspuns ea ridicându-se. Îi voi spune lui Mazzo să-ți aducă niște cărți. Spune-i, te rog, ce ai vrea să mănânci, mi-a recomandat ea apropiindu-se de ușă.

— Ce-a pățit Larry? am întrebat, simțindu-mi mâinile umede de transpirație.

S-a oprit la ușă.

— O, nu știai? A avut un accident. Mi se pare că i s-au defectat frânele de la mașină, a zis ea, privindu-mă fix cu ochii ei albaștri. Și a murit.

Ușa a alunecat într-o parte și bătrâna a ieșit din cameră.

*
* *

O oră mai târziu, uşa s-a deschis şi Mazzo a intrat, aducând un teanc de cărţi. Le puse pe masă.

— Ai vrut ceva de citit?

Era prima dată când îi auzeam sunetul vocii şi am fost surprins. Era voalat şi blând, iar eu mă aşteptasem la un mormăit de urs.

— Mulţumesc, am zis.

S-a dus la fotoliul în care stătuse Harriet şi se aşeză. Îmi zâmbi, arătându-şi dinţii mici şi albi.

— Vom trăi împreună, amice, aşa că mai bine să facem cunoştinţă!

— De ce nu?

Dădu din cap.

— Treaba e foarte simplă, amice, dacă faci exact ce-ţi spun. Banii tăi sunt uşor de câştigat, dar să nu-mi pui întrebări. Dacă-ţi spun să-ţi ştergi nasul, o faci. Ai înţeles? Dacă îţi spun să te uiţi la stânga, te uiţi la stânga. Ai înţeles? Dacă-ţi spun să te uiţi la dreapta, te uiţi la dreapta. Dacă îţi spun s-o iei din loc, o iei din loc. Ai înţeles?

— Te-ai făcut perfect înţeles, am zis.

Se încruntă uşor.

— Eşti sigur că ai înţeles?

— Am înţeles.

— Bine. Individul ălalalt nu pricepea.

Zâmbetul îi dispăru şi adăugă încruntat:

— Şi a fost nasol pentru el.

Am simţit că mi se usucă gura.

— Se pare că a avut un accident de maşină.

— Bineînțeles... Tăntălăii ca el au totdeauna accidente de mașină. Tu ești șiret, amice, adăugă el zâmbind. Tu n-o să ai nici un accident de mașină!

Am rămas fără grai. Se putea presupune că Larry Edwards refuzase să coopereze și fusese asasinat. Nu voiam să cred asta, dar era în mod clar un subînțeles.

— În după-amiaza asta, amice, ne punem pe treabă. Faci cum ți se spune, da?

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Un individ o să vină să se ocupe de tine. Nu te miști și-l lași să te facă așa cum zice el. S-a-nțeles?

Am dat iar din cap.

A zâmbit.

— Să știi, amice, că noi doi o să ne înțelegem bine. Am văzut filmul ăla în care joci, *Șeriful*. Mi s-a părut o porcărie.

— Și mie, am spus cu o voce nesigură.

A zâmbit cu toată gura.

— Înțelegi ce vreau să zic? O să ne înțelegem foarte bine.

— Doamnei Harriet i-a plăcut.

— Bineînțeles... femeile! Lor le place tot ce mișcă. Ce vrei să mănânci la dejun, amice? întrebă el ridicându-se. Îți aduc tot ce vrei!

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Mă cuprindea greața numai când mă gândeam la mâncare.

— Am mâncat foarte bine la micul-dejun. Nu vreau nimic, mulțumesc.

Râse. Ai fi zis că auzi niște foale!

— Fii liniștit, amice. N-ai de ce să-ți faci griji. O să-ți pregătesc ceva ușor. Da?

Îşi deplasă carcasa până la uşă, îşi arătă zâmbetul de şobolan şi ieşi.

Larry putuse să fie asasinat?

Am stat aşa, nemişcat, scăldat de o sudoare rece.

I s-au defectat frânele de la maşină.

Nu, nu puteam să cred. Mi-am alungat din minte acest gând înspăimântător.

Am rămas deci nemişcat. Nu m-am ridicat nici măcar să arunc o privire la cărţi. Eram chinuit de o idee cumplită: acum, când mă angajasem şi acceptasem prima plată, trebuia să fac ce aveau să-mi spună oamenii aceia.

A avut un accident. I s-au defectat frânele de la maşină. Şi a murit.

M-am gândit la zâmbetul de şobolan al lui Mazzo.

La naiba! În ce viespar mă băgasem? Oare era posibil, Dumnezeule, dacă nu satisfăceam dorinţele acelor oameni josnici, dacă nu făceam exact ce-mi ordonau, să fiu suprimat?

M-am gândit atât de mult la asta încât, foarte curând, am fost cuprins de o panică de toată frumuseţea.

La unu fix, Mazzo a intrat cu măsuţa pe rotile.

— Mănâncă ceva, amice. După-amiaza va fi lungă. Te simţi bine? mă întrebă el privindu-mă fix.

— Da, dar nu vreau nimic.

— O să mănânci ceva. Ai înţeles? zise el, cu un accent de reproş în glas. Ai treabă de făcut.

Apoi a ieşit cu paşi mari.

Am gustat deci puţin homar, pentru că nu îndrăzneam să fac altfel. Era atât de bun, încât am reuşit să mănânc tot. După care m-am depărtat de măsuţă, străduindu-mă să nu vomit.

Şi apoi lucrurile s-au pus în mişcare.

Mazzo a intrat, s-a uitat la farfuria goală, mi-a zâmbit şi a ieşit împingând măsuţa. După care, Harriet, fără caniş, a intrat şi ea, urmată de un bărbat mic de statură, gras, în bluză albă cu mâneci scurte, ducând ceea ce mi s-a părut a fi o trusă luxoasă de machiaj.

Omul acela era cu adevărat deosebit. Avea un păr lung, de culoarea caisei, pleoapele erau umbrite de un albastru deschis şi avea buzele de un roz de scoică. Se opri lângă uşa care se închidea şi îmi adresă un zâmbet deocheat şi perfid totodată.

— Jerry, dragul meu, zise Harriet, iată-l pe Charles. Ştie exact ce trebuie să facă. Te rog să fii cooperant. Vreau să fiu sigură că poţi să fii luat drept fiul meu.

Apoi se întoarse spre Charles şi mă prezentă:

— Charles, el este Jerry Stevens.

— Dragul meu copil! exclamă Charles, repezindu-se spre mine. Nu pot să-ţi spun cât sunt de emoţionat că te cunosc. Am văzut multe din filmele tale minunate! Ce talent! *Şeriful*! M-a entuziasmat!

Mă prinse de mână, o scuturâ viguros şi adăugă:

— E o mare, mare plăcere să te cunosc!

— Mulţumesc, i-am răspuns, fără să cred nici o iotă din vorbele lui exagerate.

— Charles! i s-a adresat Harriet cu un ton care l-a făcut pe acesta să se crispeze. Nu ştii că timpul meu e preţios?

— Da, da, bineînţeles, zise el adresându-i un zâmbet servil. Nu trebuie să pierdem timpul.

Am văzut pe fruntea tipului picături mici de sudoare.

— Atunci, apucă-te de treabă! îi ceru ea, îndreptându-se spre uşă. Sună când termini.

— Ce vrei să mă pui să fac? l-am întrebat după închiderea uşii.

— Ia loc, te rog, domnule Stevens.

S-a apropiat de valijoară, din care a scos o trusă de machiaj completă. A luat un compas, un carneţel şi un creion.

— Trebuie să-ţi măsor faţa, domnule Stevens. Îmi cer scuze pentru deranj, zise el.

Mi-am ţinut capul nemişcat cât timp mi-a luat dimensiunile şi a notat cifrele pe carneţel.

În timp ce măsura distanţa dintre ochi, mi-am dat seama că şuşotea. Între efuziuni şi şuşoteli, conversaţia lui se derula după cum urmează:

— Nişte ochi splendizi, care indică o personalitate puternică! *Am fost răpit! Cine sunt aceşti oameni?* Domnule Stevens! Aveţi nişte trăsături foarte regulate! *Femeia asta oribilă mă înspăimântă! Sunt prizonier de mai bine de două luni!* Acum daţi-mi voie să vă măsor urechile. Întoarceţi capul la dreapta. *Cine e? Spune-mi, te rog.* Perfect. Acum, urechea stângă.

Am înţeles că poponarul se afla în aceeaşi situaţie imposibilă ca a mea. Fusese răpit ca să facă din mine sosia fiului bătrânei Harriet.

— Nu ştiu, am şoptit. Trebuie, în principiu, să joc rolul fiului ei. Şi eu am fost răpit.

Întorcând capul ca să-mi poată măsura urechea stângă, am văzut că Mazzo intrase fără să facă nici cel mai mic zgomot. Când l-am văzut cu ochii aţintiţi asupra mea, am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine.

Charles, văzând că mi-am schimbat expresia feţei, s-a uitat peste umăr. L-am simţit cum tremură.

— Ah, Mazzo! exclamă el cu o voce falsă. Am terminat. O să fie perfect.

Mazzo adusese nişte haine. I-a aruncat lui Charles privirea lui de tigru înfometat, apoi a zâmbit arătându-şi dinţii.

— Să încerci astea, amice, zise el.

A aruncat un costum pe un scaun.

— Bineînţeles, zise Charles, hainele.

M-am ridicat, lac de transpiraţie, m-am dezbrăcat şi am pus pe mine costumul pus de Mazzo pe scaun.

Nişte toale mişto de tot: un costum de mohair gri-închis, care probabil costase o adevărată avere. Îmi venea perfect.

Charles, cu ochii plini de spaimă, se fâţâi pe lângă mine, pipăind costumul, apoi se retrase.

— În privinţa hainelor, nu sunt probleme.

Mazzo îmi zâmbi.

— Ai baftă. Ăluilalt nu i se potriveau.

Am dat jos costumul de pe mine şi mi-am îmbrăcat propriile haine, sub privirile celor doi.

Mintea mea era cuprinsă de panică. Dumnezeule mare! Unde nimerisem? Mă uitam la Charles, palid la faţă, asudând şi zâmbindu-i lui Mazzo; ai fi zis că era un câine pregătit să-şi ia porţia de bătaie.

— Părul, zise el. Asta cere multă grijă. Trebuie să-mi dau toată osteneala. Stai jos, te rog, domnule Stevens.

Se duse în sala de baie şi se întoarse cu un prosop pe care mi l-a legat în jurul gâtului. A luat din trusă un pieptene şi o foarfecă. A început să-mi taie părul, în timp ce Mazzo se plimba prin cameră.

În timp ce eram tuns, când Mazzo se afla la celălalt capăt al încăperii, Charles profita ca să murmure cuvinte, aplecat în față, aproape atingându-mi urechea cu buzele.

— Îmi dau mulți bani! Mi-e tare frică! Ce-a pățit celălalt? Am lucrat la el ore în șir.

În acel moment, Mazzo se întoarse și se opri lângă noi, rămânând acolo să ne domine cu statura lui, astfel încât Charles fu nevoit să pună capăt acestui monolog.

În sfârșit, Charles făcu un pas înapoi ca să mă privească.

— Da! Perfect! exclamă el. Și acum șchiopătatul. Domnule Stevens, dă-mi te rog pantoful drept.

I l-am dat. S-a dus la masă și s-a așezat pe scaun. A luat din valijoară o șurubelniță și a desprins o parte din talpa pantofului. Apoi a luat o pană de piele pe care a fixat-o la talpă.

Toate acestea au luat ceva timp. Mă uitam la el cum lucra, în timp ce Mazzo ne supraveghea pe amândoi.

— Ia să vedem, zise Charles. Încalță pantoful, te rog. Apoi mergi până la fereastră și întoarce-te.

Am încălțat pantoful, m-am ridicat și m-am dus la fereastră. Pana groasă fixată pe talpă mă dezechilibra puțin. Am constatat că mergeam ca un om rănit la picior. M-am întors șchiopătând și am așteptat.

— Perfect, spuse Charles.

În acel moment, ușa a lunecat într-o parte și a intrat doamna Harriet, cu canișul în brațe.

— Ce-ai făcut, Charles?

— Părul. Spuneți-mi, vă rog, ce părere aveți.

Ochii ei întunecați mă priviră un lung moment, după care dădu afirmativ din cap.

— Excelent, zise ea. Ești un mare artist, Charles.

El se fandosi măgulit, dar fandoseala se transformă în grimasă. Îi simțeam teama. Ca și mine, era un prizonier.

— Și mersul? întrebă Harriet.

— E la fix, răspunse Charles, aruncându-mi o privire imploratoare. Pot să vă cer, domnule Stevens, să mergeți până la fereastră și să vă întoarceți?

M-am dus deci până la fereastra acoperită și m-am întors.

— Încă o dată, te rog, Jerry, zise Harriet.

Am repetat figura.

— Da, o să meargă, aprobă ea. În fine, obținem rezultate. Du-l pe Charles în camera lui, Mazzo. Charles! Nu avem timp de pierdut. Începi să lucrezi la mască!

— Bineînțeles, se grăbi el să răspundă. Apoi trecu prin fața lui Mazzo și ieși. Harriet se așeză.

— Acum, Jerry, trebuie să câștigi banii pe care ți-i dăm. Până acum a fost perfect. Te așteaptă însă o sarcină mai grea. Va trebui să fii în stare să imiți semnătura fiului meu.

În acel moment, Durant a intrat cu o servietă în mână. Se duse la masă și se așeză pe scaun, deschise servieta și scoase un teanc de calc, un stilou Parker și un teanc de hârtii albe. Puse totul pe birou.

Harriet se ridică.

— Te voi lăsa cu domnul Durant. El îți va explica ce așteptăm de la tine, zise ea îndreptându-se spre ușă.

Durant se întoarse spre mine.

— Vino să stai aici, Stevens!

M-am apropiat și m-am instalat la masă în fața lui. Am remarcat că, pentru el, încetasem de a mai fi „domnule Stevens".

— E o problemă de silință, Stevens, zise el. Iată semnătura pe care trebuie s-o imiți la perfecție. Vei folosi calc până în momentul în care te vei simți destul de sigur că vei putea să reproduci semnătura fără ajutor.

Împinse spre mine o foaie de hârtie pe care se afla o semnătură. Apoi puse deasupra o foaie de calc.

— Copiaz-o şi iar copiaz-o, fără să-ți pierzi răbdarea, adăugă el. Trebuie să fii în stare să semnezi perfect în orice clipă. Asta îți va lua, evident, câteva zile. Străduieşte-te, Stevens. Nimeni nu primeşte o mie de dolari pe zi fără să-i merite.

Se ridică, se îndreptă spre uşă şi ieşi.

M-am uitat la semnătură: John Merrill Ferguson.

M-am uitat un timp la semnătură, fără să-mi vină să-mi cred ochilor.

John Merrill Ferguson.

Dacă ar fi fost semnătura lui Howard Hughes, n-aş fi fost atât de uluit. Howard Hughes era mort, dar John Merrill Ferguson, dacă dădeam crezare ziarelor, era cât se poate de viu. În zilele lungi de aşteptare lângă telefon, citeam teancuri de ziare, pe care mi le dădea vecinul meu. Veşnic se vorbea de John Merrill Ferguson care, după spusele presei, preluase sceptrul lui Howard Hughes. Presa îl numea miliardarul misterios care învârte afaceri de miliarde, care trage sforile ca să-i joace pe politicieni, care ar fi fost destul să pocnească din degete ca să facă să crească sau să scadă piața valorilor din lumea întreagă, care părea să fie amestecat în toate marile afaceri.

Stăteam cu ochii țintă la semnătură. Un gând înspăimântător mi-a trecut prin minte: eram dresat ca să joc rolul acelui om!

Eu, un actor de mâna a doua ajuns la ananghie, fusesem ales să fiu dublura unuia dintre oamenii cei mai puternici şi cei mai bogaţi din lume!

Acum mi se lămurea misterul care mă intrigase atât de mult. Bătrânica şi Rolls-ul, Durant care puţea a bani, Mazzo, care era probabil un ucigaş, acea cameră cu uşă comandată electronic şi mobilierul somptuos, Charles care tremura de spaimă şi care, ca şi mine, fusese răpit...

Un om atât de puternic ca John Merrill Ferguson era destul să dea un ordin ca să ni se întâmple, mie şi lui Charles, ceea ce ni se întâmplase.

M-am gândit la Larry Edwards.

Pămpălăii ca el au deseori accidente de maşină. Tu eşti şiret, amice. Tu n-o să ai nici un accident.

În acel moment, am ajuns la o concluzie terifiantă. Pentru că refuzase să coopereze, Larry fusese asasinat! Ştiind acum cu cine aveam de-a face, bănuind că se pregătea o operaţiune financiară enormă, pentru care secretul era indispensabil, nu mă îndoiam de faptul că acei oameni, siguri că Larry va vorbi, nu-l mai eliberaseră după ce îl răpiseră. Urmase deci un accident mortal.

Mie nu avea să mi se întâmple una ca asta! Voi coopera. Dumnezeule mare! Voi coopera! Şi încă cum!

Cu o mână umedă de transpiraţie şi nesigură, am tras spre mine calcul care acoperea semnătura şi am început să exersez, cu îndârjire, nu numai ca să câştig o mie de dolari pe zi, ci şi pentru a-mi salva viaţa.

*

* *

Două ore mai târziu, am aruncat stiloul şi am examinat ultima semnătură. Podeaua era plină de calcuri făcute ghe-

motoc. Ultima tentativă de falsificare a semnăturii lui John Merrill Ferguson era mai proastă decât prima.

Mâna mă durea, îmi înțepeniseră degetele, iar panica îmi făcea inima să bată cu putere.

Mi-am împins scaunul în spate și m-am ridicat. Am început să mă plimb prin încăpere. Și dacă nu reușeam să imit semnătura? Durant va căuta pe altcineva? Totul avea apoi să se rezolve cu o înțepătură de ac și un accident simulat cu multă abilitate?

Trebuia să reușesc!

Am îndoit degetele, apoi m-am dus în baie și am lăsat apa să curgă până când s-a încălzit. Am băgat în apă caldă mâna care mă durea. Când apa a devenit călduță, am golit chiuveta și am umplut-o din nou. După câteva momente, mâna a devenit mai suplă. M-am întors la masă și m-am pus iar pe treabă.

După o oră, ușa s-a deschis și a intrat Durant, urmat de Mazzo.

Durant s-a uitat la mulțimea de ghemotoace de pe podea, apoi se apropie de masă, luă ultima semnătură făcută și o examină.

Mă uitam la el cu inima cât un purice.

— Nu e rău, zise el în cele din urmă. Văd, Stevens, că ai intenția să cooperezi. Pentru o primă încercare, lucrurile sunt încurajatoare.

M-am lăsat pe speteaza scaunului, simțind o ușurare bruscă.

— E destul pentru astăzi. Mâine vei exersa din nou. zise el, privindu-mă cu ochii lui duri. Ai trei zile ca să semnezi perfect.

Apoi se întoarse spre Mazzo.

— Strânge chestiile astea, apoi vezi ce nevoi are Stevens, adăugă el, înainte să plece.

Mazzo găsi un coş de gunoi şi se apucă să strângă ghemotoacele de hârtie. L-am ajutat. După ce încăperea arăta ca înainte, Mazzo mi-a zâmbit.

— Amice, o să te descurci. Tipul care e în stare să-l satisfacă pe ticălosul ăsta e al naibii de şmecher.

N-am răspuns, dar am notat că Mazzo nu putea să-l înghită pe Durant.

— Auzi, amice, ce-ai zice de puţină mişcare în sala de gimnastică? îmi propuse Mazzo. Un tip bine făcut ca tine probabil că nu e prea încântat să-şi petreacă ziua pe scaun. Haide să ne relaxăm.

Am fost încântat să-mi părăsesc închisoarea şi să străbat culoarul până la un ascensor. Am coborât împreună o serie de etaje şi, când ascensorul se opri, uşa se deschise.

Mazzo intră înaintea mea într-o sală de sport complet echipată.

— Te-am văzut la televizor, amice. Eşti un boxer bun, zise el, adresându-mi zâmbetul lui de şobolan. Boxăm?

Mă consideram un bun boxer. Când jucam pe bruta în filmele western, mă mândream cu faptul că nu mă lăsam dublat. Dar când m-am gândit la gabaritul monstruos al lui Mazzo, am simţit un fior.

— Nu trebuie să-mi lovesc mâinile, Mazzo, i-am zis. Din cauza chestiei ăleia cu scrisul.

A zâmbit din nou.

— Bineînţeles... bineînţeles. Ne jucăm, amice, n-o luăm în serios. Purtăm mănuşi. O mică înfruntare nevinovată. Nimic serios.

Se duse la un dulap de fier şi scoase două perechi de mănuşi. Văzând că nu avem cum să mă eschivez, mi-am

scos haina şi cămaşa, în timp ce şi el făcea la fel. Muşchii lui enormi m-au alarmat. Mi-am pus mănuşile şi l-am aşteptat şi pe el, apoi ne-am înfruntat.

Am ţopăit în jurul lui, remarcând că avea un joc de picioare lent: un om de talia lui e neapărat lent. A lovit cu stânga, m-am eschivat şi am lovit cu putere la nas. S-a depărtat târând picioarele, şi am văzut surprindere în ochii lui. Mi-a tras un croşeu de stânga. Lovitura era previzibilă şi am blocat-o cu mănuşa dreaptă, dar forţa croşeului m-a făcut să mă clatin spre spate. Am înţeles că dacă una dintre loviturile sale îşi atingea ţinta, făceam cunoştinţă cu podeaua. Lovea ca un picamer.

Am ţopăit frumos unul în jurul celuilalt. I-am respins capul când s-a apropiat prea mult şi s-a scuturat. Acest manej a continuat câteva minute, apoi am văzut pe buzele lui subţiri apărând un zâmbet răutăcios. Am simţit instinctiv că se pregătea să-mi aplice o lovitură puternică. Nu i-am lăsat timp. M-am apropiat pe ocolite de el, l-am lovit de câteva ori cu stânga la figură, ceea ce a avut darul să-l dezechilibreze, după care i-am servit croşeul meu de dreapta, angajând toată greutatea. Pumnul meu i-a lovit maxilarul şi s-a dus la podea, de parcă tibiile i s-ar fi transformat în chit. A căzut cu umerii pe un covor de luptă şi a dat ochii peste cap: plecase în împărăţia viselor!

Mi-am scos mănuşile şi m-am lăsat în genunchi lângă el, i-am ridicat capul ras şi l-am lovit uşor peste obraji.

Eram cuprins de panică la gândul că, după ce-şi va veni în fire, mă va face bucăţele.

I-au trebuit mai mult de zece secunde ca să-şi vină în fire. Când am văzut luminiţa vieţii aprinzându-se în ochii lui, l-am ridicat în capul oaselor, după care m-am depărtat.

așa cum te depărtezi de un tigru drogat care se ridică în picioare.

S-a uitat la mine, apoi a zâmbit: nu era un zâmbet de șobolan, ci un zâmbet larg, amical.

— A fost impecabil, amice, zise el, scuturându-și capul. La naiba! Știi să lovești!

I-am întins mâna și l-am ajutat să se ridice în picioare. Și-a frecat maxilarul și a izbucnit în râs.

— Iar eu, ca un idiot, credeam că nu ești bun de nimic!

Am oftat ușurat.

— Îmi pare rău, Mazzo. M-ai speriat. Dacă mi-ai fi ars o lovitură, n-aș mai fi putut să lucrez pentru domnul Durant. Am fost nevoit să lovesc cum știu eu mai bine.

Și-a scos mănușile și și-a frecat iar maxilarul. S-a uitat la mine și a dat din cap.

— Ai dreptate, amice. Auzi, să nu-i sufli o vorbă ticălosului. Mi-ar freca ridichea. Da?

— Firește. Dar ai putea să renunți la mania de a-mi spune „amice". Zi-mi Jerry.

S-a uitat lung la mine, pe urmă a dat afirmativ din cap.

— Bun. Hai, să facem puțină mișcare!

În ciuda cvasicertitudinii mele că era un ucigaș și a fricii pe care mi-o inspira, am avut impresia că acum părea să fi trecut de partea mea. Ne-am aruncat unul altuia mingea, apoi ne-am antrenat la bară, până când am fost amândoi lac de nădușeală. Am simțit că făcusem un mare pas înainte.

După duș, ne-am îmbrăcat și m-a dus înapoi în camera mea. Acum îmi era foame.

— Ce vrei, aia îți aduc, zise Mazzo, când i-am atras atenția că era ora mesei. Aici putem servi de toate.

Am cerut deci un pui Maryland.

M-a bătut uşor pe umăr.

— Şi mie îmi place puiul Maryland.

Îşi frecă obrazul, zâmbi şi adăugă:

— O să te descurci. Îţi spun eu, mă asigură înainte să plece.

*

* *

Ziua următoare a fost o replică a celei trecute.

Când Mazzo a apărut cu măsuta pe rotile, am găsit o foaie de vărsământ de o mie de dolari pe numele meu. Era încurajator.

După micul-dejun, m-am instalat la masă şi am lucrat la perfecţionarea imitaţiei semnăturii lui John Merrill Ferguson. Ceva mai destins, începusem să mă simt mai sigur pe mine.

După o oră, am dat la o parte calcul şi am continuat să semnez pe hârtie obişnuită. Cu asta mă ocupam şi o oră mai târziu, când uşa s-a deschis şi a apărut Durant. A venit lângă mine şi a examinat numeroasele mele tentative.

— Ia altă foaie şi fă semnătura, zise el.

Am făcut ce mi-a cerut. A luat hârtia şi a examinat semnătura.

— Da, e bine, Stevens. Ţine-o tot aşa. Aş vrea ca semnătura asta să-ţi fie la fel de familiară ca a ta, zise el depărtându-se. M-am îngrijit de treburile tale. Ţi-am plătit chiria. Hainele şi lucrurile personale ţi-au fost aduse aici. Am fost la Prentz, agentul tău, şi i-am achitat comisionul pe care mi l-a cerut. I-am spus că ai plecat să lucrezi pentru mine în Europa. Nu mai ai nici o datorie.

Se întrerupse ca să se uite la mine şi adăugă:

— Eşti în întregime la dispoziţia mea.

Eram îngrijorat. În ochii lui ficşi era o luminiță care aprindea un foc roşu în mintea mea.

— Lucrează mai departe la semnătură, zise el. Mâine, dacă sunt satisfăcut, vei fi luat de-aici şi vei începe repetițiile.

— Unde voi fi dus? am întrebat cu o voce răguşită.

— Ți se va spune mai târziu. Până acum, Stevens, ai dat satisfacție. Adu-ți aminte că nu trebuie să pui întrebări, zise el înainte de a părăsi încăperea.

Am avut nevoie de câteva minute până să mă hotărăsc să reiau corvoada semnăturii. Fusesem angajat. Cel puțin până acum dădusem satisfacție şi câştigasem banii.

A venit ora dejunului. Mazzo a intrat cu măsuța pe rotile. Îmi aducea o salată enormă de creveți roşii, decorată cu bucăți de homar.

— Îți place? zise el zâmbind. Trebuie să capeți puteri, Jerry. După-amiază vei avea treabă.

După două ore, pe când mă mai străduiam să perfecționez imitarea semnăturii, uşa s-a deschis şi a intrat Mazzo, dar urmat de Charles.

Charles îşi adusese trusa de machiaj. Mazzo avea un costum pe braț şi o pereche de pantofi în mână.

— Domnule Stevens! exclamă Charles, gâfâind uşor. Trebuie să ne punem pe treabă.

Cu ochii plini de spaimă, Charles avea fruntea plină de transpirație. Puse trusa de machiaj pe masă. Scoase apoi un obiect, care mi-a făcut impresia unei mănuşi chirurgicale din cauciuc, deosebit de mare.

— Îmbracă hainele astea, Jerry, îmi zise Mazzo.

Era costumul pe care îl mai încercasem o dată. L-am îmbrăcat.

— Acum pantofii.

M-am încălțat cu ei.

— Stai jos, te rog, domnule Stevens, zise Charles!

A desfăcut cu grijă bucata de cauciuc care s-a transformat într-o mască. Mi-a aplicat-o pe față.

— E latex extrafin. Nu te va jena. Pe baza asta voi lucra, zise el mulând masca pe pielea mea.

Găurile din dreptul ochilor îmi permiteau să văd fără greutate.

— Acum sprâncenele și mustața, a continuat el. O să ai o rezervă bună. Am făcut trei măști, pentru cazul în care ar interveni un accident. Vei putea să le aplici singur cu ușurință.

Scoase o fotografie din trusa de machiaj, o studie, apoi se uită la mine cu atenție.

— Excelent. Apropie-te de oglindă, te rog. Apreciază singur.

M-am ridicat și, dezechilibrat ușor din cauza penei de pe talpa pantofului, m-am dus șchiopătând până la oglinda din perete și m-am privit. M-am uitat la mine un lung moment, simțind un fior rece pe șira spinării. Nu eram eu! Omul pe care îl vedeam în oglindă era un străin pentru mine. Masca de latex îmi arăta o față frumoasă, puternic bronzată, cu un nas fin, o gură fermă și un maxilar puternic. Sprâncenele fine și mustața subțire confereau distincție acestei imagini. Stăteam acolo, hipnotizat, și, mișcându-mă, m-am convins în cele din urmă că imaginea din oglindă era a mea, nu a altuia.

Am băgat de seamă că Harriet și Durant intraseră și ei în cameră. M-am întors.

— Mergi, zise Durant.

Am traversat încăperea șchiopătând, m-am întors și m-am apropiat de masă.

— Minunat! exclamă Harriet. Nimeni n-ar putea să-i deosebească unul de celălalt! Talentul tău, Charles, e demn de marea ta reputație.

Charles se fandosi.

— Mulțumesc! Trebuie mare grijă la potrivirea măștii. Domnul Stevens este obișnuit cu rolurile de compoziție. Nu va avea probleme. Sarcina mea s-a terminat, adăugă el cu un zâmbet stingherit. Aș vrea să mă întorc acasă. Am multe, foarte multe angajamente.

— Bineînțeles, încuviință Harriet, care îi făcu un semn lui Mazzo. Ia toate măsurile necesare pentru ca domnul Charles să se poată întoarce la el acasă.

— Mulțumesc, mulțumesc, zise Charles, a cărui față fu luminată de un zâmbet de ușurare. Puteți conta pe discreția mea. Sunt foarte bucuros că rezultatul vă satisface pe deplin.

Se îndreptă spre ușă, se opri, îmi zâmbi și adăugă:

— Încântat de cunoștință, domnule Stevens. Rămas bun.

— Rămas bun, am zis, zicându-mi că el scăpase din situația aceasta nenorocită.

CAPITOLUL III

Toată dimineața următoare n-am făcut nimic altceva decât să imit semnătura lui John Merrill Ferguson. Acum semnam liber şi eram convins că voi fi în stare să mă achit de această sarcină.

Pe măsuța cu rotile am găsit din nou o foaie de vărsământ de o mie de dolari.

În timp ce exersam, după masă, mi-am amintit că Durant spusese că avea să mă ia cu el chiar în această zi şi că voi începe repetițiile. Cu cât aveam să încep mai repede, cu atât mai repede voi fi liber.

După dejun, Durant a venit cu un document cu aspect oficial şi l-a pus pe masă.

— Ia un creion şi semnează aici, mi-a zis el direct.

Am luat un creion şi am semnat cu numele lui Ferguson.

Durant examină ce scrisesem şi dădu din cap.

— Acum peste, cu cerneală, zise el.

Am scris cu stiloul Parker peste semnătura cu creionul. A examinat din nou ce scrisesem.

— Ai reuşit testul, Stevens.

Se apropie de un fotoliu şi se aşeză.

— Vei începe treaba diseară. Vei fi dus la reşedinţa domnului Ferguson din Paradise City, în Florida. Acolo o vei întâlni pe soţia domnului Ferguson, care e la curent cu stratagema. N-ai de ce să-ţi faci griji. Vei dispune de un apartament privat şi nu vei avea contacte cu personalul. Domnul Ferguson nu a mai avut nici un contact cu angajaţii lui de un anumit timp, astfel încât asta nu va părea deloc ciudat. Mazzo va avea grijă de nevoile tale. Din când în când, deghizat, te vei arăta în parcul domeniului, însoţit de Mazzo. Vei fi dus la biroul societăţii de trei ori pe săptămână. Şi acolo vei fi însoţit de Mazzo şi de alţii. Nici un angajat nu se va apropia de tine. Nu vei avea nimic de făcut în afara semnării unor scrisori şi a unor documente. Am avut grijă s-o trimit în vacanţă pe secretara domnului Ferguson. În locul ei am adus o femeie care nu l-a văzut niciodată pe patron. În privinţa asta nu va fi nici o problemă. Vei semna toate hârtiile pe care ţi le voi da, fără să pui întrebări.

Se întrerupse, mă privi fix şi adăugă:

— Ai înţeles?

— Da.

— După cum vezi, Stevens, eşti foarte bine plătit pentru un efort destul de mic.

Dacă asta ar fi fost chiar atât de simplu, eram de acord. Dar chiar va fi?

S-a ridicat în picioare.

— Plecăm diseară la şapte. Vei fi deghizat. Mazzo te va ajuta. De fiecare dată când domnul Ferguson se deplasează, îşi fac totdeauna apariţia spionii şi jurnaliştii. Fă exact ce-ţi spune Mazzo, şi nu va fi nici o problemă.

Luă documentul semnat de mine şi ieşi.

Paradise City! Citisem mult despre acel loc fabulos al miliardarilor şi deseori mi-am dorit să-mi petrec acolo vacanţa. Acolo se afla deci reşedinţa lui Ferguson. Şi ca lucrurile să fie şi mai complicate, trebuia să-i întâlnesc şi nevasta!

La naiba! Urcam treptele societăţii! După terminarea acestui rol, mi-am promis că voi face rost de o puicuţă drăguţă foc şi îmi voi lua o vacanţă adevărată la Paradise City, cheltuind o parte din cei treizeci de mii de dolari care mă vor aştepta la Chase National Bank.

Astfel de gânduri au făcut ca după-amiaza să treacă pe nesimţite.

La şase fix, Mazzo şi-a făcut apariţia cu o valiză în mână.

— Plecăm, Jerry, zise el punând bagajul pe masă. Pune hainele astea pe tine.

A scos un costum de in de culoarea cojii de ou, o cămaşă de mătase de un albastru deschis, o cravată roşie şi o pereche de mocasini arămii.

Am îmbrăcat acele haine.

— Mişto, nu? zise Mazzo, râzând uşurel, de parcă ar fi oftat.

Scoase masca de latex dintr-o cutie şi întrebă:

— Poţi să ţi-o pui pe faţă?

— Bineînţeles, l-am asigurat eu.

După care am pornit, şontâc-şontâc, spre sala de baie, căci nu uitaseră să pună pana la pantoful drept.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi potrivesc masca. Îmi era teamă să n-o stric, dar până la urmă am reuşit. După care am lipit sprâncenele şi mustaţa la locul potrivit.

Mazzo se uita la mine din uşă.

— Nu-mi vine să cred, zise el. Te confund cu patronul.

— Ăsta e şi scopul, i-am răspuns.

— Uite o pălărie şi nişte ochelari fumurii, zise Mazzo scoţând o pălărie cu boruri largi – pe care am şi pus-o pe cap –, apoi ochelarii fumurii.

— Mă duc după domnul Durant. Vrea să te vadă înainte de plecare. Du-te lângă pat şi aşteaptă.

După ce a ieşit, m-am examinat cu atenţie în oglindă.

Deci aşa arăta John Merrill Ferguson, unul dintre oamenii cei mai bogaţi şi mai puternici din lume.

M-am simţit cuprins de un sentiment extraordinar de beţie. Omul acela din faţa mea era John Merrill Ferguson! Am ridicat mâna dreaptă şi John Merrill Ferguson a ridicat şi el mâna dreaptă. Am făcut doi paşi înapoi şi John Merrill Ferguson a făcut şi el doi paşi înapoi. I-am zâmbit şi mi-a zâmbit.

Atunci mi-a trecut prin minte un gând. Ce avea omul ăla în plus faţă de mine? Lăsând deoparte averea şi puterea. Nu aveam, evident, nici averea şi nici puterea lui, dar aveam faţa lui, hainele lui şi îi imitam cu uşurinţă semnătura. Gândul acesta se ivise brusc în mintea mea: era doar o sămânţă mică de tot, dar seminţele încolţesc. Am uitat de acest gând când l-am auzit pe Durant intrând în încăpere.

Şchiopătând, am ieşit din baie, am traversat camera până la pat, apoi m-am întors cu faţa la el.

Am simţit furnicături de satisfacţie văzându-i expresia de surpriză care strălucea în ochii lui.

— Foarte bine, zise el, după ce mă examină.

Se întoarse spre Mazzo, rămas în prag, şi zise scurt:

— La drum!

Apoi ieşi din cameră.

— Ți-am spus eu, Jerry, zise Mazzo cu un zâmbet larg. E o minunăție.

Am rămas locului și l-am privit drept în ochi.

— O simplă sugestie, am zis pe un ton confidențial. Oare n-ar fi mai prudent ca începând de astăzi să-mi spui mai bine domnul Ferguson decât Jerry?

Se uită la mine cu gura căscată.

— Ce tot spui? Auzi, amice, nu ești patronul! Nu-ți spun domnul Ferguson. Faci ce-ți spun și asta e tot.

— Spune-mi Jerry sau amice, și se va găsi un tip care să-ți surprindă vorbele și să ajungem brusc în rahat. Sunt domnul Ferguson. Fac ce-mi spui, dar îmi spui domnul Ferguson.

Își frecă țeasta rasă cu mâna lui enormă, gândind intens. Parcă auzeam cum îi scârțâia creierul în timp ce cugeta, apoi dădu afirmativ din cap.

— Da. Ai dreptate. Bine, zise el zâmbind, să mergem, domnule Ferguson.

N-am fost prea atent, pe când ieșeam din cameră în urma lui, la micile semințe care începuseră să încolțească.

Am coborât o scară largă în spatele lui, până la un hol luminat strălucitor.

Harriet Ferguson, mângâindu-și canișul, stătea în ușa salonului.

Durant, cu servieta în mână, aștepta lângă ușa de la intrare.

Mazzo se trase într-o parte.

— După dumneavoastră, domnule Ferguson, zise el.

I-am luat-o înainte pe scară și, văzând că bătrâna mă urmărea cu mare atenție, m-am oprit pe ultima treaptă și am privit-o drept în ochi. Am auzit-o ținându-și răsuflarea.

I-am zâmbit. Zâmbetul era deformat din cauza măştii, dar era totuşi un zâmbet.

— E fantastic! exclamă ea, adresându-se lui Durant.

— Da, zise el. E timpul să plecăm.

Mazzo mă împinse uşor cu cotul. Am înaintat şchiopătând, apoi m-am apropiat de bătrână.

— Doamnă, am zis, sper că sunteţi satisfăcută.

— Ai putea să fii fiul meu, răspunse ea, şi i-am văzut lacrimi în ochi.

— Aş fi foarte onorat, am răspuns cu toată emfaza cabotinului.

După care i-am luat mâna şi i-am atins-o uşor cu buzele: clişeu vechi!

I-am întors apoi spatele şi m-am îndreptat şchiopătând spre Durant, care urmărea scena încruntat, ca un producător care, foarte des, îmi reproşa că fur un efect junelui prim.

Afară, unde se făcea din ce în ce mai mult noapte, Rolls-ul aştepta răbdător. Şoferul japonez ţinea portiera deschisă.

Durant urcă primul. L-am urmat. Mazzo a luat loc lângă şofer.

— Când vom ajunge la aeroport, Stevens, îmi explică Durant, în timp ce ne deplasam pe drumul naţional, vom avea de-a face cu jurnaliştii care ne aşteaptă acolo. Nu vor putea să se apropie de tine, dar vor fi acolo. Călătorim cu un avion privat al societăţii. Vei face exact ce-ţi va spune Mazzo. Nu vor fi probleme. Nu te grăbi. Nu uita că eşti John Merrill Ferguson. Vei fi bine păzit. Când vei urca scara avionului, vei putea să te opreşti, să te întorci şi să ridici mâna. Ai înţeles?

— Da, domnule Durant.

— După ce intri în avion, Stevens, continuă el, adresezi un semn cu capul stewardesei şi te aşezi. Nimeni nu te va deranja în timpul călătoriei. Îţi voi da instrucţiuni când vom ajunge.

Sămânţa continua să încolţească.

— Există un mic detaliu care ar putea să aibă importanţa lui, am zis. E doar o sugestie, domnule Durant. N-ar fi poate mai prudent să nu-mi mai spuneţi Stevens? Nu ştiu cum îi ziceţi domnului Ferguson, dar n-ar fi mai înţelept să vă adresaţi şi mie aşa cum vă adresaţi lui? Un simplu lapsus ar putea să compromită întreaga operaţiune şi nu vreau să mi se reproşeze asta.

Am evitat să-l privesc în ochi, uitându-mă fix în ceafa şoferului japonez.

— Da, a zis în cele din urmă Durant, după o tăcere lungă. ai dreptate, domnule Ferguson. E o sugestie foarte inteligentă.

— Dacă toată treaba asta va fi ratată, domnule Durant, n-aş vrea ca eşecul să fie pus în cârca mea.

— Da, zise el, respirând cu greutate. Atunci ai face bine să-mi spui şi tu mie Joe.

După tonul vocii, am înţeles că asta îl cam costa.

— OK, Joe!

Şi n-a mai scos nimeni o vorbă până la aeroport.

— Să nu faci nimic, mi-a recomandat Durant. Să nu spui nimic. Lasă-l pe Mazzo.

N-am putut rezista să nu-mi exprim triumful.

— Am înţeles, Joe, am zis.

Maşina era aşteptată.

Gardienii au deschis poarta de fier dublă şi ne-au salutat în trecere. Mă simţeam un mare personaj, şi am ridicat uşor mâna drept răspuns.

— Nu faci nimic! a bombănit Durant.

Maşina a intrat în perimetrul aeroportului. Am zărit în faţa noastră lumini orbitoare şi multă lume. Dincolo de mulţime se vedea un avion sub lumina reflectoarelor.

Dumnezeule! Treaba merge strună!

Rolls-ul trecu şi imediat se lăsă o barieră. Vreo cincisprezece oameni se aflau lângă scara avionului. Aveau acrul a ceea ce erau: gărzi de corp dure, eficace.

Mazzo coborî din maşină. Durant mă împinse cu cotul, am coborât şi el m-a urmat.

— Înainte! şopti Durant.

În lumina puternică a reflectoarelor, m-am îndreptat spre scara avionului.

Imediat s-a produs rumoare.

— Domnule Ferguson! Uitaţi-vă aici!

— Domnule Ferguson! Numai două cuvinte!

— Domnule Ferguson! O vorbă, vă rog!

Vociferări, strigătele celor din presă. Intrară în funcţiune flash-urile. Am perceput şi zgomotul camerelor de luat vederi ale televiziunii. Era momentul cel mai excitant din viaţa mea! La asta visasem, deseori, atunci când speram să devin o mare vedetă de cinema, asaltată de presă şi de aparatele fotografilor care încercau să se apropie de mine.

Am pornit pe scară în sus, cu Durant în spatele meu. Inima îmi bătea cu putere.

— Domnule Ferguson!

Numele a fost repetat de nenumărate ori. Valurile sonore ale vocilor se revărsau în jurul meu.

Dumnezeule mare! Aveam impresia că sunt celebru.

În capătul de sus al scării avionului, m-am oprit, m-am întors şi am contemplat marea de feţe, camerele de luat vederi ale televiziunii, gărzile de corp, busculada

fotografilor. Simțindu-mă asemenea unui președinte al Statelor Unite ale Americii, am ridicat mâna pentru un salut regal, la care Durant, înaintând spre mine, aproape că mă împinse în interiorul avionului. Spectacolul luase sfârșit.

*

* *

Citisem multe despre avioanele particulare ale celor care învârteau afaceri mari, dar acel aparat, după ce am trecut printre două fete zâmbitoare, îmbrăcate în uniforme de un verde închis și care purtau pe cap pălăriute maronii, m-a lăsat cu gura căscată.

Scaunele pasagerilor fuseseră înlocuite cu fotolii din piele neagră, un bar, o masă de consiliu de administrație cu zece scaune în jur și o mochetă groasă de culoare roșie.

Într-o parte se afla un fotoliu din piele, cu o prelungire pentru picioare, care părea destul de confortabil ca să dormi în el.

— Stai jos aici, zise Durant, arătându-mi fotoliul.

M-am așezat în acel fotoliu confortabil, mi-am scos pălăria și am lăsat-o să cadă pe mochetă.

Mazzo s-a apropiat, a cules-o de jos și a luat-o cu el. Durant și-a continuat drumul spre partea din față și a dispărut din vedere. Am auzit ușa avionului închizându-se cu un zgomot înfundat.

Prin perdelele trase ale hublourilor, distingeam strălucirea lămpilor televiziunii. Am fost tentat să trag într-o parte una dintre perdele ca să arunc o privire presei, dar nu era momentul.

După câteva minute, reactoarele aparatului începură să duduie și, după un moment, avionul și-a început decolarea.

Durant a revenit şi s-a aşezat la birou. A deschis servieta, a scos un teanc mare de hârtii şi a început să citească.

Aşezat foarte confortabil în fotoliul meu, cu ochii închişi, mă gândeam la primirea care mi se făcuse. Aşa stătea treaba când reprezinţi miliarde de dolari! M-am gândit la anii grei pe care îi avusesem, la eforturile zadarnice făcute ca să devin o vedetă de cinema. Acum, brusc, eram tratat ca unul dintre oamenii cei mai bogaţi şi mai puternici din lume... şi asta îmi plăcea la nebunie!

Am stat aşa lungit preţ de douăzeci de minute, după care mi-a trecut prin minte că eram John Merrill Ferguson şi că aveam dreptul la unele atenţii.

Durant citea cu nasul în hârtii. Am aruncat o privire în jur şi l-am zărit pe Mazzo, care moţăia într-un fotoliu în spatele meu.

— Mazzo! i-am zis cu asprime.

Durant a ridicat ochii în acelaşi timp cu „gorila". Mazzo a ezitat, apoi s-a ridicat şi a venit spre mine.

— Un whisky dublu cu gheaţă. Şi mai vreau şi ceva de mâncare, am cerut eu.

— Bine, domnule Ferguson, răspunse Mazzo, care se depărtă.

După ce s-a uitat la mine un moment, Durant şi-a reluat lectura.

Una dintre stewardese mi-a adus băutura. I-am mulţumit cu un semn. După ce am golit paharul, mi-a fost servită masa pe un cărucior: antreuri excelente, friptură de vită în sos de vin şi brânzeturi.

Am fost servit de cele două stewardese. Am presupus că Durant fusese destul de abil ca să facă rost de două fete care nu-l mai văzuseră niciodată pe Ferguson. Reacţiile lor

erau cele ale unor stewardese care servesc pe unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din lume.

Una dintre ele, o blondă drăguță, îmi tot adresa zâmbete provocatoare. Eram convins că puteam să-mi strecor mâna sub fusta ei scurtă fără să o fac să țipe.

Au urmat trabucul și coniacul.

Doamne, asta viață!

— Ați dori să citiți ceva, domnule Ferguson? m-a întrebat blonda.

Mi-am amintit deodată că trecuseră trei zile de când fusesem retras din circulație.

— Dă-mi, te rog, un ziar, am răspuns.

A plecat mișcându-și fundulețul și mi-a adus *California Times*.

M-am instalat confortabil ca să citesc.

N-am găsit nimic nou în ziar: obișnuitele depresii sinistre, promisiunile frumoase ale președintelui, Rusia care își arăta dinții... Am trecut la știrile de la Hollywood. Ziarul consacra două pagini lumii filmului: cine pe cine dăduse în judecată, cine era noul răsfățat al ecranului, cine avea șanse să ia premiul Oscar... Toate astea mă interesau.

În pagina a doua am găsit o fotografie a lui Charles, cel care crease masca pe care o purtam.

M-am uitat fix la fotografie, apoi la ce scria sub ea:

CHARLES DUVINE, REGELE MACHIAJULUI DE LA HOLLYWOOD: O SINUCIDERE.

Inima mi se făcuse mică de tot în timp ce citeam.

Charles Duvine, scria reporterul, fusese absent timp de două luni. Se presupunea că fusese în vacanță în insula

Martinica. De două zile se întorsese în apartamentul său luxos de la Santa Barbara. Paznicul imobilului declarase că domnul Duvine părea într-o stare depresivă, hipernervoasă. A doua zi dimineață, pe când își făcea rondul obișnuit, paznicul găsise corpul domnului Duvine pe drumul pavat al imobilului. După toate aparențele, domnul Duvine, într-o stare de profundă depresie, se aruncase de pe terasa apartamentului său. Aceasta era convingerea poliției.

Am închis ochii și am lăsat jurnalul să-mi alunece dintre degetele tremurânde.

Larry Edwards care ar fi putut să vorbească: mort într-un accident de mașină, provocat de frânele defecte. Și acum Charles Duvine, care mă transformase în John Merrill Ferguson și care și el ar fi putut să vorbească, își luase singur viața!

Am simțit că-mi îngheață sângele în vine.

În acel moment, realitatea situației mele m-a izbit cu o lovitură zdravănă de bâtă. *După ce-mi voi face treaba, și eu voi înceta să mai trăiesc!*

La capătul acestei înțelegeri, Ferguson și Durant îmi vor lua viața, de teamă să nu vorbesc. Vor pune să fiu asasinat așa cum au fost lichidați Larry Edwards și Charles Duvine!

Îmi era atât de teamă încât era gata să vomit! Simțeam o sudoare rece pe spate. Transpiram abundent sub masca pe care o purtam.

— Încă puțin coniac, domnule Ferguson?

Era stewardesa blondă, care stătea lângă mine. Masca o împiedica să vadă cât eram de înspăimântat.

Coniac? Cum să nu!

— Da, mulțumesc.

Puse în fața mea pe masă un păhărel plin.

— Dacă domnul vrea să doarmă puțin, zise ea, dormitorul este pregătit. Până la aterizare mai sunt încă cinci ore.

Masca devenea intolerabilă. Trebuia să o dau jos.

— Bună idee, am zis ridicându-mă.

Mi-a luat paharul şi a trecut prin fața biroului lui Durant, în direcția unei uşi.

— Mă duc să-mi fac siesta, Joe, l-am anunțat cu o voce răguşită, în timp ce Durant ridica ochii.

L-am văzut pe Mazzo vrând să se ridice, dar Durant a scuturat din cap şi Mazzo s-a aşezat la loc în fotoliu.

Am urmat-o pe fată într-o cabină prevăzută cu un pat şi un dulap încorporat. Din mica încăpere se putea intra într-o toaletă.

Fata a pus paharul pe noptieră şi mi-a zâmbit.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule Ferguson? Două ore de aici înainte n-am nimic de făcut, zise ea, ridicând din sprâncene.

Dacă n-aş fi tremurat de frică, presat de dorința de a scoate masca, poate că aş fi fost tentat.

— Deocamdată nimic, mulțumesc.

— Spuneți-mi, Phébé, domnule Ferguson. Sunt în întregime la dispoziția dumneavoastră.

Deşi ezită, zâmbi şi părăsi cabina. Am încuiat uşa, după care am intrat la toaletă unde mi-am scos masca cu mare precauție. Am pus-o jos şi mi-am privit fața în oglindă.

Eram foarte palid. Îl vedeam acolo pe Jerry Stevens, actoraş de mâna a doua, cuprins de panică, alb la față ca moartea, asudând, cu gura crispată... Cu totul altfel decât ultima mea imagine pe care o văzusem în oglindă: puter-

nicul John Merrill Ferguson, foarte sigur de el, referitor la care mă întrebasem ce avea în plus față de mine.

Mi-am spălat fața și mâinile, apoi m-am întors în cabină. Am băut aproape tot coniacul și m-am așezat pe pat, străduindu-mă să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Am golit paharul și m-am grăbit să-l pun jos înainte de a-mi scăpa din mână.

După câteva minute. coniacul a început să-și facă efectul și inima a început să-mi bată normal. Am aprins o țigară.

M-am gândit la Charles Duvine. Poate că doi ucigași, dacă nu Mazzo, îl așteptaseră pe terasa apartamentului. O înțepătură și gata: călătorie plăcută în spațiu!

M-am înfiorat.

„Asta ar putea să ți se întâmple și ție. Asta ți se va întâmpla când Durant nu va mai avea nevoie de tine. Ei bine, acum știi cel puțin la ce să te aștepți."

Durant îmi spusese că va trebui să-i țin locul lui Ferguson timp de o lună, poate mai mult. Asta însemna că eram în siguranță cel puțin treizeci de zile și că, în timpul acestor treizeci de zile, trebuia să găsesc un mijloc de a scăpa de acest coșmar.

Începeam să-mi domin spaima.

Treizeci de zile!

Multe lucruri puteau să se întâmple într-o lună. Eram prevenit. Poate că se va ivi un moment propice ca să scap. Mă voi duce la poliție. Ea îmi va asigura protecția. Aveam o mulțime de dovezi. Le voi arăta masca. Le voi cere să verifice la Chase National Bank dacă îmi intraseră în cont toți acei bani. Îl voi pune pe Lu Prentz să le confirme faptul că fusesem angajat de Durant.

Începeam să mă destind. Poate că cele două pahare de coniac îmi dădeau siguranța de acum.

Atunci am perceput un zgomot ușor și mi-a sărit iar inima. Privind la ușa cabinei, am văzut clanța lăsându-se în jos, dar zăvorul a împiedicat ușa să se deschidă.

Am început iar să transpir.

— Vă simțiți bine, domnule Ferguson? șopti Mazzo din spatele ușii.

— Dă-mi pace! am răcnit, sub efectul coniacului. Încerc să dorm.

— Bine, domnule Ferguson.

Am rămas încremenit ca o statuie de piatră, cu ochii țintă la clanță. Aceasta s-a mai mișcat de două ori și s-a oprit.

Așezat pe pat, cu ochii țintă la ușă, am înțeles ce trebuia să simtă un iepure prins în cursă.

*

* *

Am fost trezit de o bătaie ușoară în ușă.

— Domnule Ferguson, vă rog... Aterizăm peste o oră.

— Mulțumesc, am zis, uitându-mă la ceas.

Era unsprezece și jumătate. Nu-mi mai aminteam când adormisem. Îmi aminteam că mă întinsesem pe pat încercând să lupt cu spaima. Probabil că fusese mai tare coniacul.

M-am dezbrăcat, am făcut un duș și m-am bărbierit, contemplându-mi fața palidă în oglindă. După care m-am străduit să-mi pun cât mai bine masca, sprâncenele și mustața.

M-am dat un pas înapoi şi m-am examinat în oglindă. John Merrill Ferguson mă privea şi când l-am văzut, am simţit temerile părăsindu-mă.

Nimeni nu avea să-l asasineze pe John Merrill Ferguson! Puteau să ucidă oameni precum Larry Edwards sau Charles Duvine, dar Ferguson era prea puternic ca să se lase asasinat.

Acest raţionament pueril mi-a redat încrederea. În timp ce mă îmbrăcam, mă convingeam că voi fi în stare să fac faţă acestei situaţii atâta timp cât voi fi sub protecţia măştii lui John Merrill Ferguson.

Am deschis uşa şi am intrat în cabina principală.

Durant, aşezat la birou, încă mai citea. Mazzo bea o cafea.

— Tot cu treaba, Joe, am zis cu cordialitate bătându-l uşor pe umăr. Munceşti prea mult.

Fără să-l privesc ca să-i surprind reacţia, m-am îndreptat spre fotoliul confortabil şi m-am aşezat, simţind privirea lui Mazzo fixată asupra mea.

Phébé veni repede la mine.

— Vreţi cafea, domnule Ferguson? m-a întrebat ea.

— Bineînţeles, am răspuns. Mulţumesc.

După ce mi-am băut cafeaua şi mi-am fumat ţigara, avionul a început să se rotească în aer deasupra aeroportului din Miami.

Durant s-a apropiat de mine.

— Ne vom deplasa imediat la reşedinţă cu elicopterul, mă anunţă el. Şi acolo vor fi prezenţi jurnaliştii, dar nu vor avea permisiunea să vină aproape de tine. Vom fi escortaţi până la elicopter.

Se întrerupse şi mă fulgeră cu privirea.

— Nu vreau manifestări teatrale din partea ta! Ai înțeles?

— Bineînțeles, Joe, am zis. Cum dorești.

După roșeața ușoară care apăru pe fața lui dură, am înțeles cât era de afectat auzindu-mă spunându-i *Joe*.

Phébé a venit și ne-a rugat să ne legăm centurile, pentru că urma să aterizăm.

După cinci minute, aterizam într-un colț obscur al aeroportului din Miami.

A urmat altă așteptare. Privind pe unul dintre hublouri, am văzut că cele cincisprezece gărzi de corp solide coborâseră ca să formeze un cerc amenințător la capătul de jos al scării avionului. La distanță, sub luminile strălucitoare, ținută în loc de o barieră, se agita o mulțime de reporteri și de cameramani. Am simțit din nou acea formidabilă exaltare: acei oameni așteptau acolo ca să mă vadă, *pe mine*, ca să încerce să obțină un cuvânt de la mine, *John Merrill Ferguson*.

Am auzit încă o dată strigătele surescitate ale jurnaliștilor, o adevărată muzică wagneriană pentru urechile mele.

Cele cincisprezece gărzi de corp mă însoțeau de aproape. Am fost dus în mare grabă spre elicopterul pregătit să decoleze. Am fost tentat să mă opresc ca să adresez un semn reporterilor, dar eram presat să înaintez. Aproape că am fost aruncat în aparat, cu Durant în urma mea. Ușa se închise cu zgomot.

Pilotul se întoarse pe scaun.

— Bună ziua, domnule Ferguson, zise el, zâmbind respectuos.

— Lacey, îmi șopti Mazzo, așezat în spatele meu.

— Salut, Lacey, am spus pe un ton protector. Îmi pare bine că te văd.

Tocmai asta nu trebuia să spun, căci pilotul făcu ochii mari de mirare, dar mă durea în cot, planam în compania nemuritorilor.

Elicele începură să se rotească şi aparatul decolă.

— N-ai de gând să-ţi ţii gura! bombăni Durant printre dinţi.

— Bineînţeles, Joe, am zis. Nici o problemă.

Mă uitam în jos spre reporterii, fotografii şi cameramanii care se îndepărtau pe fondul luminii reflectoarelor. Mă uitam la ei cum dispăreau în noapte.

După douăzeci de minute, aruncam prima privire spre Paradise City. Ce oraş grozav! Sub lumina lunii, am văzut plajele, pline de oameni care încă se mai scăldau la ora aceea când trecuse de miezul nopţii, palmierii, bulevardele largi pline de maşini, clădirile înalte şi luxoase: o imagine a opulenţei.

Survolând splendidele vile izolate de grădini somptuoase, elicopterul traversă un golf, plin de o mulţime de iahturi şi de bărci cu motor, în direcţia a ceea ce mi s-a părut a fi o insulă. Mai târziu aveam să aflu că era Paradise Largo, unde trăiau oamenii cei mai bogaţi. În timp ce zburam în apropiere de vârful copacilor, am zărit locuinţa lui John Merril Ferguson, una dintre acele case de magnat, aşa cum vezi prin filme: o construcţie imensă, impozantă, înconjurată de peluze şi straturi de flori în culori vii.

Elicopterul ateriză pe peluză.

— Mulţumesc pentru călătorie, Lacey, nu m-am putut eu abţine să nu-i spun pilotului, în timp ce-l urmam pe Mazzo.

— Plăcerea a fost de partea mea, a răspuns el cu un aer surprins.

Eram aşteptaţi de un vehicul electric. Durant, imaginea vie a mâniei divine, îmi făcu semn să iau loc în faţă şi urcă şi el în spate. Mazzo se instală la volan şi demară în direcţia casei.

Toate astea mă fascinau.

— Ascultă, Stevens, zise Durant, aplecându-se în faţă ca să mă bată pe umăr. Ţi-am recomandat să-ţi ţii gura. Domnul Ferguson nu vorbeşte niciodată cu personalul.

— Îmi pare rău, Joe. Data viitoare o să ştiu.

Ne-am oprit în faţa intrării principale a casei. Toate lămpile de pe terasă se aprinseră brusc. Uşa dublă era larg deschisă. Am coborât din vehicul şi, precedat de Mazzo, am urcat cele douăzeci de trepte de marmură şi m-am oprit ca să arunc o privire la marea terasă mobilată cu mese şi fotolii pentru odihnă, înconjurată de şiruri de begonii multicolore. După ce am traversat holul mare, am străbătut un culoar lung şi foarte lat. Pe pereţi erau agăţate opere de artă modernă. Am ajuns la un ascensor.

— Condu-l în apartamentul lui, îi spuse Durant lui Mazzo, după care se depărtă.

— Ai auzit ordinele Marelui Manitu, domnule Ferguson, zise el, făcându-mi semn să urc în ascensor.

— Pun prinsoare că nici mă-sa nu-l iubea, am zis, în timp ce ascensorul o porni în sus.

— Dacă nu-l ura, înseamnă că nu era întreagă la minte, zise el, după care râse, făcând un zgomot asemănător unui pneu care se dezumflă.

Ascensorul ne-a dus într-un hol. În faţă aveam două uşi.

— Aici veți trăi, domnule Ferguson, zise Mazzo deschizând una dintre uși.

Aprinse lumina și pătrunse într-o încăpere imensă și atât de luxos mobilată, încât am rămas cu gura căscată, încremenit în prag.

În acea încăpere se afla tot ce-și putea dori un miliardar; un birou mare cu telefoane și magnetofoane, fotolii adânci, două canapele enorme, un televizor, un bar mare și bine dotat, un cămin enorm și o mochetă groasă de culoare arămie. Pe pereți se aflau picturi moderne. Am recunoscut nu mai puțin de patru lucrări ale lui Picasso. O fereastră mare, panoramică, de vreo cincisprezece metri și câteva uși din sticlă dădeau spre o terasă mare, plină de flori.

— Aici veți dormi, domnule Ferguson, zise Mazzo închizând ușa, zâmbind de uluiala mea.

L-am urmat în altă încăpere la fel de mare: aceeași mochetă arămie, dulapuri încastrate, alt televizor și un pat enorm, în care s-ar fi putut odihni în voie șase persoane. Și aici am văzut pe pereți pânze de artiști moderni.

— Simpatic, nu? zise Mazzo.

N-am putut decât să casc iar gura de admirație. Era culmea luxului.

— Perfect. Să ne odihnim puțin. Mâine vei avea o zi încărcată. Baia e dincolo.

Se apropie de unul dintre dulapuri și scoase o pijama de mătase gri și o pereche de papuci pe care le aruncă pe pat.

— Pe mâine, zise el ieșind.

Am zăbovit puțin, privind în jurul meu, apoi am auzit un declic.

Mazzo mă încuiase.

*

* *

M-am trezit dintr-un vis erotic, în care alergam după Phébé, care era goală-puşcă. Tocmai o prinsesem din urmă când am simţit o mână grea pe braţ.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Mazzo aplecat asupra mea.

— Ah, ce păcat! am zis furios, ridicându-mă în capul oaselor. Era gata s-o prind!

A râs, şi am auzit iar acel zgomot ciudat, ca de oftat.

— Micul dejun, domnule Ferguson, şi pe urmă la treabă, mă anunţă el, în timp ce scotea din dulap un halat de casă. Grăbeşte-te!

Bombănind, m-am dat jos cu greu din pat şi am intrat în sala de baie, am făcut un duş, m-am bărbierit, am îmbrăcat halatul de casă şi l-am găsit pe Mazzo aducând măsuţa pe rotile. M-am aşezat, în timp ce el turna cafeaua.

— Aveţi toate hainele necesare, domnule Ferguson, după ce am terminat de mâncat.

A deschis larg uşile dulapurilor.

— Serveşte-te!

M-am apropiat ca să inspectez conţinutul dulapurilor. Fusesem invitat într-o zi la una dintre cele mai mari vedete ale ecranului, care era un mare fanfaron. Cu o plăcere sadică, îmi arătase toată garderoba lui, iar eu fusesem bolnav de invidie. Erau însă nişte boarfe amărâte în comparaţie cu garderoba lui John Merrill Ferguson. Acolo se aflau vreo două sute de costume, teancuri de cămăşi, şiruri de pantofi şi aşa mai departe.

— Înainte de a te îmbrăca, domnule Ferguson, pune-ţi masca, mă sfătui Mazzo. Ai spectacol.

M-am dus în baie, mi-am pus masca şi mi-am completat deghizarea, după care m-am întors în dormitor.

Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute ca să aleg un costum crem, cu nişte dunguţe discrete de culoare albastră, care îmi venea perfect. În timp ce mă schimbam, mi-am amintit că Durant îmi spusese că va trebui să o întâlnesc pe soţia lui John Merrill Ferguson.

— Cum arată nevasta lui Ferguson, Mazzo? am întrebat, în timp ce-mi legam la gât o cravată Cardin, de un albastru închis.

A fluierat printre dinţi.

— O să afli curând, domnule Ferguson, cum am aflat şi eu. Ai grijă. Acceptă un mic sfat din partea mea: ia-o uşurel.

S-a uitat la mine, frecându-şi ţeasta rasă, şi a continuat:

— Felul cum te porţi cu domnul Durant e perfect. Nu poate să facă mare lucru, aşa că trebuie să se obişnuiască cu asta. Dar ai mare grijă cu doamna Ferguson. Pentru ea, tu eşti Jerry Stevens. I s-a întâmplat să calce în picioare actori de mâna a doua. Chiar şi patronul se poartă cu ea prudent, iar domnul Durant se poartă de parcă i-ar fi frică de ea. La mine se uită de parcă aş fi un stârv de trei luni plin de viermi... aşa că ai grijă!

Aceste informaţii m-au cam dezamăgit un moment, dar, aruncând o privire în oglindă, l-am văzut pe John Merrill Ferguson privindu-mă şi m-am liniştit pe loc.

— Bine, Mazzo, voi umbla cu mănuşi.

În salon s-a auzit o sonerie. Mazzo a răspuns la telefon.

— Bine, domnule Durant. E gata, zise el.

Am intrat în salon.

— Vine doamna Ferguson, mă anunță Mazzo. Ai grijă! Până acum te-ai descurcat bine, nu strica treaba.

M-am simțit în aceeași stare ca în prima zi când am pus piciorul pe un platou de filmare. M-am așezat la birou. Ca să fac ceva, am luat o agendă legată în piele și am început să o răsfoiesc. Fiecare jumătate de oră a fiecărei zile era ocupată de nume necunoscute. Am continuat să răsfoiesc și am ajuns la luna iunie: cu trei luni înainte. Ocuparea timpului începea să se rărească. Numai trei nume în iulie și unul singur pentru august. Paginile lunii septembrie erau albe.

N-am auzit ușa deschizându-se. Mă uitam la paginile din septembrie, când Mazzo tuși ușor. Am ridicat capul.

Doamna Ferguson stătea în picioare, lângă ușă, și mă observa.

Am simțit că, atâta timp cât voi trăi, îmi voi aminti de prima privire aruncată spre Loretta Merrill Ferguson. Există femei și femei. În meseria mea, am văzut ce era mai bun și mai rău: grase, slabe, drăguțe, frumoase, scorpii și pretinse scorpii, mari staruri, starlete disperate, degenerate, însetate de sex, nimfomane și... dar la ce bun să continuu? Le văzusem pe toate, dar nu mai întâlnisem vreodată o femeie ca doamna John Merrill Ferguson.

Frumusețea ei ar fi tăiat răsuflarea oricărui bărbat. Nu puteai să o descrii, doar puteai să spui că era înaltă, slabă, cu sâni generoși și picioare lungi; calități pe care le au cele mai multe dintre marile staruri, dar fața ei mă fascina. Încadrată de un păr pieptănat à la Cleopatra, fața ei avea nuanța fildeșului vechi și fiecare trăsătură era perfectă: nasul scurt, gura generoasă și ochii mari și violeți.

Era nu numai cea mai frumoasă femeie, ci şi cea mai senzuală femeie pe care o văzusem.

Am simţit că mi se usucă gura şi inima a început să-mi bată cu putere.

M-am simţit ţintuit pe scaun, sorbind-o din privire.

În acel moment a intrat Durant.

— În picioare! a strigat el.

M-am ridicat, privind mai departe la acea femeie fantastică.

— Traversează încăperea!

Am mers şontâc-şontâc prin salon, m-am întors şi am aşteptat, simţind că ea se uita la mine ca la un câine dresat.

— Mi se pare acceptabil doamnă, îi sugeră Durant.

— Fă-l să spună ceva!

Avea o voce gravă, ameninţătoare. Vorbea ca şi cum n-aş fi existat.

— Spune ceva! se răsti iar Durant.

Mi-am surprins imaginea în oglindă. Acolo se afla John Merrill Ferguson. John Merrill Ferguson, unul dintre oamenii cei mai puternici şi mai bogaţi din lume! Nimeni nu va îndrăzni să-i spună lui John Merrill Ferguson ce trebuie să facă!

Am arătat uşa cu degetul.

— Cară-te de-aici, Joe! am strigat. Şi tu la fel, Mazzo. Vreau să stau de vorbă cu soţia mea!

CAPITOLUL IV

Stăteam lângă birou, privind-o pe Loretta Merrill Ferguson.

După izbucnirea mea, Durant, cu fața roșie ca racul, începuse să răcnească, dar Loretta Merrill Ferguson îl făcuse să tacă cu un semn al mâinii.

— Ieșiți! exclamase ea, cu o voce șuierătoare ca o lovitură de bici.

Durant și Mazzo plecaseră amândoi, închizând ușa în urma lor ca și cum ar fi fost din coajă de ou.

Eram deci singuri.

M-a studiat îndelung, apoi s-a îndreptat spre una dintre canapele și s-a așezat.

— Scoate-ți masca! Vreau să văd cum arăți.

M-am dus în baie și mi-am scos cu grijă sprâncenele și mustața, apoi am dat jos masca. Mi-am spălat fața plină de sudoare și m-am întors în salon.

Stăteam lângă birou, în timp ce ea mă privea așa cum un măcelar se uită la o coastă de vită, dar eram obișnuit să mă supun examinării agenților, regizorilor, cameramanilor, astfel încât nu eram impresionat. Am așteptat, privind-o fix

în ochi, iar privirea mea sigură a cam surprins-o, căci, după ce încercă să mă facă să mă uit în altă parte, ea fu aceea care își feri privirea.

— Stai jos! zise ea cu aceeași voce șfichiuitoare.

M-am dus înadins spre fereastră și mi-am îndreptat privirea spre marea peluză imaculată, întorcându-i puțin spatele.

— Am zis să stai jos! se răsti ea.

— Ce locuință frumoasă aveți, doamnă Ferguson, dar nu atât de frumoasă ca dumneavoastră.

După care am luat pachetul de Chesterfield, am scos o țigară și am aprins-o. Nu m-am întors spre ea, ci am continuat să contemplu grădina, marea piscină și pe cei trei grădinari chinezi care se ocupau de flori.

— Când îți spun să faci un lucru, trebuie să-mi dai ascultare! Stai jos!

M-am întors spre ea și i-am zâmbit. Mazzo mă prevenise în privința acestei femei. Eram hotărât să nu mă las dominat de ea.

— Sunt plătit o mie de dolari pe zi ca să joc rolul soțului dumneavoastră, doamnă Ferguson. La acest preț, am acceptat să cooperez, dar n-am să accept să primesc ordine de la nimeni, nici chiar de la cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, care nu are politețea să spună te rog!

A rămas încremenită un lung moment, privindu-mă cu atenție, apoi se destinse brusc și deveni numai feminitate. Schimbarea era frapantă. Fața ei dură și arogantă s-a îmblânzit, ochii s-au luminat și gura a schițat un zâmbet.

— În sfârșit, un bărbat! zise ea, adresându-se mai mult sieși.

Apoi bătu cu mâna canapeaua și adăugă:

— Te rog, vino să te aşezi aici.

Eram eu un actoraş de mâna a doua, fără angajament, dar nu m-am lăsat înşelat de acea schimbare bruscă. Făcusem prea mult pe prostănacul cu individe infernale, ca apoi să fie numai zahăr şi miere. Aşteptasem ca prostul pe platou, pândind buna dispoziţie a vreunei vedete fascinante, care nu făcea mai multe parale decât o ştoarfă, întârziind filmările, în timp ce regizorul se străduia să o calmeze, iar pe mine mă mânca piciorul să-i trag un şut în fund! Femeile prea bogate, prea frumoase şi care se comportau ca nişte mahalagioaice erau chestiile cele mai tari în materie de necazuri!

M-am apropiat de un scaun, aflat în faţa ei, şi m-am aşezat, evitând ostentativ să stau lângă ea.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă Ferguson.

— Ai putea să fii, domnule Stevens, ai putea să fii, replică ea zâmbind. Aş putea să-l chem pe Mazzo ca să-ţi pocească faţa frumoasă.

I-am zâmbit – zâmbetul pe care îl rezervam copiilor răsfăţaţi.

— Chemaţi-l. Noi doi am stabilit deja diferenţa între bărbat şi puştan. L-am trimis o dată la podea.

Se lăsă pe spate şi începu să râdă, îndreptându-şi sânii spre mine. Era un râs minunat, argintiu, atât de contagios, încât am râs şi eu. Am râs împreună.

— Eşti extraordinar, zise ea. Ce descoperire!

Altă schimbare de dispoziţie? Uneori aş fi vrut să nu ştiu atât de multe despre femei. De câte ori nu mă dezamăgiseră femeile? Dacă nu-şi atingeau scopul într-un fel, atunci încercau în alt fel, şi tot aşa.

— Doamnă Ferguson, am zis, dacă aveți să-mi dați instrucțiuni, vă rog să mi le dați, vă ascult.

Zâmbetul i-a dispărut și pe față i-a apărut o expresie circumspectă.

— Ești vădit ostil, zise ea, și e lesne de înțeles. Soacra mea se crede un fel de dictator. Te asigur că nu a mea a fost ideea răpirii dumitale.

Am avut sentimentul unui ușor triumf. Cel puțin era în defensivă.

— Răpirea este un delict pedepsit de legea federală, dar să lăsăm asta, am zis. Sunt bine plătit, nu mă plâng. Am acceptat să joc rolul soțului dumneavoastră. Sunteți satisfăcută de cum arăt, până acum?

— Ești perfect, mai puțin vocea. Poate că vei fi obligat să vorbești unor persoane la telefon. Ai putea să imiți vocea soțului meu?

— Nu pot să știu mai înainte de a fi auzit-o, am răspuns. Nu cred că mi-ar pune probleme. Nu demult am obținut un contract la un local de noapte, unde făceam un număr de imitație a unor persoane cunoscute precum Lee Marvin, Richard Nixon, imitând chiar și vocea sonoră a lui Sir Winston Churchill.

Nu-și lua ochii de la mine.

— Ești grozav! exclamă ea, și tonul m-a convins că gândea ceea ce spunea. Am să caut o înregistrare a vocii soțului meu ca să o asculți.

Se ridică și îmi zâmbi.

— Când vei considera că ești în stare să imiți vocea soțului meu, ne vom revedea, domnule Stevens.

— O simplă sugestie, am zis ridicându-mă. Nu știu cum îi spuneați soțului dumneavoastră, dar n-ar fi oare mai prudent să-mi spuneți cum îi spuneți lui?

S-a uitat la mine şi privirea ei a devenit uşor vagă.

— Îi spun John şi el îmi spune Etta.

— Atunci, te voi aştepta, Etta, am zis.

Având de-a face mult timp cu femeile, ştiam când o fată se lăsa sedusă, după vocea care devenea mai blândă, după o roşeaţă uşoară, după invitaţia din privire... Aveam în faţa mea toate aceste semne şi ştiam că era de ajuns să trec bariera care ne despărţea ca să o iau în braţe şi să mi se dea. Era o mare tentaţie, dar nu şi momentul.

Aşa că am zâmbit şi m-am apropiat de fereastră.

M-am uitat la grădină preţ de câteva minute, apoi m-am întors.

Plecase.

Am simţit nevoia să beau un păhărel. M-am dus la bar şi mi-am turnat un whisky dublu. Am luat paharul şi am stat jos. Mă simţeam puţin liniştit la gândul că Loretta Merrill Ferguson nu-mi va pune probleme.

După o jumătate de oră, pe când încă mai reflectam la tot ce se întâmplase, a intrat Mazzo.

— Te descurci bine, domnule Ferguson, zise el zâmbind. Am impresia că ai impresionat-o pe doamna Ferguson.

Se apropie de birou, dădu jos husa unui magnetofon şi puse o bandă.

— Mi-a spus că ai nevoie de asta. Una dintre benzile cu o convorbire de afaceri a patronului. Ce vrei la dejun? Bucătarul pregăteşte o supă de pasăre. Ti-ar plăcea?

— E perfect.

M-am ridicat şi m-am apropiat de birou.

— Ştii cum funcţionează? Apeşi pe butonul ăsta...

— Ştiu.

A dat din cap şi a plecat.

M-am instalat la birou, am apăsat pe buton şi am ascultat vocea omului pe care îl încarnam. Era o voce clară în care se simţea un ton de autoritate. Dădea ordine agentului său de bursă. Nu m-a interesat să ascult ce spunea, ci mi-am concentrat atenţia asupra intonaţiei, a pauzelor şi a timbrului vocii. Am fost sigur că îl voi imita foarte bine. Am pus de patru ori banda. Apoi, pentru că mai rămăsese o bucată de bandă goală, am apăsat pe butonul de înregistrare şi, imitând vocea lui Ferguson, am dictat ordine de vânzare a unor obligaţiuni şi de cumpărare a unor titluri, aşa cum făcuse el, până la sfârşitul benzii. Am derulat banda şi am apăsat iar pe butonul de redare. M-am depărtat de birou, m-am îndreptat spre fereastră şi am ascultat. N-am reuşit să fixez locul unde începusem să înregistrez numele titlurilor şi obligaţiunilor inventate de mine. Când am apăsat pe butonul de oprire, Mazzo a intrat cu dejunul.

— Miroase bine, Mazzo, am zis eu cu vocea lui Ferguson. Mi-e foame.

A rămas cu gura căscată.

— Vorbeşti exact ca patronul, zise el.

— Asta se şi vrea.

Am luat loc la masă şi, lângă farfurie, am văzut un nou cec pe numele meu.

— Haide, Mazzo, am zis cu vocea mea, punând hârtia în buzunar, nu sta aşa ca un taur ameţit. Mi-e foame.

*

* *

Mi-am petrecut după-amiaza cu masca pe faţă, jucând tenis cu Mazzo.

Existau patru terenuri, în spatele casei, ascunse de garduri înalte de vegetaţie. Mazzo juca asemenea unui

profesionist şi am avut norocul să câştig două partide în trei seturi. Pe când luam de jos o minge, am ridicat fără să vreau ochii şi am zărit-o pe Loretta, care mă privea de la un balcon. I-am făcut un mic semn, dar nu mi-a răspuns. Când mi-am aruncat din nou o privirea, nu mai era.

După terminarea partidei, ne-am întors în casă.

— Dacă dăm peste majordom, zise Mazzo, mergi mai departe. Îl cheamă Jonas şi e destul de bătrân ca să-şi ia adio de la viaţă.

Intrând în hol, am văzut un negru înalt, plin de demnitate, cu părul alb ca neaua, care se îndrepta spre marele salon.

— Bună ziua, domnule Ferguson, zise el apropiindu-se. Pot să-mi permit să vă spun că revederea dumneavoastră îmi face o mare plăcere?

I-am adresat un semn cu mâna şi m-am îndreptat spre scară.

— E plăcut să te întorci acasă, Jonas, am zis, imitând vocea lui Ferguson.

— Perfect, spuse Mazzo, când am ajuns în capătul de sus al scării. Te descurci foarte bine.

M-a lăsat în apartamentul meu, unde mi-am scos masca şi am făcut iar un duş. Apoi, îmbrăcând un halat de baie scurt, m-am aşezat în patul acela enorm. Îmi petreceam timpul în compania gândurilor.

La şapte, pe când moţăiam, am auzit un zbârnâit. Zgomotul venea din salon. M-am dat jos din pat şi am văzut pâlpâind beculeţul roşu al interfonului de pe birou. Am apăsat pe buton.

— Ce-i? am întrebat cu vocea lui Ferguson. Tu eşti, Etta? am continuat, presupunând că era Loretta. Aşteptam veşti de la tine.

Am simțit o răsuflare reținută brusc.

— Minunat! zise ea. Diseară, la nouă, cinăm cu domul Durant în sufragerie. Să-ți pui masca. Mazzo mi-a spus cum l-ai înșelat pe Jonas. O să fie marele test... John, zise ea înainte de a închide.

Asta cerea un Martini măricel. M-am dus la bar, dar n-am găsit gheață. Am ezitat un moment, apoi m-am apropiat de interfon și am citit ce scria sub un șir de butoane. Am apăsat pe cel sub care scria „Majordom". Jonas a răspuns destul de repede.

— N-am gheață, Jonas, am zis, prefăcându-mi vocea.

— E în compartimentul de jos al barului, domnule. Vin imediat.

M-am blestemat pentru stupiditatea mea.

— Nu veni! Sunt ocupat. Mă descurc, am zis și am închis.

Uite ce se întâmplă când ești prea sigur pe tine. Am deschis ușa compartimentului de sub șirul de sticle.

Ce-o să creadă? Eram îngrijorat.

În timp ce îmi pregăteam paharul, am auzit bătăi în ușă. M-am repezit la fereastră, cu mâinile asudate și am strigat:

— Intră!

— Pot să vă servesc ceva de băut? a întrebat Jonas. Cu spatele întors la el, pentru că nu avem masca, am scuturat din cap.

— Nu-i nevoie. Mulțumesc. Pleacă. Sunt ocupat.

— Bine, domnule Ferguson.

Am auzit ușa închizându-se. Am băut trei sferturi din martini, am pus paharul jos și mi-am șters fața cu batista. Am golit paharul și mi-am turnat altul.

Golisem deja trei pahare de Martini când, la câteva minute după opt, îşi făcu apariţia Mazzo.

— Treabă importată, domnule Ferguson, zise el zâmbind.

Se duse la dulapuri şi scoase un smoking, apoi o cămaşă albă cu jabou şi un papion negru.

— E o cină în ţinută de gală. Pregăteşte-te!

Am intrat în baie şi mi-am aplicat masca pe faţă. Începusem să devin expert în materie. După deghizarea completă, m-am simţit plin de siguranţă, contemplând încă o dată faţa lui John Merril Ferguson. M-am dus în dormitor şi am îmbrăcat smokingul.

— Jonas va servi masa, mă preveni Mazzo, în timp ce-mi puncam papionul. Va fi ajutat de două femei. Nici o problemă în privinţa lor, că sunt idioate. Jonas e pe jumătate orb. Sunt însă două lucruri pe care nu trebuie să le uiţi: patronul nu mănâncă mult. Nu te îmbuiba. Şi patronul nu vorbeşte mult, aşa că să-ţi ţii gura. Ai înţeles?

— Bineînţeles, am zis.

— Altceva. Patronul nu bea şi nu fumează. Ai grijă!

— Ce om o mai fi şi ăsta? am zis. Ce face în timpul liber?

Mazzo îmi făcu strengăreşte cu ochiul.

— Stă cu doamna Ferguson, răspunse el.

Da, era Loretta. Era destul să mă gândesc la ea ca să-mi simt sângele iuţindu-se: era frumuseţea cea mai fatală şi mai atrăgătoare pe care o întâlnisem până atunci.

Cu câteva minute înainte de nouă, Mazzo m-a însoţit pe scară până la sufragerie, destul de mare cât să adăpostească lejer vreo sută de meseni.

Loretta, minunată într-o rochie de seară purpurie, cu decolteu adânc, cu gâtul şi pieptul plin de diamante, stătea

într-un fotoliu. Durant, în smoking, stătea lângă cămin, fumând o havană. Jonas se plimba de colo-colo.

În mijlocul încăperii era pregătită masa.

Imediat ce mă văzu sosind. Loretta se ridică şi se apropie de mine, oferindu-mi obrazul. I l-am atins uşor cu buzele, trăgând pe nas parfumul ei subtil.

— Sper că în seara asta ai poftă de mâncare, John. Bucătarul a pregătit un nou fel de mâncare.

Amintindu-mi de recomandările lui Mazzo, am dat din umeri cu lehamite.

— O să te forţez să mănânci, a insistat Loretta zâmbind.

Ştiind că aceste cuvinte erau pronunţate pentru Jonas, am dat încă o dată din umeri.

Ne-am aşezat la masă şi în faţa mea a fost pusă o cremă de langustă.

Sucul gastric s-a pus imediat în acţiune. În acel moment, l-am auzit pe Mazzo, aflat în spatele meu, tuşind uşor.

— N-aş putea mânca asta, am zis, fără tragere de inimă, trăgând cu ochiul la cremă.

Ca şi cum s-ar fi aşteptat la această reacţie, Jonas a luat imediat farfuria şi a înlocuit crema cu o salată.

Am frunzărit prin salată, în timp ce mă uitam plin de invidie la Loretta şi Durant, care îşi savurau crema de langustă.

Loretta se deda unei flecăreli care nu cerea nici o participare din partea mea. Durant zicea, din când în când, câte ceva despre afaceri, în timp ce eu dădeam din cap, ca să arăt că ascultam ce spuneau.

Apoi mi s-a servit un fel de mâncare care mirosea al naibii de bine. Am aruncat o privire: pui cu trufe într-un sos cremos.

— O bucăţică, domnule Ferguson, mă încurajă Jonas, cu tonul unei mame care îşi îndeamnă copilul capricios.

O *bucăţică*?

Pe toţi dracii! Puteam să înghit totul!

— Pare bun, am zis, conştient că Mazzo începu iar să tuşească uşor.

I-am zis în gând să se ducă la dracu şi am adăugat:

— Da, cred că voi putea gusta puţin.

Jonas a pus o bucăţică de carne în farfuria mea.

— Haide, Jonas, nu fi zgârcit!

Am simţit că Loretta şi Durant se uitau ţintă la mine, în timp ce Mazzo tuşea ca unul ieşit din saună.

Jonas, cu un zâmbet radios, puse încă o bucată de pui în farfuria mea.

— Destul, Jonas, după ce am văzut că mi-a umplut farfuria.

Jonas i-a servit apoi pe Loretta şi pe Durant, amândoi încremeniţi într-o tăcere rece.

Între două înghiţituri, le-am servit un argument convingător.

— S-ar părea că pastilele alea noi, i-am spus Lorettei, mi-au făcut poftă de mâncare.

— Îmi pare bine, răspunse Loretta, zâmbind forţat.

— Felicitările mele bucătarului, Jonas, am zis, în timp ce mă îndopam. Uimitor ce pot să facă medicamentele astea moderne! am adăugat, întorcându-mă spre Durant.

— Aşa e, îngână Durant.

Mă durea drept în cot. Am golit farfuria. Durant şi Loretta puseseră furculiţa jos. Jonas se apropie de mine.

— Încă puțin de tot, domnule Ferguson?

Mazzo fu cuprins de un nou acces de tuse pe care am refuzat să-l aud.

— De ce nu? am răspuns. E excelent.

La sfârșit, după ce am devorat două porții de tartă cu mere – pe care Durant, fulgerându-mă cu privirea, și Loretta, cu un zâmbet crispat, o refuzaseră –, ne-am sculat de la masă.

Durant a intrat în salon.

Relaxat și sătul, am însoțit-o pe Loretta până la ușa salonului unde m-am oprit. Am văzut că Durant aprindea un trabuc și se instala într-un fotoliu.

Nu aveam deloc intenția să-mi petrec restul serii în compania lui.

— Cred că mă voi duce la culcare, am spus privind-o în ochi.

Ea zâmbi.

— Te-ai descurcat foarte bine, John. Somn ușor.

Și a trecut prin fața mea intrând în salon.

Cu Mazzo în spatele meu, m-am întors în apartament.

— Ascultă, amice, zise Mazzo, imediat ce închise ușa. Ți-am spus...

— Cui dracu crezi că vorbești? m-am răstit indignat. apropiindu-mă de el. Taci din gură! Și cară-te de-aici!

Și am intrat în dormitor, călcând apăsat, după care am trântit ușa în urma mea. Am așteptat să văd dacă voia să facă scandal, dar s-a abținut. După câteva momente, m-am dus în baie și am scos masca, am făcut un duș, mi-am pus pijamaua și m-am urcat în pat.

Am stins toate lămpile cu excepția micii veioze de la capul patului, după care m-am tolănit și am început să mă gândesc la ziua care trecuse.

Mi se părea că ziua se scursese în mod satisfăcător. Susținusem un test în fața lui Jonas, și ăsta era un lucru important. Acum aveam patru mii de dolari în bancă. Nu mă lăsam manevrat de Mazzo așa cum voia el. Ba chiar obținusem și un avantaj față de Durant. Da, ziua fusese satisfăcătoare.

Am închis ochii și mi-am îndreptat gândurile spre Loretta. Încă mă mai gândeam la ea când am ațipit. Am dormit câteva ore și m-am trezit.

Dormitorul era cufundat în întuneric.

Am simțit căldura unui corp lipit de corpul meu. Niște degete mă mângâiau cu multă blândețe.

Doar pe jumătate treaz, am pipăit în jurul meu, m-am rostogolit și i-am lăsat mâna să mă ghideze.

*

* *

— Nu, nu te mișca. Stai liniștit!

Îmi șoptea la ureche, cu fața lipită de fața mea. Am vrut s-o ușurez de greutatea mea, ridicându-mă pe coate.

— Nu, nu face asta. Strivește-mă, zise ea suspinând, ca să mă las peste ea. Simțindu-mă epuizat, am căzut într-un somn erotic.

Mai târziu, cu mult mai târziu, pe când prima geană a zorilor pătrundea prin jaluzele, m-am trezit. Întinsă lângă mine, o zăream în lumina nesigură, trează; mă privea, ca să mă întâmpine cu un zâmbet discret pe buze la trezirea mea dintr-un somn odihnitor.

— Bună, Jerry, zise ea.

Am cuprins-o cu brațele și am tras-o spre mine.

Am făcut dragoste, lent, nemaipomenit, după care am adormit din nou.

Când am deschis ochii, soarele strălucea puternic prin jaluzele.

Ea vorbea cu Jonas, care intra împingând măsuța cu rotile. Purta un capot turcoaz și coafura ei gen Cleopatra era impecabilă.

În timp ce o observam, cu capul pe jumătate ascuns de cearșaf, mi se părea femeia cea mai minunată de pe lume.

Jonas turnă cafeaua, fără să se uite în direcția mea, după care se înclină și ieși.

M-am rostogolit pe o parte ca să cobor din pat.

Acum stătea lângă măsuță, bându-și cafeaua cu înghițituri mici, și mi-a zâmbit când m-a văzut venind spre ea.

— Ai dormit bine, Jerry?

M-am așezat, am sorbit din cafea, apoi am aprins o țigară.

— O femeie fantastică, o femeie excepțională...

A început să râdă.

— John nu s-ar gândi niciodată să spună așa ceva, dar John nu e deloc un îndrăgostit romantic.

Am privit-o în ochi.

— Unde e soțul tău?

— Da. E timpul să afli. Dă-mi o țigară!

Am aprins țigara și i-am dat-o.

— Jerry, zise ea după o lungă tăcere, e o situație foarte dificilă și complicată. Nu este nevoie să-ți explic cine e soțul meu și care e condiția lui.

— Da, e inutil.

— Tot ce-am să-ți spun e strict confidențial, continuă ea, privindu-mă direct în ochi. Ai înțeles?

— Bineînțeles.

— John suferă de o boală mintală misterioasă şi incurabilă. E bolnav de doi ani. Această boală începe cu pierderea memoriei, confuzie în idei şi inactivitate. Boala progresează lent. Primele semne se făcuseră deja simţite în momentul când l-am întâlnit. Am crezut că era preocupat de afaceri şi, când petreceam seara împreună, îi suportam tăcerile, crezând că se gândea la planuri noi. În urmă cu şase luni, starea lui a început să se agraveze cu rapiditate. Cu mult timp înaintea mea, mama sa bănuise deja simptoamele unei boli mintale. Am găsit la Viena un specialist discret. După ce l-a examinat pe John, i-a spus mamei sale şi mie că peste câteva luni va ajunge un fel de legumă şi că nu există nici o speranţă de vindecare.

— Nasol, am zis. Aproape incredibil.

— Da, dar există complicaţii. Boala lui trebuie neapărat să fie ţinută în secret. De aceea ai fost angajat ca să joci rolul lui şi să ne laşi timp să reconstruim imperiul Ferguson. John a construit un imperiu fantastic. Durant a fost şi încă mai este braţul drept al lui John, dar Durant nu cunoaşte un număr mare de secrete şi de afaceri importante negociate de John. Acum când John nu mai poate să facă nimic singur, Durant se străduieşte să adune bucăţile răspândite ale acestui puzzle care formează imperiul lui John, şi îşi dă seama că, fără John la conducere, fără semnătura lui pe diferite documente, imperiul ameninţă să se năruiască.

Eram numai urechi şi nu-mi luam ochii de la ea.

— De ce s-ar prăbuşi?

— John a conceput totul în dimensiuni prea mari. A împrumutat sume imense de la bănci şi de la companii de asigurări. Reputaţia lui e atât de mare, încât numele lui e la fel de preţios ca aurul, dar dacă s-ar afla că e bolnav, credi-

torii şi-ar retrage fondurile avansate. Există o serie de contracte mari care trebuie să se încheie într-o lună. Semnătura lui John este indispensabilă. După încheierea contractelor, am putea lăsa să se afle, treptat, vestea bolii lui John şi, în cele din urmă, să anunţăm că nu se mai află la conducerea companiei. În acel moment, Durant va fi instalat deja un consiliu de administraţie în care va lua locul lui John, iar imperiul Ferguson va putea să-şi continue destinul prosper.

— Asta e bine pentru Durant, am zis, foarte atent la tot ce-mi spunea.

— Da, răspunse ea, privindu-mă. Faci dragoste extraordinar, John.

— Şi tu, am asigurat-o eu, surprins de această schimbare bruscă a subiectului.

— Te-am observat. Te mişti grozav de bine în pielea unui miliardar. Cred că există momente în care chiar te crezi John Merrill Ferguson.

Am schiţat un zâmbet.

— Noi, actorii, ne lăsăm deseori luaţi de val.

S-a uitat la mine cu atenţie.

— Deghizarea e perfectă, la fel şi vocea. Ai putea să fii John.

— Nu sunt.

— Am spus că *ai putea*.

M-am uitat la ea. A urmat o tăcere lungă.

— Da, aş putea, am zis, în timp ce privirile noastre se întâlneau din nou. Dar e un lucru pe care trebuie să-l ştiu. Unde e soţul tău?

— În aripa stângă. Are apartamentul său privat. E vegheat de o infirmieră. E bine plătită şi demnă de toată încrederea.

M-am gândit la Larry Edwards şi la Charles Duvine. M-am întrebat dacă nu cumva infirmiera va fi şi ea victima unui accident mortal, când va veni timpul să se afle de boala mintală a lui Ferguson.

Femeia aceea frumoasă şi senzuală aşezată în faţa mea, care îmi dezvăluia secrete, nu-mi inspira deloc încredere. Aveam sentimentul instinctiv că, după ce voi fi făcut ce se aştepta de la mine, voi fi şi eu asasinat.

Loretta a aruncat o privire la ceasul de deasupra căminului.

— Trebuie să plec. În dimineaţa asta te vei duce cu Durant la birou.

S-a ridicat zâmbind, a ocolit măsuţa în timp ce mă sculam în picioare, şi s-a apropiat de mine. Am luat-o în braţe.

— Vrei să mai vin la noapte?

Sărutarea ei era ispita însăşi.

— Bineînţeles. Mazzo ştie ce se întâmplă?

— Nu te mai gândi la el, răspunse ea depărtându-se de mine. Nu uita, Jerry, că ai putea să fii John!

Apoi îmi întoarse spatele şi mă părăsi. Am respirat adânc. *Ai putea să fii John*. Ce voia să spună? Punea ceva la cale. Dar ce? Aveam timp şi aveam nevoie de toate informaţiile pe care le puteam obţine de la ea. Eram convins că dansam pe muchie de cuţit şi riscam moartea. Acum ştiam că Ferguson era cu o infirmieră în aripa stângă a acelei case enorme şi că se transforma rapid în legumă. Aflasem că acea putere formidabilă era clădită pe bani împrumutaţi şi că cea mai mică scurgere de informaţii despre maladia lui mintală putea să provoace prăbuşirea imperiului.

În acel moment a intrat Mazzo.

— Azi mergem la birou, domnule Ferguson, mă anunţă el. Du-te să-ţi pui masca!

După douăzeci de minute, în costum de culoare închisă, cu masca, ochelarii negri şi pălăria pe cap, am coborât scara în urma lui Mazzo până la Rolls.

Durant, aşezat în maşină, citea documente. M-am aşezat alături de el.

Mazzo s-a instalat alături de şoferul japonez.

— În exteriorul building-ului aşteaptă totdeauna ziariştii, îmi explică Durant, care îşi punea hârtiile în servietă. Când cobori din maşină, vei merge împreună cu Mazzo. Gărzile de corp vor ţine presa la distanţă. Vei avea documente de semnat. Noua ta secretară se numeşte Sonia Malcolm. Nu l-a văzut niciodată pe domnul Ferguson. Nu vor fi probleme. Nu vei da ochii cu nici un alt angajat.

— Foarte bine, Joe.

S-a luat de mine.

— Ţi-am spus să-mi zici domnul Durant când suntem singuri! protestă el.

Foarte sigur pe mine în spatele măştii, am zâmbit şi i-am răspuns:

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Joe. Sunt patronul tău... nu uita!

— Ia ascultă! zise el cu o voce sugrumată de furie, parcă gata să facă un atac. Cabotin de mâna a treia...

I-am retezat vorba.

— Lasă vorba, gură bogată! i-am zis cu vocea lui Ferguson. Tu ai să mă asculţi pe mine! Mă aşteaptă presa. E destul să-mi scot masca ca să te bag în rahat! Aşa că nu mă mai călca pe bătături, că altfel te calc şi eu pe tine!

Se uită la mine aşa cum probabil că s-a uitat Frankenstein la monstrul pe care îl crease. Deschise şi închise gura, dar nu pronunţă nici un cuvânt. Ne-am înfrun-

tat privindu-ne în ochi, după care a întors capul şi s-a uitat pe geamul maşinii.

La naiba! Eram tare mulţumit de mine!

Nu uita, Jerry, că ai putea să fii John.

Ei bine, cel puţin mă străduiam!

*

* *

A fost o dimineaţă nemaipomenită. Jucam rolul unui miliardar şi asta mă încânta la nebunie.

Mai întâi, la uşa Corporaţiei Ferguson Electronics & Oil aşteptau patru fotoreporteri, dar au fost respinşi de cinci gărzi de corp când am intrat în holul mare. Durant, cu aerul unui demon, Mazzo şi eu am urcat într-un ascensor luxos. Am fost duşi până la etajul douăzeci şi patru.

Cabinetul de lucru al lui John Merrill Ferguson părea a fi fost transportat în întregime de pe un platou de filmare: vast, somptuos, ferestre panoramice dezvăluind portul şi plaja, birou imens şi aşa mai departe.

Ascensorul ne-a dus direct în această încăpere. Durant s-a apropiat de birou.

— Stai jos aici! Ai multe documente de semnat, zise el, după ce-şi recăpătase sângele-rece. Ar fi bine să faci câteva încercări înainte de a semna pe curat. E vorba de documente importante.

I-am dat pălăria lui Mazzo, m-am îndreptat spre fotoliul directorial şi m-am aşezat. Biroul era destul de mare ca să joc pe el biliard.

— Lasă storul, i-am ordonat lui Mazzo.

După ce lumina din cameră se reduse, dădu din cap şi ieşi.

A urmat o lungă tăcere, în timp ce exersam semnătura lui Ferguson pe un carnețel. După care, considerându-mă satisfăcut, am aruncat filele rupte în coşul de gunoi şi am luat o țigară dintr-o cutie din aur.

— Patronul nu fumează, a intervenit Mazzo.

— Noua secretară nu ştie asta. Mai scuteşte-mă, Mazzo!

S-au auzit bătăi în uşă şi a intrat o femeie tânără, aducând un teanc de dosare.

— Bună ziua, domnule Ferguson, zise ea, apropiindu-se de birou. Vreți să semnați aici, vă rog?

M-am făcut comod în fotoliu şi am privit-o.

Era o tipă grozavă: înaltă, bine făcută, păr brun-roşcat, față plăcută dacă nu frumoasă şi ochi verzi. Purta o rochie de un albastru pal, cu manşete şi guler albe.

— Eşti cu siguranță domnişoara Malcolm? am zis.

— Da, domnule Ferguson, a răspuns ea privindu-mă în față.

— Sper că-ți place aici, domnişoară Malcolm.

— Da, mulțumesc.

A pus dosarele pe birou.

A intrat Durant.

— Bine, domnişoară Malcolm, zise el. Bate te rog la maşină acest contract!

— Bine, domnule.

M-am uitat după ea pe când traversa încăperea. I-am apreciat mersul grațios, şoldurile mici şi spatele drept.

— Arată-mi semnătura, a zis Durant după ce secretara a închis uşa.

Am făcut semnătura lui Ferguson şi am împins carnețelul spre el. A studiat-o şi a dat din cap.

— Semnează toate scrisorile şi hârtiile astea, zise el arătând spre bibliorafl. Stai lângă el, i-a ordonat apoi lui Mazzo. Nu trebuie să citească nici unul dintre documentele pe care le semnează. S-a înțeles?

— Sigur că da, domnule Durant, a răspuns Mazzo, care a tras un scaun şi s-a aşezat lângă mine.

— Ai grijă cum semnezi, a continuat Durant. Nu te grăbi şi evită orice neglijență.

— OK. Joe, am zis, întinzând mâna spre primul dosar.

— Lasă că ți le dau eu, zise Mazzo.

Luă o foaie de hârtie dintr-un sertar, apoi deschise un dosar din care scoase o scrisoare. Puse foaia peste textul scrisorii.

— Semnează aici, domnule Ferguson.

Durant a urmărit un moment operațiunea, apoi a plecat.

Semnarea documentelor a durat două ore, întreruptă de pauze lungi ca să fumez o țigară şi să-mi odihnesc mâna. Cred că am semnat peste o sută de scrisori şi vreo cincizeci de documente oficiale. La sfârşit, Mazzo a apăsat pe un buton al interfonului.

— Veniți să luați bibliorafturile, vă rog, a zis el.

Domnişoara Malcolm a intrat şi a luat dosarele.

— Doriți o cafea, domnule Ferguson? întrebă, ea, oprindu-se cât să-mi adreseze un zâmbet.

— Bucuros, am răspuns. Mulțumesc.

— Patronul nu bea cafea, zise Mazzo cu un ton dezaprobator, după plecarea secretarei.

— Da', mai taci odată! am zis. E nouă aici, ca şi mine.

Mazzo dădu din umeri şi s-a aşezat departe de birou, frecându-şi ţeasta rasă cu un aer exasperat.

Am examinat toate chestiile aşezate pe birou şi tabloul cu butoane. Habar n-aveam ce puteai să faci cu ele, dar mă intrigau.

Domnişoara Malcolm mi-a adus cafeaua.

— Neagră sau cu lapte, domnule Ferguson?

— Neagră, te rog, şi fără zahăr.

Am privit-o turnând cafeaua. Cu cât o vedeam mai mult, cu atât îmi plăcea mai mult. Am încercat să-i ghicesc vârsta: treizeci-treizeci şi cinci de ani. M-am uitat la mâinile ei şi n-am văzut nici o verighetă.

Secretara puse ceaşca în faţa mea.

— Mai doriţi şi altceva, domnule Ferguson?

I-am zâmbit. Mi-ar fi plăcut s-o invit să stea jos şi să-i spun să-mi vorbească despre ea, dar cu Mazzo de faţă, care se tot foia, chiar că nu era momentul.

— Nu, mulţumesc.

A plecat.

După ce am terminat de băut cafeaua, a intrat şi Durant.

— Acum vei da un telefon, zise el. Uite ce-ai să spui. Asta şi nimic altceva. Înţelegi? Evident, vei imita vocea domnului Ferguson.

— Bineînţeles, Joe.

— Fă-mi legătura cu domnul Walter Bern, zise el după ce ridică receptorul.

Aşteptă, apoi îmi întinse receptorul şi ridică receptorul altui aparat telefonic.

— Aici Ferguson, am zis, citind notițele primite de la Durant. Ce mai faci, Wally?

— Dumnezeule mare, John! De două zile tot încerc să te prind la telefon! zise o voce gravă, puțin gâfâită. John! Oamenii mei încep să se agite în legătură cu împrumutul nostru. Nu mă slăbesc nici o clipă. Spun că n-ar fi trebuit să dau o astfel de sumă. Dumnezeule! Treizeci de milioane de dolari! Ascultă, John, îmi pare rău, dar sunt foarte nervoși!

— Adresează-te lui Joe, am răspuns eu, citind mai departe după notițe. El se ocupă de împrumuturi, dar tu știi, Wally, că nu există nici un motiv de îngrijorare. Dacă oamenii tăi vor să piardă cincisprezece la sută din treizeci de milioane, mă voi adresa altcuiva.

Și, conformându-mă notei, am închis.

Durant dădu din cap satisfăcut.

— A fost bine, zise el. Acum te poți întoarce la reședință.

Astfel, cu Mazzo lângă mine și cinci gărzi de corp respingând fotoreporterii, am urcat în Rolls și am fost dus înapoi la locuința lui Ferguson.

Dimineață interesantă. Făcusem cunoștință cu Sonia Malcolm. În timp ce șoferul japonez ne conducea pe bulevarde, eu mă gândeam la această femeie. Pentru prima dată în viață, aveam impresia unei ciudate înrudiri: nici o asemănare cu celelalte femei pe care le întâlnisem. Avea ceva care mă atrăgea. Pe urmă, aflasem că societatea lui Ferguson împrumutase treizeci de milioane de dolari și că cei care dăduseră banii erau îngrijorați. Stând la acel birou mare și privind cabinetul de lucru luxos, simțisem izul pu-

terii. Îi arătasem lui Durant cum trebuie să se poarte. Da, o dimineață interesantă!

M-am gândit la omul închis cu o infirmieră, care se îndrepta cu repeziciune spre starea de legumă.

Jerry, ai putea să fii John.

Da, mi-am zis, în timp ce mașina se oprea în fața porții reședinței, joacă bine și ai putea să fii John Merrill Ferguson.

CAPITOLUL V

Stăteam întinşi unul lângă altul în patul mare. Ceasul de pe noptieră arăta trei şi un sfert. Mica lampă de deasupra patului desena umbre vagi. Îi distingeam corpul gol, un corp care nu ar fi putut să fie mai perfect sculptat.

Intrase fără zgomot în dormitor în urmă cu treizeci de minute. O posedasem cu furie, dar asta nu era dragoste, ci pură bestialitate. Era irezistibilă, dar un gând nu-mi dădea pace şi mă avertiza să nu am încredere în ea.

Timpul trecea. Nemişcaţi, am păstrat tăcerea până când răsuflarea ne-a devenit normală. Am întins mâna după o ţigară.

— Vrei să fumezi?

— Da.

Am aprins două ţigări şi i-am dat una. Mă întrebam când va pleca. Îmi era somn după împreunarea aceea violentă.

— Faci dragoste nemaipomenit de bine, Jerry.

— Şi tu la fel.

Dialogul ăsta banal avea tendinţa să se eternizeze!

— Durant e foarte mulțumit de tine, zise ea după o tăcere lungă. Spune că te-ai descurcat admirabil cu telefonul acela.

De ce nu pleca odată?

— Lui John îi este rău, mult mai rău, continuă ea. Am fost la el astăzi. Nu m-a recunoscut.

— E îngrozitor.

— Da.

Făcu o pauză apoi adăugă:

— Trebuie să știi ce să crezi despre mama lui.

Am ciulit urechea.

— Ai întâlnit-o. Ea a organizat răpirea. Știi că femeia asta e nemiloasă și periculoasă.

Știam? Poate că da. Îmi aminteam de laudele ei mieroase aduse talentului meu, cum mă drogase și cum fusesem complet tras pe sfoară.

— E un adevărat personaj, am zis.

— Nu se gândește decât la bani. Nu e interesată de fiul ei decât datorită averii sale. Locuiește la San Francisco. Nu vine niciodată să-l vadă. Telefonează zilnic ca să afle veşti, nu dacă se simte mai bine. Vrea să știe când va muri. După ce va muri, ea va deveni președintele corporației și ei îi va rămâne averea lui personală. Banul e zeul ei, de aceea așteaptă cu nerăbdare moartea fiului ei.

Acum nu-mi mai ardea de somn.

— Ești nevasta lui, am zis. Mama lui nu poate să moștenească decât bunuri lăsate de el prin testament. Nu poate să-i lase totul. În calitate de soție, ești protejată în această privință.

Se depărtă de mine, rostogolindu-se pe o parte, ca să stingă țigara. Avea un spate splendid. Era o manevră senzuală care nu mi-a scăpat, și am devenit și mai vigilent.

— Există două probleme majore, zise ea revenind pe spate. John nu a făcut nici un testament.

Am reflectat îndelung la asta. Era greu de crezut că un bărbat ca John Merrill Ferguson nu-şi făcuse testamentul, totuşi există oameni destul de aroganţi ca să nu creadă că într-o zi vor dispărea de pe fata pământului.

— În calitate de soţie, eşti protejată, am repetat. Asta ar impune o acţiune în justiţie, dar avocaţii tăi vor şti să se descurce. Oricum, acum e prea târziu? Nu-l poţi convinge să facă un testament?

— Nici o speranţă! Nici măcar nu mă mai recunoaşte. Stă nemişcat şi se uită în gol.

A pus mâinile pe piept şi a închis ochii.

— Pot să am încredere în tine, Jerry? Suntem amanţi. Amanţii ar trebui să aibă încredere unul în celălalt.

Unde mai auzisem fraza asta uzată? Într-o porcărie de film în care jucasem?

— Dacă doreşti ca tot ce-mi vei spune să fie confidenţial, va fi confidenţial, am asigurat-o eu cu prudenţă.

— Mulţumesc, Jerry. Eşti singurul căruia pot să-i spun şi singurul în care pot să am încredere.

— Care e deci a doua problemă?

— Nu sunt soţia lui.

Asta m-a şocat.

— Ce tot spui?

M-am ridicat din pat, am îmbrăcat halatul scurt şi am aprins una dintre lămpi. M-am uitat la ea cum stătea întinsă pe pat, ca pe o pagină dublă din *Playboy*.

— Nu eşti soţia lui?

— Nu sunt. Stai lângă mine, Jerry, să-ţi povestesc totul.

Fiind vorba de ceva ce trebuia să ştiu, m-am aşezat lângă ea pe pat şi am lăsat-o să mă ia de mână.

— Ce, nu e căsătorit?

— Nu.

Îşi plimbă degetele pe braţul meu. De ce m-am gândit la nişte picioare de păianjen?

— Ne-am întâlnit acum doi ani. Era la Las Vegas ca să discute o afacere. Avea nevoie de o femeie. Mazzo a venit la mine. Lucram în show business. M-a angajat. Cine ar fi refuzat să se culce cu bărbatul cel mai bogat din lume? Ca amant, John nu a fost niciodată la înălţimea ta, Jerry, dar m-am îndrăgostit de el şi el de mine. Mi-a propus să ne căsătorim. Era sincer, dar era atât de ocupat, încât nu a găsit timp să organizeze căsătoria pe care o dorea. După care s-au făcut simtite simptomele bolii. Îmi repeta mereu că, după încheierea afacerii, ne vom căsători şi vom pleca în croazieră în jurul lumii. M-a adus aici. A anunţat pe toată lumea, pe mama lui, pe Durant, personalul că eram soţia lui şi că ne-am căsătorit în secret. Eram şi sunt acceptată ca soţia lui. Îl rugam, ba chiar îl imploram întruna să legitimeze legătura noastră, dar, deja prea bolnav, s-a limitat doar la promisiuni. Aşa că, Jerry, continuă ea privindu-mă în ochi, dacă moare, viaţa mea, aşa cum este ea astăzi, va lua sfârşit. Mama lui mă urăşte. Bănuieşte că nu suntem căsătoriţi. E o bătrână cupidă, rea, iar în ziua în care John va muri, va putea foarte uşor să dovedească că nu era căsătorit cu mine.

Se întinse, privind în tavan. Apoi continuă:

— Tot luxul ăsta, toţi banii ăştia îmi vor scăpa printre degete. Nu ştiu ce se va alege de mine. Asta e, Jerry, încheie ea, întorcându-şi privirea spre mine. Şi acum îţi cer să mă ajuţi.

M-am ridicat în picioare şi am început să mă plimb prin dormitor. Voiam să scap de degetele ei mângâietoare.

Beculeţe roşii se aprindeau insistent în capul meu. M-am gândit la Larry Edwards. Loretta îi spusese şi lui ce-mi povestise mie? Refuzase s-o ajute? Asta îi adusese moartea?

Am simţit o sudoare rece. Eram prizonier în acel palat! Văzusem gărzile de corp patrulând prin parc.

— Să te ajut? am zis, străduindu-mă să am o voce fermă. Cum aş putea să te ajut? Am fost angajat ca să joc rolul lui Ferguson... Asta şi fac. Numai pentru asta sunt plătit.

Se dădu jos din pat şi luă capotul aruncat pe podea. Se îmbrăcă fără grabă.

— Suntem amanţi, Jerry. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? mă întrebă ea, privindu-mă în ochi.

Faţa ei ar fi putut să fie cizelată în marmură.

Îmi era frică. Mă gândeam la Larry Edwards şi la Charles Duvine. Dacă jucam greşit, aş fi putut să sfârşesc ca ei.

Ştiind că nu eram în stare să-i împiedic să mă asasineze dacă refuzam să cooperez, am luat hotărârea să câştig timp.

— Dacă pot, te voi ajuta, am răspuns.

După privirea ei, am înţeles că mă simţea cuprins de panică. Zâmbi sardonic.

— Ştiam că vei spune asta, zise ea aşezându-se într-un fotoliu. Ştiam că pot conta pe tine. O să te căsătoreşti cu mine.

Era ceva atât de neaşteptat, încât am rămas cu gura căscată.

— Asta e singura soluţie. Stai jos odată! Mi-ai promis că mă vei ajuta şi acum o să-ţi explic.

M-am apropiat cu un pas nesigur şi m-am aşezat în faţa ei.

— Două milioane te-ar mulţumi, Jerry?

N-am reuşit să scot nici un sunet. Am continuat să mă uit la ea.

— Jerry! Vrei să *câştigi* două milioane?

Mi-am revenit.

— Asta înseamnă o grămadă de lovele, am zis cu o voce sugrumată. Da. Cine ar refuza o sumă ca asta?

— Trebuie să te căsătoreşti cu mine deghizat în John şi, în schimb, îţi voi da două milioane de dolari.

Probabil că nu mai judeca normal! Am luat o ţigară.

— N-o să meargă, i-am spus. E o idee nesăbuită. Dacă vor avea loc verificării, şi vor avea loc, căsătoria va fi anulată. Actul va avea o dată. Mama lui va şti că John nu era într-o stare care să-i permită să se căsătorească. Am risca cele mai mari necazuri. Nu, chestia asta nu poate să meargă.

— O să meargă! exclamă ea cu o voce care îmi îngheţă sângele în vine.

— Dar cum?

— N-ai idee ce puternic e banul! Dacă ai bani, poţi aranja orice. Când Durant mi-a spus că poţi imita la perfecţie semnătura lui John, am văzut soluţia. M-am informat la Las Vegas. Există acolo un pastor de o anumită vârstă, care nu mai profesează de doi ani. cam de când l-am întâlnit pe John. Are un registru de căsătorii. Am fost ieri la el. Are nevoie de bani. Soţia lui e bolnavă de cancer şi fiul lui se droghează. Am încheiat o înţelegere, adăugă ea, zâmbind din nou sardonic. Am aranjat să-l aduc aici. Îmi va da un act de căsătorie datat cu doi ani în urmă, atunci când

l-am întâlnit pe John. Vei semna în registru cu numele lui John şi gata! Voi fi măritată cu John!

— Chiar ai aranjat toate astea? am întrebat. Trebuie să existe şi martori.

M-a privit cu asprime şi a făcut un gest agasat.

— Jerry! Totul este în regulă. Se presupune că a avut loc o căsătorie în secret. Se consideră că au fost de faţă doi martori luaţi de pe stradă. Am găsit doi negri amărâţi care, pentru câţiva dolari, au semnat în registru. Acum mai trebuie să semnezi şi tu şi eu voi fi căsătorită cu John!

Vedeam prea bine pericolul.

— O clipă. Îţi dai seama că te expui în mod deschis şantajului? Acest pastor, aceşti doi martori ar putea să vină iar şi iar şi să te sece de bani!

A zâmbit. Nu mai văzusem niciodată un zâmbet atât de rece, de răutăcios.

— Nimeni nu şantajează un Ferguson, Jerry.

M-am gândit din nou la Larry Edwards şi la Charles Duvine. Am avut brusc certitudinea cumplită că acest pastor şi cei doi negri vor fi victimele unor accidente mortale.

— Şi vei mai avea de făcut un lucru important, zise ea. Asta e doar o semnătură. Dar mai e testamentul.

— Testamentul?

— Evident. Când John s-a căsătorit cu mine, în urmă cu doi ani, a făcut un testament prin care îmi lăsa toate bunurile.

— Dar mi-ai spus că n-a făcut nici un testament.

— El nu, dar l-am făcut eu. Am un testament autentic, inatacabil, care mă pune complet la adăpost. Nu lipseşte decât semnătura. Imitaţia ta de semnătură, Jerry.

M-am agăţat de un pai.

— Un testament trebuie să fie atestat.

A făcut o mișcare agasată.

— Când ne-am căsătorit la Las Vegas acum doi ani, cei doi negri au atestat și testamentul. Au semnat, totul e în regulă.

Am rămas nemișcat, cu ochii țintă la ea.

— Pentru cooperarea și tăcerea ta, Jerry, îți voi plăti două milioane de dolari. Ce zici?

— N-ai două milioane de dolari, am răspuns cu o voce sugrumată.

— Îi voi avea. Va trebui să așteptăm moartea lui John, dar nu-ți face griji. Merită să aștepți două milioane, nu? John ar putea să moară peste o lună-două. Ți-am spus că starea lui se agravează pe zi ce trece.

Plănuia acum să-l asasineze pe John Merrill Ferguson? Dacă mă uitam bine la ea, la zâmbetul ei, ar fi trebuit să nu mă mai îndoiesc de asta. Mă îndoiam însă că voi primi vreodată două milioane de dolari. Imediat ce va intra în posesia celor două semnături contrafăcute, voi înceta să mai exist.

Trebuia să câștig timp.

— Durant știe ce pui la cale?

— Nu te gândi la Durant. El trebuie să aibă grijă de viitorul lui. Se va orienta în funcție de cum bate vântul.

— Mama lui Ferguson?

— Nu poate să mai facă nimic din moment ce voi fi în măsură să dovedesc că sunt nevasta lui John. Nu-ți face griji din cauza ei. Te întreb deci: ești gata să cooperezi în schimbul a două milioane de dolari? a insistat ea cu o voce dură.

— Poți conta pe cooperarea mea.

Ştiam că sunt prins în capcană şi nu vedeam deocamdată nici o portiţă de scăpare. Şi mai ştiam că dacă o refuzam, s-ar fi zis cu mine!

S-a uitat îndelung la mine cu ochi scăpărători, apoi a zâmbit, s-a ridicat şi a plecat.

*

* *

Patru ore mai târziu, când Mazzo a adus măsuţa cu micul-dejun, eu eram tot în fotoliu.

— Ai dormit bine, domnule Ferguson? întrebă el, adresându-mi un zâmbet ironic, în timp ce turna cafeaua.

Nu m-am ostenit să-i răspund. Am aruncat o privire spre cârnaţii şi ouăle jumări. Am simţit stomacul contractându-se.

— Nu vreau să mănânc nimic, am zis, întinzând mâna spre ceaşca cu cafea.

Pe măsuţă se afla al şaselea cec la Chase National Bank.

— Eşti pe cale de a deveni bogat, zise Mazzo. La bancă se strâng o grămadă de mangoţi.

Să fi fost o urmă de ironie în vocea lui?

Am luat cecul şi l-am pus în buzunar.

— Avem iar o zi încărcată, domnule Ferguson, mă anunţă Mazzo. Mergem iar la birou. Să-ţi pui masca atunci când vei fi gata, adăugă el înainte de a pleca.

În cursul celor patru ore din acea dimineaţă, am reflectat îndelung. Promisiunea Lorettei că-mi va da două milioane de dolari era vrăjeală. Aşa cum eram sigur că sunt prizonier în acea casă, tot aşa eram sigur că nu voi vedea niciodată aceşti bani. Mă dusesem la fereastră şi privisem peluza imensă. Pe ea se plimbau două siluete întunecate.

M-am dus la fereastra dormitorului şi m-am uitat la piscină, în apropierea căreia am zărit alte două siluete.

Eram un prizonier bine păzit şi, întorcându-mă în salon, am încercat zadarnic să găsesc un mijloc de evadare.

În timp ce-mi sorbeam cafeaua, prin minte mi-a trecut un gând tulburător, provocat de tonul uşor ironic al lui Mazzo.

De unde ştiam eu că în fiecare zi erau depuşi o mie de dolari în contul deschis la Chase National Bank? Am scos cecul şi m-am uitat la el.

Indica faptul că o mie de dolari fuseseră vărsaţi în contul A/C 445990 al domnului Jerry Stevens.

Mi-am amintit că, altădată, când pusesem bani la bancă, primisem o foaie semnată şi ştampilată. Hârtia din mâna mea era semnată dar nu era ştampilată.

Poate că mă alarmam inutil, dar trebuia să ştiu. Dacă cele şase hârtii primite de mine erau false, asta însemna că zilele mele erau numărate.

Trebuia neapărat să aflu.

Urma să mă duc la sediul societăţii. M-am gândit la Sonia Malcolm. Puteam să mă folosesc de ea.

M-am ridicat, m-am dus la birou, am găsit o foaie de hârtie şi am scris:

Strict confidential.

Întreabă la Chase National Bank, Seamore Street, Frisco, dacă au un cont cu nr. 44 5990 pe numele lui Jerry Stevens.

Dacă da, dă din cap afirmativ. Dacă nu, scutură capul, dar nu spune nimic.

Am semnat cu numele lui John Merrill Ferguson, am îndoit hârtia şi am ascuns-o sub brăţara ceasului.

Mă întrebam cum va reacţiona Sonia. Mazzo mă va supraveghea şi mă gândeam dacă fata nu se va tulbura când îi voi strecura bilețelul. Mi-am zis că nu, pentru că era departe de a fi o secretară stupidă.

M-am dus la baie şi mi-am aplicat masca.

Când am ajuns la Corporaţia Ferguson Electronics & Oil, am fost primiţi de acelaşi circ. Presa a încercat iar să-mi pună întrebări. Fotografii şi-au pus în funcţiune flash-urile şi gărzile de corp i-au respins.

Durant, încruntat, nu a scos o vorbă tot drumul. Studia document după document. Eu n-aveam nimic de citit.

Când am ajuns în marele cabinet de lucru, mi-a făcut semn să iau loc în marele fotoliu directorial de la birou.

— Trebuie să semnezi nişte hârtii. Aşteaptă, zise el plecând.

Mazzo se instală departe de birou, se aşează picior peste picior şi îmi zâmbi.

— Ce-or face gorobeţii ăştia cu toate hârţoagele astea jegoase? zise el.

— Fără hârtii, ar muri de foame.

— Da, aşa o fi.

Sonia Malcolm intră cu un teanc de dosare.

— Bună ziua, domnule Ferguson.

Am privit-o cum traversa încăperea. Am comparat-o cu Loretta. Ce diferenţă! Cât de diferite pot să fie femeile!

Am desprins bilețelul de la brăţara ceasului, în timp ce ea punea dosarele pe masă.

— Astea sunt de semnat, domnule Ferguson.

Am aruncat o privire la Mazzo, care căsca.

— Mulţumesc, domnişoară Malcolm, am zis.

M-am ridicat, am ocolit biroul şi, întorcând spatele spre Mazzo, am pus bileţelul în mâna fetei, privind-o fix în ochi.

A ascuns imediat bileţelul în palmă. Nici o reacţie. Nici o privire surprinsă. Nu mi-aş fi dorit o performanţă mai bună.

— Când sunteţi gata, vă rog să sunaţi, domnule Ferguson, zise înainte de a pleca.

Eram atât de uşurat, încât îmi venea să strig de bucurie. Pariasem pe ea şi câştigasem.

— Bun, domnule Ferguson, zise Mazzo. Să ne apucăm de treabă.

Se apropie de birou, trase un scaun şi scoase o foaie de hârtie. Apoi deschise unul dintre dosare, luă o scrisoare, o acoperi cu foaia de hârtie şi zise:

— Semnează aici!

A fost nevoie să mă străduiesc ca să mă pot concentra. Ce va gândi Sonia după ce va citi biletul? Şi dacă Durant o va surprinde în timp ce citea? Şi dacă se ducea la el şi îi arăta biletul?

— Hei! exclamă Mazzo. Semnează aici!

Rămăsesem cu ochii în gol şi stiloul în aer. M-am căznit să încep din nou să semnez. Asta a durat preţ de o oră. După care, nu am mai rezistat, am pus jos stiloul şi am părăsit fotoliul.

— Mi s-a pus un cârcel, am spus ridicându-mă şi mişcând degetele. Să bem ceva, Mazzo.

A zâmbit, s-a ridicat şi s-a dus la bar.

— Ce doreşti, domnule Ferguson?

— Să bem o bere, Mazzo.

— Perfect.

Deschise frigiderul şi scoase două sticle de bere.

— Mâine o să ne distrăm pe cinste, mă anunță el în timp ce desfăcea capacele. Domnul D se duce la Washington. Vom avea două zile liniștite. Jucăm puțin tenis, ce zici?

Am luat din mâna lui paharul cu bere.

— Bineînțeles.

Am ridicat paharele înainte să bem.

— L-ai zărit cumva pe patron? am întrebat eu cu un ton nepăsător. Doamna Ferguson spune că se simte foarte rău.

— Le place să creadă tot timpul că se simte rău, dar nu-i așa...

Se opri brusc și mă privi fix. Pe față îi apăru expresia unui tigru plecat la vânătoare.

— Nu pune întrebări.

Își bău berea și reveni la birou.

— La treabă, zise el.

Îl luase gura pe dinainte.

Ce voia să spună cu „nu se simte chiar atât de rău"?

M-am dus cu paharul la fereastră și am privit oceanul, plaja și pe muritorii fericiți care se distrau. Ce-aș fi vrut să mă număr și eu printre ei!

— Ar fi bine să ne apucăm de treabă, zise Mazzo. Domnul D vrea să terminăm repede.

M-am întors la birou, m-am așezat și am continuat să semnez.

Pe la prânz, am terminat ultimul document de semnat. Am împins fotoliul în spate, în timp ce Mazzo apăsa pe butonul interfonului.

Inima a început să-mi bată foarte tare. Îmi va furniza Sonia informația de care aveam nevoie? Dacă semnul ei însemna „da", atunci viața mea putea să fie cruțată. Nu

puteam să cred că oamenii aceia puteau să pună şase mii de dolari la bancă pe numele meu şi pe urmă să mă asasineze. Ar însemna bani aruncaţi pe fereastră. Dar dacă semnul era negativ, atunci aş fi ştiut în mod clar că, după ce nu le voi mai fi de nici un folos, voi fi lichidat.

M-am străduit să-mi păstrez calmul. Sudoarea curgea şiroaie sub mască. Am rămas ţintuit la birou, uitându-mă la Mazzo care strângea dosarele. Treceam printr-un moment îngrozitor.

Uşa se deschise şi intră Sonia. Se apropie de birou şi adună dosarele, în timp ce Mazzo se plimba prin încăpere.

M-am uitat la ea şi ea s-a uitat la mine.

— Asta e tot, domnule Ferguson? zise ea, ţinând dosarele lipite de ea.

Atunci, lent, fără să-şi ia ochii de la mine, scutură din cap, a negaţie.

Dacă n-aş fi avut masca, ar fi putut să-mi vadă imediat expresia de teroare.

— Gata, păpuşo, îi zise Mazzo, băgându-se între mine şi ea.

Sonia a întors spatele şi a plecat.

— E bună gagicuţa, zise Mazzo. Aş lua-o la plimbare.

N-am răspuns, n-aş fi putut să articulez nici un cuvânt.

*

* *

Pe drumul de întoarce spre reşedinţă, Mazzo, care stătea lângă mine în Rolls, mă întrebă pe neaşteptate:

— Te supără ceva, domnule Ferguson?

Cuprins de panică, eram obsedat de gândul cel mai cumplit: *cât timp voi mai rămâne în viaţă?* Gorila aceea de lângă mine va primi sarcina să mă execute? Mi-am adus

aminte de tonul ironic cu care spusese că adun bani în bancă. Eram sigur că ştia că Durant mă fraierea.

Am făcut un efort şi am reuşit să-mi domin panica.

— Pune-te în locul meu, Mazzo, am răspuns. Am început să mă satur până peste cap de treaba asta.

A rânjit.

— Gândeşte-te la toate lovelele cu care ai să te alegi, domnule Ferguson. Aş face orice ca să fiu plătit cum eşti tu.

— Cât timp o să dureze asta? am întrebat.

— Acum, nu mult. Domnul D e gata să încheie tranzacţiile. Mâine pleacă la Washington. După care vei mai avea nişte hârtii de semnat şi asta va fi tot.

— Vreo cincisprezece zile? am zis.

— Poate, poate mai puţin. Asta depinde de felul în care domnul D se înţelege cu mahării de la Washington.

— Agentul meu a aranjat să-mi ridic onorariul de la un canal TV exact la sfârşitul lunii, am mințit eu. Crezi că mă voi duce?

Mazzo îmi aruncă o privire feroce şi cupidă.

— Ce te mai interesează asta? O să ai buzunarele doldora de bani. De ce te mai gândeşti la un onorariu amărât când o să te scalzi în lovele?

Prin urmare, era clar, aveau de gând să mă asasineze.

Mi-am dominat groaza.

— Da, ai dreptate, am răspuns.

Maşina se opri în faţa intrării reşedinţei. Şoferul deschise portiera din spate şi se înclină, cu şapca în mână.

Am suit treptele împreună cu Mazzo.

— Facem un tenis după-amiază? îmi propuse el.

Înţelegeam acum că, dacă voiam să supravieţuiesc, Mazzo nu trebuia să bănuiască că ştiam ce urma să mă

aştepte. Trebuie deci să las impresia unui om care îşi face treaba liniştit.

— Bineînţeles, am încuviinţat eu. Ce avem la dejun?

— Mă duc să vorbesc cu bucătarul. Cunoşti drumul ca să ajungi în apartament.

— Două cotlete slabe de miel şi o salată ar fi de ajuns. Ceva uşor, dacă jucăm tenis.

Am urcat scara largă, m-am oprit în capătul de sus, dar Mazzo dispăruse. Am ezitat o clipă. Am fost tentat să cobor rapid scara, să ies în grădină şi să ajung la poarta de fier. În acel moment am perceput un zgomot slab şi, aruncând o privire, am văzut o gardă de corp stând într-un colţ întunecos şi supraveghindu-mă. Văzând că mă uit la el, omul a dus mâna la şapcă. Fără să ţin cont de prezenţa lui, am străbătut coridorul până la birou, am intrat, am închis uşa şi m-am dus la bar. Mi-am umplut paharul cu martini şi l-am luat cu mine la birou, unde m-am aşezat. M-am uitat la telefoanele aflate acolo. Am ridicat receptorul unuia dintre ele: nu avea ton. Le-am încercat şi pe celelalte două: acelaşi rezultat.

Am aprins o ţigară şi m-am gândit la viitorul meu. La prima vedere, părea oribil de sinistru. Eram sigur că, imediat după terminarea afacerii ăsteia, voi apuca pe drumul pe care o luaseră Larry Edwards şi Charles Duvine. Am sorbit din pahar şi m-am gândit. Panica se estompase acum. Gândurile mele deveneau mai clare. Mi-a trecut prin minte că dacă ei mă prinseseră pe mine în cursă, şi eu puteam să le întind una. *Fără semnătura mea, se alegea praful de afacerea lor!*

Ia să vedem. Să examinăm bine situaţia.

Merseseră atât de departe pe calea asta, încât nu se mai puteau lipsi de mine!

Şi dacă erau atât de proşti încât să se debaraseze de mine, cum se debarasaseră de Larry Edwards? Ce-ar fi făcut atunci? Ar fi trebuit să o ia de la capăt, să găsească pe cineva ca să joace rolul lui Ferguson, să-l pună să înveţe să-i imite semnătura. Dar imitarea vocii lui Ferguson ar fi fost o mare problemă. Durant încercase o dublură care îi înşelase speranţele. Apoi mă găsise pe mine. De data asta avusese noroc. Găsise un om care putea să treacă drept Ferguson, dar care avea şi talentul să imite semnătura şi vocea marelui magnat. Cu tot bănetul lor, înlocuirea mea ar fi putut să ia luni de zile.

M-am gândit la Loretta. Durant pleacă mâine la Washington. Loretta îmi spusese că imediat ce va pleca, un pastor retras din activitate avea să vină cu un act de căsătorie.

În schimb, ca să semnez registrul şi testamentul, ea trebuia să-mi plătească două milioane de dolari. Oferta, stupidă şi mincinoasă, nu mi se păruse deloc credibilă. Acceptasem pentru că mă gândisem la Larry Edwards şi la Charles Duvine, dar Loretta, ca şi Durant, era mult prea implicată în toată povestea asta ca să-şi permită să mă asasineze.

Fără mine erau terminaţi!

Acest gând mi-a ridicat binişor moralul!

Era de ajuns de acum înainte să refuz imitarea semnăturii, ca să-i bag în rahat.

Deodată s-a deschis uşa şi Mazzo a intrat cu măsuţa pe rotile.

— Ţi-am adus dejunul, domnule Ferguson, după cum ai comandat.

A pus masa sub privirile mele. Mă simteam bine. Trebuia să mă mai gândesc la toate astea, dar, pentru prima

dată de când fusesem răpit, vedeam arzând o luminiță la capătul acelui tunel înspăimântător.

— Gata, domnule Ferguson, zise Mazzo. Mă duc să înghit și eu ceva. Mă întorc peste o oră și jumătate, și pe urmă jucăm tenis... bine?

Am mâncat bine. Panica dispăruse. La noapte, Loretta va veni la mine. Va fi prima cotitură decisivă. Mă pregătisem să-i fac o surpriză.

Am fost într-o formă atât de bună, încât am câștigat opt ghemuri în trei seturi împotriva lui Mazzo. Loveam mingea cu toată forța și am remarcat după aerul lui, pe când mingiile mele străpungeau aerul atingându-l ușor, cât de mare era surprinderea lui. A fost obligat să facă apel la toată priceperea ca să facă față.

La sfârșit, eram amândoi lac de năduşeală. Mi-a zâmbit și s-a apropiat de fileu.

— Ai putea să devii un mare jucător, domnule Ferguson. N-am mai jucat de ani de zile o partidă atât de tare!

— Te bat când vrei! am răspuns.

Mi-am amintit în acel moment că Loretta îmi spusese că John Merrill Ferguson trăia cu o infirmieră într-un apartament din aripa stângă a casei. În timp ce-mi îmbrăcam puloverul, am aruncat o privire în partea stângă a casei. La etajul de sus erau trei ferestre mari, toate fiind protejate cu bare de fier.

Bare de fier? John Merrill Ferguson era prizonier? Mi-am amintit de ce-mi spusese Mazzo: *Le place să creadă că se simte rău, dar...* Să fi descoperit ceva?

— Haide să facem un duș, domnule Ferguson, propuse Mazzo, luând rachetele.

În timp ce părăseam terenul, mintea mea lucra de zor. Şi dacă John Merrill Ferguson nu era bolnav de o boală mintală? Şi dacă fusese închis ca să le permită lui Durant şi doamnei Harriet să ia conducerea imperiului Ferguson?

După povestea servită de Loretta, Ferguson ar fi suferit de o boală mintală ciudată. Să fi fost o minciună care să explice angajarea mea? De ce să ţii un om în spatele barelor de fier dacă era o legumă?

Am ajuns la scara care ducea la reşedinţă. Atunci m-am oprit brusc.

Pe treapta de sus am văzut un caniş alb.

*

* *

În timp ce mă dezbrăcam în dormitor ca să fac un duş, Mazzo băgă capul pe uşă.

— Grăbiţi-vă, domnule Ferguson, bătrâna doamnă vrea să vă vadă, zise el.

Am remarcat că avea un aer preocupat.

— Doamna Harriet?

— Da. Tocmai a sosit. Grăbeşte-te.

Am făcut un duş-fulger. Mazzo îmbrăcase o cămaşă cu gulerul desfăcut şi pantaloni de in.

— Ce caută aici? am întrebat, repezindu-mă la haine.

— De unde să ştiu? E aici, aşa că ai grijă.

— Pun masca?

— Nu. Va fi aici într-un minut. Treci alături şi aşteapt-o.

Am încălţat nişte sandale şi am intrat în salon. Aerul preocupat, agitat al lui Mazzo devenea contagios. Ce făcea aici bătrâna şi ce voia de la mine?

Uşa salonului s-a deschis destul de repede şi a intrat Harriet, cu canişul în braţe.

— Surprins de revedere? zise ea zâmbindu-mi, apoi se opri la uşă.

— Plăcut, am răspuns, adresându-i zâmbetul meu cel mai seducător de pe ecran.

— Da...

Se apropie de un fotoliu, se aşeză şi continuă:

— Am auzit o mulţime de lucruri bune despre dumneata, Jerry. Domnul Durant e foarte mulţumit.

Puţin mai relaxat, m-am îndreptat spre un scaun şi m-am aşezat.

— Pentru asta sunt plătit.

— Nu va mai dura mult.

Îşi opri privirea asupra mea şi zâmbi.

— Vei mai avea câteva hârtii de semnat, îţi vei mai face de câteva ori apariţia la birou, după care vei fi liber să te reîntorci la Hollywood ca să-ţi continui cariera plină de talent.

Am considerat că era un moment potrivit ca să bag un băţ în roţile maşinăriei.

— Doamnă Harriet, am început, zâmbindu-i fermecător, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar nu sunt mulţumit de situaţie aşa cum se prezintă ea.

Privirea ei deveni deodată dură.

— Nu eşti mulţumit? zise ea vădit deranjată.

— Nu, ştiindu-vă atât de bine intenţionată faţă de mine, atât de generoasă când e vorba să-mi apreciaţi talentul modest, sunt sigur că vreţi să fiu mulţumit.

Înclină capul; ochii ei erau acum ca două pietre umede.

— Asta a fost înțelegerea noastră, Jerry. E vorba de o sumă frumoasă, și ți-ai dat acordul. Dorești mai mult? zise ea scrutându-mă cu privirea.

— Nu, am răspuns, zâmbindu-i din nou. Sunteți o femeie inteligentă, doamnă Harriet. Puneți-vă în locul meu. Sunt tot timpul supravegheat. De fapt, sunt prizonier. La drept vorbind, n-am încredere în domnul Durant.

— Prizonier? zise ea râzând ușurel. Este necesar să fii ținut deoparte, Jerry. Ar trebui să înțelegi asta. Nu ești mulțumit de Mazzo? I-am recomandat să-ți dea mâncare bună, să te distreze.

— Pentru restabilirea încrederii mele, ar trebui să fiu sigur că sunt plătit o mie de dolari pe zi, doamnă Harriet, am spus, fără să renunț la zâmbet.

— Dragă Jerry! Primești foaia de vărsământ zilnic. Domnul Durant a dat ordine clare în această privință. Banii sunt vărsați pe numele dumitale.

— Oricine poate să intre la Chase National Bank și să ia un pachet de formulare. Oricine poate să scrie suma de o mie de dolari pe aceste buletine pe numele lui Jerry Stevens. Oricine poate să mâzgălească o semnătură, am apăsat pe cuvinte renunțând la zâmbet. Chiar dacă sunt un actor de mâna a doua, asta nu înseamnă că sunt și un prostănac. Ca să mă declar satisfăcut, trebuie să telefonez la Chase National Bank și să întreb dacă există un cont pe numele meu, am continuat, arătând cu degetul telefoanele de pe birou. Aceste telefoane nu au ton. După ce voi auzi cu propriile mele urechi că acești bani, care mi-au fost promiși, există într-un cont pe numele meu, atunci mă voi considera mulțumit.

Se uită la mine un lung moment, cu fața parcă dăltuită în piatră.

— Domnul Durant va refuza să te lase să folosești telefonul, Jerry, zise ea în cele din urmă. Trebuie să fii înțelegător.

— Prin urmare, doamnă Harriet, îmi spuneți că nu am voie să folosesc telefonul. N-am să vă întreb de ce. Vreau să vă fac să înțelegeți punctul meu de vedere. Până acum am jucat cu succes rolul fiului dumneavoastră. Am cooperat așa cum mi s-a cerut. Acum este rândul dumneavoastră să cooperați cu mine. Dacă mâine dimineață la zece nu voi fi lăsat să telefonez la bancă, nu voi mai coopera.

Bătrâna a lăsat privirea în jos spre caniș și îi mângâie urechile. Apoi ridică ochii, dădu din cap și îmi zâmbi.

— Pentru un actor, Jerry, dai dovadă de o perspicacitate surprinzătoare, zise ea ridicându-se. Voi aranja să poți telefona mâine dimineață la zece.

Se îndreptă spre ușă. Am ajuns înaintea ei și am deschis-o. S-a oprit și mi-a pus mâna pe braț.

— Ce tânăr înțelept care nu se încrede în nimeni! zise ea.

M-am uitat fix în ochii plini de răceală ai bătrânei.

— Dumneavoastră aveți încredere în cineva, doamnă Harriet?

Schiță un zâmbet.

— Nu mai sunt tânără, Jerry, a pretextat ea părăsindu-mă.

CAPITOLUL VI

Pentru că nu voiam ca Loretta să se strecoare în patul meu în timp ce dormeam, am aşteptat-o treaz. Mazzo îmi servise cina în cameră. Mi-a spus că doamna Harriet, simţindu-se obosită, se dusese devreme la culcare. Se tot uita la mine cu un aer preocupat. Eram sigur că voia să ştie ce-mi spusese bătrâna, dar nu m-a întrebat nimic.

După cină, am încercat să citesc o carte, dar gândurile îmi zburau în altă parte. Eram sigur că atunci când voi primi permisiunea să telefonez, mi se va răspunde că banii datoraţi mie intraseră în contul meu. Îmi folosisem atuul, ameninţând cu refuzul de a mai coopera.

Simţeam că povestea aceea sinistră se apropia de sfârşit. Durant va veni de la Washington cu înţelegerea încheiată, cu excepţia semnăturii contrafăcute. Trebuia să mă folosesc de acel moment şi să joc tare.

Existau două persoane antagoniste: doamna Harriet şi Loretta. Aveam impresia că amândouă plănuiau să pună mâna pe imperiul Ferguson.

Şi mai era şi Durant. În ce tabără se afla? Faptul că, imediat ce Durant plecase la Washington, doamna Harriet

se și înființase aici, mi se părea un indiciu clar că se afla în tabăra bătrânei. Dar în ce tabără era Mazzo? După aerul lui preocupat, mi-am zis că ar fi putut să fie în tabăra Lorettei.

Cine dăduse ordin să fie asasinați Larry Edwards și Charles Duvine? Doamna Harriet? Loretta? Gândindu-mă mai bine, am ajuns la concluzia că ordinul fusese dat de doamna Harriet, de comun acord cu Durant. Cu tot bănetul de care dispuneau, probabil că era ușor să angajeze ucigași care să simuleze accidente. Poate că Mazzo nu era ucigașul bănuit de mine.

Mă amăgeam cu speranța că Mazzo nu-mi era ostil. În ciuda laturii sale animalice, poate că, ghidonându-l cu prudență, aș fi putut să-l câștig de partea mea.

În fine, mai era și John Merrill Ferguson. Era bolnav mintal sau prizonier? M-am gândit la barele de fier de la ferestre. Apartamentul meu se afla în aripa dreaptă a casei. Drumul de la mine și până la el constituia o adevărată călătorie. Am simțit o nevoie imperioasă de a mă duce să-i văd închisoarea. Poate că aveam și ocazia să-l văd. Ușa mea nu era încuiată când mă duceam la culcare, dar trebuia să mă gândesc la gărzi. Puteam să-mi părăsesc camera și să mă deplasez până-n partea stângă a casei fără să fiu interceptat?

Pe când mă gândeam la asta, Loretta a intrat fără nici cel mai mic zgomot, ca o fantomă.

După ce a închis ușa, s-a oprit și s-a uitat atentă la mine.

— De ce nu te-ai culcat?

Purta un capot și avea picioarele goale. Era palidă la față și avea cearcăne mari la ochi.

M-am uitat la ceas și am văzut că era trecut cu puțin de unu dimineața.

— Te-am aşteptat, am răspuns fără să mă ridic.

Se apropie de un fotoliu aflat în faţa mea şi se aşeză.

— Ce ţi-a spus putoarea aia bătrână? întrebă ea.

O priveam cu atenţie. Vedeam că îşi stăpânea cu mare greutate o furie gata să izbucnească.

— Nimic important. Mi-a spus doar că era mulţumită de felul în care jucam rolul fiului ei.

— Nimic altceva? Nimic despre mine?

— Nimic altceva.

Oftă din toţi rărunchii şi desfăcu pumnii.

— Ticălosul de Durant! izbucni ea, străduindu-se să vorbească cu o voce joasă, pe care furia o făcea să tremure. A chemat-o aici! Voia să fiu supravegheată în absenţa lui! Am fost nevoită să-i spun pastorului să nu mai vină. Trebuia să sosească mâine. Nu poate să vină când e aici babornita asta!

N-am zis nimic. A continuat:

— Nu ştiu când voi mai avea o astfel de ocazie. Când e aici, Durant îşi bagă nasul peste tot. Ce-am să fac?

N-am zis nimic.

Loretta mă fulgeră cu privirea.

— Nu sta ţeapăn ca un manechin! Mi-ai spus că mă vei ajuta! Am nevoie de dovada că sunt căsătorită cu John!

— Mă aflu aici ca să fac ce mi se spune. Tu trebuie să-mi spui.

— Dacă vrei să câştigi două milioane, va trebui să te implici puţin! exclamă ea ridicând tonul.

— Poţi să ai încredere în Mazzo?

Ea păru surprinsă.

— Bineînţeles. Ce legătură are el cu asta?

— Eşti sigură? Eşti sigură că nu te va denunţa doamnei Harriet?

A zâmbit ironic.

— Altădată, poate, dar nu şi acum.

Nu mai aveam nevoie de alte explicaţii. Aş fi pus prinsoare pe orice că femeia aceea senzuală îl sedusese pe Mazzo. Îl prinsese în mrejele ei cum îşi imagina că făcuse şi cu mine.

Mă scârbise.

— Lasă-mă să mă gândesc, am zis, păstrând acelaşi aer nepăsător. Poate că, implicându-l şi pe Mazzo, vom găsi o soluţie.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu-i bun de nimic. N-are nici măcar un crâmpei de creier în capul ăla mare!

Ştiam asta, dar aveam nevoie de timp.

— Poate că e totuşi bun la ceva. O să mă gândesc.

— Ai face bine să te grăbeşti! În orice caz, avem testamentul. Pe ăsta va trebui să-l semnezi! I-am telefonat pastorului. Îmi trimite testamentul, contrasemnat de cei doi martori care au semnat şi actul de căsătorie. Ar trebui să-l primesc mâine. Ti-l voi aduce mâine seară ca să-l semnezi.

— Fără actul de căsătorie, testamentul nu are nici o valoare, am obiectat eu.

Eram ferm hotărât să nu falsific semnătura lui John Merrill Ferguson pe testament, fapt ce ar fi dat dreptul acelei femei îngrozitoare să-i revendice averea.

Am fost brusc conştient că se uita la mine cu un zâmbet plin de răutate.

— Evident! Soluţia! Acum înţeleg de ce spuneai că vom putea găsi soluţia împreună cu Mazzo.

M-am crispat.

— Ce vrei să spui?

— E o idee grozavă, Jerry! Evident! Mazzo! N-ai vrut s-o spui direct, nu? Te întrebai dacă voi fi scandalizată.

Mă uitam la ea cu gura căscată şi un fior rece mi-a trecut deodată pe şira spinării.

— Scandalizată? continuă ea râzând uşurel. Nu, nu sunt scandalizată, Jerry. De multe ori mi-am dorit ca babornița asta să moară. Evident! Mazzo! Eram sigură că vei găsi o soluție.

Pe toți dracii! Despre ce vorbea?

— O soluție? Nu ştiu, am spus cu o voce sugrumată.

A zâmbit din nou cu răutate.

— Mazzo ar face orice pentru mine. Se va strecura în camera baborniței în timp ce aceasta doarme ca să-i lipească o pernă peste mutra aia împuțită! Voi scăpa de ea! Va trebui să-l mai înfrunt doar pe Durant, şi ştiu eu cum să-l iau. Mulțumesc, Jerry, adăugă ea ridicându-se. N-ai să regreți. Îți vei primi cele două milioane. Le-ai câştigat pe deplin.

Eram atât de îngrozit încât nu ştiam ce să spun. M-am uitat după ea cum părăsea încăperea. Dumnezeule mare! În ce stare eram!

Nu m-am mişcat preț de câteva minute, panica spulberându-mi capacitatea de gândire. După câteva momente, m-am străduit să mă ridic, m-am dus în baie şi mi-am stropit fața cu apă rece.

În timp ce mă ştergeam cu prosopul, m-am întors în salon şi am început să mă plimb de colo-colo. Panica începea să se estompeze.

Femeia aceea era periculoasă! Şi dacă îl Mazzo se lăsa convins să o asasineze pe bătrână, era complet idiot. Sexul şi banii ar fi putut să-l convingă. Şi dacă lucrurile ieşeau prost? Dacă medicul nu se lăsa înşelat? Dacă era chemată

poliția? Loretta era atât de perversă, încât dacă ar fi fost implicată în povestea asta, ar fi putut să mă implice și pe mine! Ar fi putut să spună poliției că eu eram autorul! Va spune că eram amantul ei! M-ar crede caraliii că fusesem răpit și ținut prizonier?

Trebuia să scap din casa aceea blestemată! Nu-mi mai păsa de banii care, acum probabil că mă așteptau la bancă. Puțin îmi păsa că bătrâna era asasinată. Trebuia să evadez!

Dar cum?

M-am dus la fereastră și m-am uitat în parc. Doi oameni își făceau rondul. De la fereastra dormitorului, am reperat alții doi, stând nemișcați în umbră.

Era un fel de capcană așa cum vezi în filme. Cu mult noroc și prudență, aș fi putut să ajung la poarta mare de fier, și atunci aș fi fost salvat. Aveam sentimentul reconfortant că paznicii nu vor trage în mine. Mă vor urmări dacă vedeau că fug, dar nu vor încerca să mă lichideze. Atâta timp cât nu voi fi semnat ultimele documente, viața mea era încă la adăpost.

M-am hotărât. Aveam să încerc imediat. La dracu cu consecințele!

M-am dus la dulapul cu haine. Am scotocit și am găsit un trening albastru și o pereche de tenișI. În câteva minute eram echipat. Aș fi avut nevoie de o armă oarecare. Eram decis să mă bat, dacă era nevoie, ca să-mi recuceresc libertatea. Am căutat prin cameră și m-am apropiat de birou, am găsit un presse-papier din argint, lung și îngust, pe care îl puteam ține bine în mână. În baie am găsit leucoplast, cu care mi-am legat „arma" de degete. O lovitură cu acel presse-papier ar fi doborât pe oricine.

Pe unde să ies?

Am stins singura lampă care ardea în încăpere, am mers pe bâjbâite până la fereastră şi am deschis-o. Până la dalele de jos erau peste cincisprezece metri.

Am încercat prin dormitor. Nici pe acolo nu puteam să cobor.

M-am apropiat cu paşi uşori de uşa salonului şi am aruncat o privire prin lungul culoar întunecos. O lumină slabă venea din vestibul. M-am fofilat până în capătul de sus al scării şi m-am uitat în jos.

Un om stătea într-un fotoliu lângă uşa de la intrare. În timp ce mă uitam la el, tipul a început să sforăie. N-am ezitat. Rapid şi fără zgomot, ca o umbră, am coborât scara şi am intrat în salonul mare de la parter. Paznicul sforăia. Încăperea era cufundată în beznă. Am început să înaintez pas cu pas, ca un orb, cu mâna stângă întinsă în faţă, atent să nu răstorn vreo lampă sau vreo măsuţă. Am avut nevoie de cinci minute penibile ca să ajung la uşa de sticlă. M-am strecurat între perdele şi am dat cu ochii de peluza impecabilă, luminată strălucitor de razele lunii. Când să pun mâna pe clanţă ca să deschid, am înlemnit.

Exista oare vreun sistem antifurt?

Am pipăit tocul uşii. Am dat de un fir care m-a avertizat că, dacă deschideam uşa, aveam să declanşez un semnal de alarmă. Trebuia să fi bănuit! Se înţelegea de la sine că toate celelalte ferestre de la parter şi uşile terasei erau echipate la fel.

Hotărât însă să evadez, am luat hotărârea să ies pe la primul etaj. Înaintând fără zgomot, am întredeschis uşa salonului şi mi-am aruncat privirea în vestibul. Am stat şi am tras cu urechea. Vedeam silueta paznicului aşezat lângă uşa de la intrare, dar acum nu mai părea că doarme: cel puţin nu mai sforăia. Observându-l prin uşă, l-am văzut

ridicându-se. Atunci toate lămpile din tavan se aprinseră brusc. Un bărbat mic şi solid, îşi îndreptă ochii spre uşa balconului, cu un revolver în mână. Revolverul nu mă îngrijora deloc. Eram sigur că nu mă va ucide. În timp ce-l pândeam astfel, mă întrebam dacă uşa de la intrare era echipată la fel.

Atunci l-am văzut pe Mazzo coborând scările. Purta un halat de casă verde şi o pijama portocalie.

— Perfect, Marco, zise el ajungând în vestibul. Mă ocup eu.

Omul arăta cu degetul uşa salonului.

— Da, da, zise Mazzo. Mă ocup eu.

Am întins mâna, am găsit comutatorul şi l-am răsucit. Marele salon s-a luminat şi m-am depărtat de uşă, oprindu-mă în mijlocul încăperii.

Atingând firul din jurul uşii, declanşasem semnalul de alarmă! Am smuls acel presse-papier dintre degete şi, în timp ce puneam totul în buzunar, uşa s-a deschis larg.

Mazzo mi-a adresat o privire întrebătoare.

— Ai nevoie de ceva, domnule Ferguson? întrebă el.

— Nu puteam să dorm, Mazzo, am răspuns. Mă uitam şi eu pe-aici.

Zâmbi.

— S-ar zice că voiai să faci puţină mişcare, domnule Ferguson, zise el, uitându-se la treningul meu. Dar nu acum. Mâine. Da?

— Am înţeles, Mazzo. Mâine.

A dat din cap şi s-a dat într-o parte.

— Acum în pat. Da? Dacă nu poţi să dormi, pot să te calmez cu o pilulă. Pot să te calmez în multe feluri, domnule Ferguson.

Am renunțat. Cu omul înarmat din vestibul, cu Mazzo și cu cvasicertitudinea că ușa de la intrare era echipată cu un dispozitiv antifurt, nu avea nici un rost să încerc o ieșire disperată. Învățasem cel puțin un lucru: nu puteam să scap chiar atât de ușor din casa aceea.

— Acum mă duc să dorm.

Am trecut prin fața lui ca să urc scara, prefăcându-mă că nu-l văd pe omul din vestibul care se holba la mine.

M-am întors în apartament. Mazzo m-a prins din urmă în salon.

— Ce te-a apucat? mă întrebă el, după ce închise ușa. Îți închipui că poți ieși de-aici? Toate ieșirile sunt blocate! Nici eu nu pot să ies noaptea!

I-am adresat un zâmbet plin de tristețe.

— Merita să încerc.

— Ce te-a apucat? a repetat el. Ești bine plătit. De ce vrei să ieși de-aici?

M-am uitat fix în ochii lui. Era chiar atât de idiot?

— Bine, Mazzo. Du-te la culcare. Îmi pare rău că te-am deranjat din somn, i-am spus, înainte de a intra în dormitor.

Am auzit închizându-se ușa din salon, apoi m-am dus la ușă și am apăsat încetișor pe clanță.

Ușa era încuiată cu cheia pe afară.

*

* *

Mazzo a intrat cu micul dejun pe la nouă și jumătate. Dormisem două ore dar, înainte de a ațini, mă gândisem la o mulțime de lucruri. Aveam să intru în criză de timp. Era mai mult decât probabil că nu voi reuși să fug de-acolo. Dacă securitatea era atât de strictă, nu vedeam cum aș fi putut să reușesc.

Şi dacă Loretta reuşea să-l convingă pe Mazzo să o asasineze pe doamna Harriet? Cu o femeie ca ea, totul era posibil. Trebuie să o avertizez pe doamna Harriet! Trebuie să-i aduc la cunoştinţă că Loretta nu era căsătorită cu fiul ei, că voia să mă convingă să semnez un act de căsătorie şi un testament, amândouă false. Trebuie să o previn pe bătrână de eventualul atac al lui Mazzo.

Dar ce se va întâmpla cu mine după ce voi dezvălui doamnei Harriet planul pus la cale de Loretta? Mai aveam un atu: puteam să refuz semnarea oricărui nou document. Apoi, răsucindu-mă în pat, m-am gândit la Durant. Era nemilos. Ar fi putut să mă forţeze să semnez aceste ultime acte? Să mă forţeze? Mi-am amintit că tata, care luptase în al doilea război mondial, îmi povestise că nişte agenţi de informaţii fuseseră torturaţi şi că cedaseră chiar şi cei mai curajoşi dintre ei. Gândindu-mă la Durant, îmi dădeam seama că ar fi făcut orice, dacă nu şi să mă ucidă, ca să mă facă să semnez ultimele documente. Atuul meu era chiar atât de grozav?

În cele din urmă am adormit şi m-am trezit când Mazzo a intrat cu măsuţa pe rotile.

— Te simţi abătut, domnule Ferguson? întrebă el. Nimic nu e mai bun pentru revigorare decât un suc de roşii îndoit cu vodcă.

— Numai cafea, Mazzo, am zis.

— Vrei să faci puţin jogging în jurul domeniului, domnule Ferguson? îmi propuse el zâmbind.

— Nu. Spune-i doamnei Harriet că vreau să-i vorbesc.

Ochii lui mici îşi schimbară brusc expresia.

— Ce-ai cu ea? întrebă el încruntat.

— Du-te şi anunţ-o!

M-am dat jos din pat şi am intrat în baie. După un duş rapid, m-am bărbierit şi nu l-am mai găsit pe Mazzo acolo.

Am băut cafea, nu m-am atins de mâncare şi am aprins o ţigară, apoi m-am îmbrăcat.

În acel moment era aproape zece. Am intrat în salon, unde l-am găsit pe Mazzo, stând jos, cu privirea în gol.

— Ai anunţat-o pe doamna Harriet? l-am întrebat.

— E prea devreme. Ăsta funcţionează, zise el, arătând spre unul dintre telefoanele de pe birou. Sună la bancă!

Numărul de telefon de la Chase National Bank se afla pe foaia de vărsământ. M-am aşezat la birou, am ridicat receptorul şi am format numărul. În timp ce aşteptam legătura, prin minte îmi treceau o mie de gânduri. Trebuia să le spun să anunţe poliţia? Trebuia să strig ajutor? Aceste gânduri se risipiră în momentul în care Mazzo se ridică şi se aşeză lângă mine.

— Atenţie, domnule Ferguson. Vorbeşti numai ce trebuie, da?

— Aş vrea să ştiu dacă domnul Jerry Stevens are un cont la dumneavoastră, am zis când mi-a răspuns o voce de femeie.

— O clipă, vă rog.

Mi-a dat la telefon un bărbat.

— Aici domnul Jerry Stevens. Spuneţi-mi dacă a fost deschis un cont pe numele meu şi dacă acest cont a fost alimentat cu şapte mii de dolari?

— Aşteptaţi, vă rog.

Am aşteptat destul de mult.

— Da, domnule Stevens, mi s-a răspuns. În contul dumneavoastră au intrat ieri şapte mii de dolari.

— Mulţumesc, am zis. Cine...

Mâna grea a lui Mazzo a pus capăt convorbirii telefonice.

— Gata, domnule Ferguson. Acum eşti mulţumit?

Pe legea mea, cel putin acum ştiam că aveam şapte mii de dolari care mă aşteptau, dacă puteam să scap din acel loc de coşmar.

— Da, bineînţeles, am zis. Şi acum vreau să vorbesc cu doamna Harriet.

— Da, am auzit, răspunse Mazzo zâmbind. Vei vorbi cu ea. Nu mai e tânără, se scoală târziu, dar vei vorbi cu ea. Voi aranja. Nu vrei să faci putină mişcare?

— Deocamdată, nu. Voi aştepta.

— Bine, zise Mazzo dând din umeri. Nu vrei nimic special la dejun?

— Vreau să vorbesc cu doamna Harriet! i-am strigat. Mă doare-n cot de dejun!

— Fii calm, domnule Ferguson. Mă duc la bucătar, zise el intrând în dormitor ca să ia măsuţa pe rotile. Fii calm! Da?

A ieşit, închizând uşa în urma lui. Am auzit un mic declic şi am înţeles că mă încuiase pe-afară.

Doamna Harriet a intrat abia o oră mai târziu, cu canişul în braţe. Purta bluză şi pantaloni negri, cu guler şi manşete roşii. Peruca era impecabilă.

— Bună ziua, dragă Jerry, a zis ea zâmbind. Mazzo mi-a spus că vrei să vorbeşti cu mine.

S-a apropiat de un fotoliu, s-a aşezat şi a adăugat:

— Sper că nu mai eşti nemulţumit. Mazzo mi-a spus că ai sunat la bancă. Acum ştii că banii promişi de noi au fost vărsaţi.

M-am aşezat în faţa ei.

— Banii pe care mi-i datorați au fost vărsați abia ieri, am zis. Mi s-a promis o mie de dolari pe zi. Abia după ce v-am anunțat că n-am să mai cooperez, ați aranjat ca banii să-mi intre în cont. Asta îmi spulberă orice încredere, doamnă Harriet.

Ea chicoti ușor.

— Dragă Jerry! Nu te pricepi deloc la finanțe, nu-i așa? Dă-mi voie să-ți explic. Dacă îți alimentam contul cu o mie de dolari pe zi, asta ar fi însemnat o pierdere de bani pentru mine. Banii aduc bani. Chiar și o mie de dolari pot să aducă bani: nu mulți, puțini, dar puțini bani îți aduc mulți bani în timp. Aveai să încasezi o sumă globală imediat după ce-ți terminai treaba. Pot să te asigur de asta. Cei din familia Ferguson își respectă totdeauna promisiunile. Oricum, nu ai de ce să te îngrijorezi, dragă Jerry. Fiecare zi petrecută aici înseamnă o mie de dolari vărsați în contul tău din bancă. La sfârșitul săptămânii, vei putea telefona din nou la bancă ca să fii sigur.

Mângâie urechile canișului, îmi zâmbi și adăugă:

— Acum ești mulțumit?

Nu aveam ce să răspund. Am dat din umeri.

— Îmi pare foarte bine. Mazzo mi-a spus că ai încercat să fugi. Nu e un demers cam prostesc din partea dumitale? Să știi, Jerry, că noi contăm pe tine. Poate că a fost o reacție nervoasă?

Ochii ei negri deveniră brusc duri, apoi întrebă:

— N-ai să mai încerci să fugi, nu-i așa?

— O voi face dacă voi putea. Nu promit nimic.

— Dragă Jerry! De ce vrei să fugi când câștigi atâția bani?

— Am vrut să stăm de vorbă, i-am zis, ca să vă aduc la cunoștință că Loretta plănuiește să vă asasineze.

Se încruntă.

— Crezi asta?

— Doamnă Harriet, locuința asta e o casă de coşmar! Loretta mi-a spus că poate să-l convingă pe Mazzo să se strecoare în camera dumneavoastră când dormiți şi să vă înăbuşe cu perna. L-a sedus pe Mazzo şi m-a asigurat că Mazzo va face ce-i spune ea. Vă întrebați de ce vreau să fug din casa asta blestemată? Vă răspund că puteți fi asasinată şi aş putea să fiu şi eu implicat!

— Ce frumos din partea dumitale, Jerry, că te-ai gândit la mine, zise ea, continuând să mângâie urechile canişului.

— Înțelegeți ce vă spun? am insistat.

— Bineînțeles, dragă Jerry, bineînțeles. Ce ți-a mai spus Etta?

M-am uitat în ochii ei. Îmi închipuisem că voi provoca o reacție aducându-i la cunoştință că Loretta plănuia să o asasineze, dar o vedeam stând acolo calmă, mângâind cățelul, zâmbind, complet relaxată.

— Loretta şi dumneavoastră v-ați pierdut mințile? am întrebat eu ridicând tonul. Chiar nu înțelegeți că la noapte ați putea să fiți asasinată?

— Bietul Jerry! Îți apreciez în mod sincer loialitatea. Nu se va întâmpla aşa ceva. Te rog, nu-ți face griji pentru mine.

Mi-am dat seama că eram lac de transpirație.

— Foarte bine! V-am prevenit! Dacă nu vă temeți că veți fi asasinată, treaba dumneavoastră! Eu v-am spus!

— Bineînțeles, Jerry. E foarte frumos din partea ta. Etta ți-a spus că fiul meu e bolnav mintal?

Am strâns şi am desfăcut pumnii.

— Da, şi că se află în aripa stângă a casei, supravegheat de o infirmieră.

Ridică în sus canişul şi îşi sprijini faţa de capul lui.

— Şi ţi-a mai spus, Jerry, că nu e căsătorită cu fiul meu?

M-am uitat la ea uluit.

— Ştiaţi?

— Ţi-a spus asta?

— Da.

A chicotit din nou.

— Şi ţi-a spus că va aduce un pastor cu un registru şi că va trebui să imiţi semnătura fiului meu?

— Prin urmare, ştiaţi? Şi mai e şi testamentul.

— Bineînţeles. Bietul Jerry! Probabil că te simţi prins într-un adevărat vârtej. Faci o treabă minunată în locul fiului meu, care este plecat în străinătate. Şi ai fost foarte loial faţă de mine. De aceea, voi fi foarte sinceră cu dumneata.

S-a aplecat să mă bată cu mâna pe genunchi şi a continuat:

— Îţi voi aduce la cunoştinţă tristul adevăr, strict confidenţial. Mi-e teamă că domnul Durant nu mă va aproba, dar n-are importanţă. Ai câştigat dreptul de a şti adevărul.

Am stat nemişcat, cu ochii îndreptaţi asupra ei.

— Acum, Jerry, îmi vei promite că nu vei spune nimănui ceea ce am să-ţi aduc la cunoştinţă. Promiţi? m-a întrebat ea, în timp ce mă privea ţintă cu ochii ei negri.

Trebuia să aflu. Situaţia asta mă făcea să-mi pierd minţile.

— Da, promit, am răspuns, aşteptând urmarea.

— Mulţumesc, dragă Jerry. Să ştii că nu e prima dată când se întâmplă asta. Etta i-a spus aceeaşi poveste tristă şi lui Larry Edwards care, îngrijorat ca şi tine, mi-a spus totul.

Presupun că ți-a oferit două milioane de dolari pentru contribuția ta la falsificarea semnăturii fiului meu pe acel pseudo-testament? Da, bineînțeles, a făcut-o, adăugă ea dând din cap. I-a făcut aceeași ofertă și lui Larry. Am încercat să-l liniștesc, dar nu a vrut să mai coopereze.

M-a privit insistent apoi a continuat:

— I-am dat ce-i datoram, zise ea dând din cap, cu ochii plini de tristete. Un tânăr destul de simpatic. Păcat că a avut un accident.

Îmi simțeam gâtul uscat. Amenințarea plutea în aer.

— Probabil că ești îngrijorat și îți pui unele întrebări, dragă Jerry, a continuat ea. Bineînțeles, Etta este soția lui John. S-au căsătorit în urmă cu doi ani. Nu-ți cer să mă crezi pe cuvânt. Am să-ți dovedesc.

Puse cățelul jos, se ridică, se apropie de un secreter și îl deschise. Apoi se întoarse cu un plic mare în mână.

— Uită-te singur. Uite fotografiile de la căsătorie. A fost un adevărat eveniment monden, zise ea punând plicul pe genunchii mei.

Am scos din plic o serie de fotografii din ziare. Loretta, cu fața radioasă, îmbrăcată cu o rochie albă de mireasă, cu voal, stătea la brațul lui John Merrill Ferguson. În jurul lor erau multe persoane: doamna Harriet, Durant și multe fețe care nu-mi spuneau nimic. Am mai frunzărit și alte fotografii: Loretta tăind tortul, John Merrill Ferguson și ea ciocnind paharele de șampanie și multe alte poze.

Am pus fotografiile la loc în plic, apoi am ridicat ochii spre doamna Harriet.

— Atunci de ce mi-a spus că nu e căsătorită cu fiul dumneavoastră? am întrebat cu o voce nesigură.

— Evident, acesta este tristul secret, pe care eu și fiul meu îl păstrăm de un an de zile, îmi explică cu calm doam-

na Harriet. Avem nevoie de cooperarea dumitale, dragă Jerry. Ți-ai dovedit loialitatea. Ai dreptul să știi. Mi-ai promis că nu vei spune nimănui nimic după ce vei pleca de la noi. Cred în această promisiune.

Îmi bătu din nou genunchiul cu mâna și adăugă:

— Loretta e bolnavă mintal.

Asta nu a avut asupra mea efectul unei surprize. Eram deja convins că Loretta nebună.

— Mi-a spus că nu e căsătorită, că fiul dumneavoastră și-a pierdut mintile, că îl va convinge pe Mazzo să vă asasineze. Toate astea nu sunt semne de nebunie?

— Evident, dragă Jerry. Mazzo n-ar face niciodată una ca asta. Am deplină încredere în el.

Mi-a spus că sunt amanți.

Chicoti iar.

— Biata Etta are un temperament nestăpânit! Îmi închipui cum l-a sedus pe Mazzo. Și cred că te-a sedus și pe dumneata, Jerry. Pot să înțeleg asta. Bărbații o găsesc irezistibilă, nu și Mazzo. Bietul Mazzo a fost văduvit de atribute – dacă mă pot exprima astfel – de un glonț în războiul din Vietnam. Nu, Mazzo nu-i în stare să se culce cu nici o femeie.

Mi-au trebuit vreo două secunde ca să diger această informație.

— Fiul dumneavoastră nu-i ținut după gratii în compania unei infirmiere? am întrebat.

— Ai remarcat ferestrele? Uneori este necesar să asigurăm protecția Ettei închizând-o. Da, în locuință este o infirmieră. Am pus bare la ferestre pentru protecția Ettei. Într-o zi a încercat să se arunce pe o fereastră de la ultimul etaj. E o boală ciudată.

Doamna Harriet se întrerupse ca să mă mângâie canişul, apoi continuă:

— Totul a început după un avort. Fiul meu şi Etta îşi doreau foarte mult un băiat. Copilaşul nu s-a născut la termen. Din ziua aceea, Etta nu a mai judecat normal. Avea halucinaţii. Am remarcat că, în perioadele de lună plină, devenea greu de stăpânit şi eram obligaţi să o închidem. Când luna descreştea, redevenea destul de raţională ca să ducă o existenţă normală. De fiecare dată când e lună plină şi fiul meu lipseşte, vin aici. Peste câteva zile va fi lună plină şi vom fi obligaţi s-o închidem. Am consultat în secret cei mai mari specialişti, dar nu pot face nimic.

Făcu o pauză, se sprijini de spetează fotoliului şi mângâie canişul. Apoi zise:

— Acum, Jerry, cunoşti tragicul nostru secret. Fiul meu nu poate suporta gândul ca toate astea să se afle. O adoră pe Etta. Îţi cer să te înarmezi cu răbdare şi să binevoieşti să continui cooperarea cu noi. Nu va mai dura mult.

Gândul mi-a zburat la Larry Edwards. Era clar că voise să plece, refuzase să coopereze şi a fost victima unui accident mortal. Mie n-o să mi se întâmple asta!

— Mulţumesc că aţi avut încredere în mine, doamnă Harriet, am zis cu un ton cât se poate de sincer. Acum cunoscând împrejurările, se înţelege de la sine că puteţi conta pe cooperarea mea.

Mi-a adresat un zâmbet radios.

— Sunt foarte mulţumită. N-ai să regreţi. Nu ţine deloc cont de ce spune biata Etta. Fii bun cu ea! Prefă-te că accepţi ce-ţi cere. În următoarele zile, va bate câmpii cât mai mult. Nu uita că John are o foarte mare influenţă,

dragă Jerry, adăugă ea ridicându-se. Cei din familia Ferguson sunt totdeauna foarte generoşi cu cei care îi ajută.

Porni spre uşă şi zise:

— Cere-i lui Mazzo pentru dejun tot ce-ţi doreşti.

Deschise uşa, mă sfredeli cu ochii ei negri şi adăugă:

— O zi bună, Jerry!

*

* *

După un dejun uşor, Mazzo mi-a propus o partidă de tenis.

Cum nu puteam să lâncezesc în după-amiaza aceea însoriă în apartament, am acceptat, dar nu eram în formă. Rezultatul a fost că Mazzo m-a bătut măr în trei seturi.

— Te supără ceva, domnule Ferguson? mă întrebă el pe când ne îmbrăcam. Eşti în stare să joci mult mai bine de cum ai făcut-o.

— Pur şi simplu nu sunt în formă, am răspuns, luând de jos racheta. Auzi, Mazzo, ai luptat în Vietnam?

— Cine, eu? zise el râzând uşurel. Patronul a tras sforile şi am fost scutit. Toată lumea face ce spune patronul. Garda lui de corp era prea preţioasă ca să lupte ca tâmpiţii în Vietnam!

Se întrerupse, se uită fix la mine şi întrebă:

— De ce mă întrebi?

— Din curiozitate. Eu am fost în Vietnam...

— Nu, domnule. Paradeala aia era bună numai pentru prostănaci.

Mă părăsi ca să se ducă să facă un duş. După ce m-am îmbrăcat, am trecut în salon şi m-am aşezat în fotoliu.

Doamna Harriet mă minţise spunând că Mazzo fusese rănit în Vietnam şi nu era în stare să se culce cu nici o femeie. De ce? Dacă mă minţise în privinţa lui Mazzo,

mă minţise şi în privinţa Lorettei? Fotografiile de la nuntă, pe care mi le arătase puteau fi falsificate? Era uşor să substitui faţa Lorettei cu cea a unei alte femei. M-am apropiat de scrinul din care scosese plicul plin cu poze, l-am deschis şi am făcut ochii mari văzând că era gol. După ce mă uitasem la fotografii, le pusesem la loc în plic şi le aşezasem pe birou. În timp ce jucam tenis, cineva le luase de acolo.

M-am întors la fotoliu.

Ce trebuia să cred?

John Merrill Ferguson era prizonier în spatele gratiilor sau acea „închisoare" era pentru Loretta?

Acele două femei erau amândouă nebune?

Acum eram convins că nu voi fi în stare să evadez în timpul nopţii. Ziua eram liber să mă plimb prin parc în compania lui Mazzo. M-am dus la fereastră şi m-am uitat în jos, spre peluza imensă. În preajma ei se plimbau doi oameni de pază. M-am dus în dormitor şi m-am uitat la piscină. Oare mai erau printre copaci şi alţi oameni de pază, şi nu-i vedeam de la fereastra mea?

Eram sigur că voi putea să-l scot din luptă pe Mazzo. Dar, pe urmă, în ce parte ar fi trebuit să fug?

Domeniul era înconjurat de ziduri înalte de trei metri. Aş fi putut să trec peste ele? Mă închipuiam escaladându-le, în timp ce gărzile mă înconjurau. Nu era bine. M-am întors la fereastra din salon. În stânga mea se afla, cu uşile deschise, garajul cu cele trei maşini. Am zărit Rolls-ul, o maşină Cadillac şi un Jaguar. Mi-am amintit de porţile mari de fier de la capătul aleii. Cu o maşină atât de grea şi de puternică ca Rolls-ul, aş fi putut să rup poarta. Cu geamurile ridicate şi portierele blocate, oamenii de pază nu puteau să mă oprească.

Asta era şansa mea!

Am tras un scaun la fereastră şi m-am aşezat. De acolo se vedea foarte bine garajul.

Acum era cinci şi un sfert.

După vreo zece minute, şoferul japonez coborî pe scara exterioară a apartamentului său, situat deasupra garajului. Purta doar o cămaşă şi pantalonii uniformei sale gri.

Uitasem de el. El ar fi putut să fie o problemă. Ar trebui să-l înfrunt în acelaşi timp cu Mazzo? Speranţele mele de fugă au fost uşor zdruncinate. Japonezii sunt greu de stăpânit: iuţi ca fulgerul, ştiu judo, karate. Mi-am adus aminte că a trebuit să mă încaier cu un japonez într-un film de spionaj. Pur şi simplu m-a lăsat lat, şi a fost nevoie ca regizorul să-i spună să se stăpânească.

Poate că şoferul nu va fi în zonă când voi încerca să ies.

Mă întrebam dacă cheia se va afla în contact. Puteam să fac maşina să demareze fără cheie? Ridicatul capotei şi meşteritul la circuitul de aprindere ar fi provocat o întârziere fatală.

L-am văzut pe japonez închizând porţile garajului, după care a urcat scara şi a dispărut.

A doua zi dimineaţă, înarmat cu acel presse-papier, îi voi spune lui Mazzo că simteam nevoie de mişcare. Vom face turul parcului, oprind în dreptul garajului.

Încă mai eram cufundat în gânduri când, aducând măsuţa cu cina, Mazzo a intrat în încăpere.

— Pui Maryland, domnule Ferguson, mă anunţă el. Gătit special pentru tine.

— Doamna Harriet mi-a spus ceva, Mazzo, am zis, apropiindu-mă de masă. Mi-a spus că doamna Loretta e nebună de legat. Ce crezi de asta?

Servi puiul şi puse farfuria în faţa mea.

— Nu-ţi bate capul să înţelegi ce îndrugă doamna Harriet. Fă-ţi treaba, aşa cum mi-o fac şi eu pe-a mea, şi totul va fi cum nu se poate mai bine.

— Şi altceva, am zis privindu-l în ochi. Mi-a spus că un glonţ ţi-a paradit boaşele în timpul războiului din Vietnam.

S-a uitat la mine. Faţa lui brutală a încremenit brusc.

— Ce-ai spus?

Am repetat.

— Ţi-am mai spus. N-am fost în porcăria aia de război din Vietnam!

— O, firește!

Am început să mănânc, simţind că se depărtase şi continua să se uite la mine.

— De ce ar spune o chestie ca asta? mormăi el.

— Pentru că doamna Loretta mi-a adus la cunoştinţă că o regulezi, Mazzo, iar eu i-am spus asta bătrânei. Însă ea m-a asigurat că nu eşti în stare să regulezi o femeie, şi mi-a spus şi motivul.

— Eu? Să o regulez pe doamna Ferguson? a protestat Mazzo, a cărui voce s-a ridicat cu un ton. Asta e o minciună!

— Loretta m-a asigurat că o vei asasina pe doamna Harriet pentru că te-a sedus. Trebuie să te strecori în camera ei când doarme şi să o înăbuşi cu o pernă, am zis cu un ton nepăsător.

Am pus jos furculiţa şi am ridicat capul ca să-l privesc în faţă. Stătea încremenit, cu fruntea plină de sudoare.

— Îţi spun toate astea, Mazzo, pentru că ai nevoie de mine ca prieten, aşa cum şi eu am nevoie de tine. Loretta e

destul de nebună ca s-o asasineze pe doamna Harriet şi să-ţi pună în cârcă crima asta.

Aproape că auzeam cum scârţâiau rotitele creieraşului lui Mazzo. Stătea pironit locului şi încerca să-şi adune gândurile.

— Te previn, Mazzo. Femeile astea sunt amândouă nebune. Te-ai putea pomeni acuzat de asasinat, şi n-ai putea să zici nimic.

Îşi reveni.

— Gura! se răsti el. Încă un cuvânt şi îţi smulg capul de pe umeri!

Plecă, trântind uşa în urma lui.

Eram sigur că reuşisem să-l sperii puţin.

Mâine voi încerca să fug.

CAPITOLUL VII

Am avut o noapte albă. Cu cât eram mai hotărât să fug a doua zi, cu cât mă gândeam mai mult la planul meu, cu atât mă simteam mai nesigur.

Eram sigur că îl voi putea scoate din scenă pe Mazzo, dar mai rămânea şoferul japonez. Individul mă îngrijora, căci era un factor necunoscut. Mai era şi problema cheii de contact. O lăsa şoferul în maşină? Puţin probabil. Totuşi, pentru că avea oameni de pază în apropiere, zicându-şi că nimeni nu s-ar putea apropia de maşină ca să o fure, poate că ar fi lăsat cheia în contact.

M-am mai gândit şi la porţile mari de fier. Vor rezista oare şocului, când voi intra în viteză cu Rolls-ul în ele?

Ce situaţie nenorocită, dacă maşina n-ar putea să forţeze poarta!

În timp că mă bărbieream, Mazzo a venit cu micul dejun. Am terminat cu bărbieritul şi am trecut în salon.

— Bună ziua, Mazzo, am zis. Facem puţină mişcare în dimineaţa asta? Ce-ai zice de puţin jogging?

Conform planului meu, trebuia să facem turul domeniului până la garaj. I-aş fi spus lui Mazzo că nu văzusem

în viața mea motorul unei mașini Rolls și că aș fi vrut să arunc o privire. Ajuns în interiorul garajului, aveam de gând să-l lovesc fulgerător și să-l las acolo fără cunoștință, să urc în mașină, să blochez portierele și – sperând că voi găsi cheia în contact – să demarez.

— În dimineața asta mergi la birou, a mormăit Mazzo.

L-am privit încruntat.

— S-a întors domnul Durant?

— Așa a ordonat doamna Harriet. Te poftesc să mănânci.

Pofta de mâncare mi-a dispărut subit. Ce se urzea? Dacă Durant se întorsese cu ultimele acte pe care trebuia să le semnez, era timpul să evadez.

Am băut cafea, am mâncat o bucată de pâine prăjită și nu m-am uitat la ouăle cu jambon.

Mazzo intră în dormitor. M-am luat după el și l-am văzut scoțând un costum dintr-un dulap. *Am băgat de seamă că acel costum era costumul meu!* M-am simțit cuprins de panică.

— Nu-ți pui masca, zise Mazzo. Mergi la birou așa cum ești. Ai înțeles?

— De ce?

— Vorbești prea mult. Ești plătit să faci ce ți se pune. Îmbracă-te! Plecăm peste o jumătate de oră, adăugă el înainte de a mă părăsi.

Am rămas câteva momente încremenit. Inima îmi bătea cu putere.

Mergi la birou așa cum ești!

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: Durant s-a întors cu ultimele documente ce trebuiau semnate de mine, după care îmi va spune că sunt liber să plec. Îi va

spune probabil lui Mazzo să mă ducă la aeroportul din Miami ca să mă urce într-un avion cu destinația Los Angeles.

Pe drum, voi avea parte de înțepătura unui ac și îmi voi încheia brusc existența.

Dumnezeule! Transpiram în draci!

M-am dus la bar și mi-am umplut paharul cu whisky. L-am băut ca pe apă, apoi am stat liniștit, așteptând ca alcoolul să-și facă efectul. Așa am reușit să-mi îndrept coloana vertebrală blegită.

„Haide, Jerry, mi-am zis, încă nu ești mort!"

Am luat hotărârea ca, după ce voi ajunge la birou, să nu semnez. Asta va pune bețe în toate mașinăriile lor ucigașe. Ce-ar fi putut să facă? Manevra asta mi-ar fi permis cel puțin să câștig timp.

Simțindu-mă puțin amețit din cauza alcoolului, m-am îmbrăcat și m-am încălțat. După ce purtasem costumele ultraelegante ale lui John Merrill Ferguson, al meu mi s-a părut lamentabil când m-am privit în oglindă. Uitasem cât de prăpădit arătam. Nu era de mirare că Lu Prentz nu mă mai invita la dejun. Arătam a ceea ce eram: un actoraș de mâna a doua fără contract. Atunci mi-am amintit că aveam șapte mii de dolari în bancă. Dacă reușeam să scap din nenorocirea asta, aveam să-mi refac garderoba și să-l bat la cap pe Lu până îmi va găsi de lucru. Dar mai întâi trebuia să scap de aici!

— Vei avea nevoie de trusa de machiaj, mă preveni Mazzo, care intrase fără zgomot.

— Ce înseamnă asta? am întrebat pe un ton imperios, privindu-l drept în ochi.

— M-ai auzit? Pregătește-te!

Mi-am zis că trebuia să fiu calm şi să mă ţin tare: să nu semnez!

Am pus masca, mustaţa şi sprâncenele în geanta de machiaj. Mazzo mi-a luat-o din mână. Pe pat se afla o valiză, în care se găsea costumul de mohair al lui John Merrill Ferguson, purtat deja de mine. Mazzo puse geanta de machiaj în valiză, a lăsat în jos capacul şi a tras fermoarele.

— Să mergem.

Am coborât scara până la uşa de la intrare. Acolo aştepta un taxi amărât. La volan se afla Marco, omul de pază din timpul nopţii.

Un om a apărut din penumbra vestibulului şi a luat valiza de la Mazzo.

— El e Pedro, mi-a zis Mazzo. Se va ocupa de tine. Vei face ce-ţi va spune el... Ai înţeles?

M-am uitat la individ. Era mic şi solid, purta un costum albastru-deschis şi pe cap avea o pălărie maronie.

Pe când făceam filme, întâlnisem tipi duri şi răufăcători de tot felul, dar tipul ăsta merita Premiul Oscar. Mi-a trecut prin minte gândul că era ucigaşul meu. Arăta perfect pentru acest gen de treabă. Tot el îi lichidase şi pe ceilalţi doi, Larry Edwards şi Charles Duvine?

— Tu nu vii? l-am întrebat pe Mazzo.

Zâmbi cu şiretenie şi răspunse:

— Am treabă. Pleci cu Pedro. Va avea grijă de tine.

Pedro mi-a făcut semn să urc în taxi. Mi-a venit brusc s-o iau la fugă, dar am zărit doi oameni de pază în imediata apropiere. Asudând din greu, am coborât treptele şi am urcat în taxi. M-am aşezat pe banchetă şi Pedro a luat loc lângă mine. Taxiul a demarat.

— Fiți calm, domnule Stevens, zise Pedro cu un ton mieros. Îți faci treaba dumitale și eu mi-o fac pe a mea.

Care era treaba lui? Să mă asasineze?

N-am răspuns.

Când am ajuns la porțile înalte, m-am aplecat în față. Un paznic s-a grăbit să le deschidă. Am aruncat o privire și am tras concluzia că, dacă aș fi avut ocazia, aș fi putut să forțez poarta cu Rolls-ul. Dar voi mai avea o astfel de ocazie? Așteptasem prea mult?

M-am sprijinit de spetează, în timp ce mașina părăsea Largo și se îndrepta spre oraș. Să încerc evadarea la coborârea din vehicul, în momentul intrării la Electronics & Oil Corporation? Presa va fi de față. Pedro nu va avea curajul să scoată arma. M-am hotărât să fug imediat ce vom ajunge. Pedro și ceilalți nu puteau să alerge după mine pe strada plină de lume.

M-am întors surprins spre Pedro.

— Dar nu ăsta e drumul, am zis, simțind cum mi se usca gâtul.

A schițat un zâmbet.

— Vom folosi intrarea personalului, domnule Stevens. În felul ăsta, nu vom fi deranjați de șacalii înfometați de senzațional.

Parcă îmi citise gândurile! Am simțit din nou panica. Trebuia să sar din mașină? M-am uitat la portieră și am constatat că îi fusese scoasă clanța.

Mâna grea a lui Pedro se lăsă pe brațul meu.

— Fii calm, domnule Stevens.

Mașina reduse viteza și vră, ca apoi să coboare o rampă lungă și întunecoasă. La capătul rampei, se ridică o barieră și am intrat într-un garaj subteran.

Din umbră îşi făcură apariţia trei oameni: gărzile de corp ale lui Ferguson. S-au grupat în jurul maşinii, fără o vorbă, vigilenţi şi sinistri.

Pedro ieşi cu valiza în mână.

— Să mergem, domnule Stevens.

Am coborât din taxi şi m-am uitat în jur. Puse în mişcare parcă de un mecanism, cele trei gărzi de corp m-au încercuit şi m-am îndreptat astfel spre ascensor, cu Pedro în faţă. Am urcat. Pedro a apăsat pe un buton. Gărzile au făcut un pas înapoi, în timp ce ascensorul ne purta în sus cu rapiditate.

Pedro m-a dus pe un culoar, apoi a deschis o uşă şi mi-a făcut loc să intru.

— Fii calm, domnule Stevens, zise el. Stai jos şi aşteaptă.

Am intrat într-o sală de aşteptare luxos mobilată, cu vreo douăzeci de fotolii şi mese pline de reviste ilustrate.

— Instalează-te comod, adăugă Pedro, în timp ce închidea uşa.

S-a aşezat şi el într-un fotoliu, după care a întins mâna spre o revistă *Penthouse*. M-am dus la fereastra mare şi am contemplat Paradise Boulevard din înălţimea celor treizeci de etaje. Oamenii păreau nişte furnici şi maşinile, nişte jucării. Dincolo de bulevard se întindea plaja, palmierii şi marea.

Pedro fluieră deodată uimit.

— Gagica asta nici măcar nu-şi încrucişează picioarele, mormăi el. Doamne, ce bătaie i-aş da la cur!

L-am lăsat să se extazieze. Creierul meu funcţiona la capacitate maximă. De fiecare dată când îmi imaginam o

evadare, eram frustrat. Dacă m-aş fi repezit afară din cameră strigând „Asasinii!". Dacă...

Uşa se deschise şi în prag apăru Sonia Malcolm.

Am răsuflat uşurat. De când intrasem în acest coşmar, ea fusese singura persoană normală pe care o întâlnisem, dar ştiam că nu o puteam compromite. Îmi era cu neputinţă să risc să-i explic în ce situaţie nenorocită mă aflam. Nu voi avea o astfel de ocazie, şi chiar dacă aş avea, m-ar crede probabil deranjat la cap.

— Domnul Stevens? zise ea uitându-se la mine. Vă rog să veniţi.

Am văzut-o uitându-se la costumul meu uzat şi la pantofii scâlciaţi. Era probabil obişnuită cu ţinuta impecabilă a oamenilor bogaţi care se perindau prin acele locuri, dar expresia de pe faţa ei nu s-a schimbat.

Am privit-o în ochi, dar nu am surprins la ea nici cel mai mic semn că m-ar fi recunoscut. De ce m-ar fi recunoscut? Nu mă mai ascundeam sub înfăţişarea lui John Merrill Ferguson. Nu-l vedea decât pe Jerry Stevens, actor de mâna a doua, şomer.

Am urmat-o pe culoar.

Bombănind, Pedro a lăsat revista, a luat valiza şi s-a luat după mine.

După colţul culoarului, am zărit în faţă uşa care dădea spre şirul de birouri ale lui John Merrill Ferguson.

Mi-am zis că dincolo de uşă voi da peste Durant, cu ultimele acte ce trebuiau semnate. M-am crispat.

Sonia deschise uşa şi mă lăsă să intru.

— Domnul Stevens, domnule, anunţă ea, făcându-mi semn să intru.

Am intrat în încăperea familiară, aşteptându-mă să-l găsesc pe Durant la birou.

Deodată m-am oprit şi am făcut ochii mari, în timp ce Sonia închidea uşa în urma mea.

În locul acela unde stătusem alaltăieri se afla acum cel a cărui dublură eram: John Merrill Ferguson.

*

* *

Gândul călătorea cu viteza luminii.

În timp ce stăteam ca o stană de piatră, cu ochii ţintă la bărbatul aşezat la birou, mi-am adus aminte de ceva. O mare vedetă de cinema, după ce se îmbătase, mă agăţase într-o zi ca să-mi povestească experienţa înspăimântătoare pe care o trăise.

— Adormisem, Jerry, îmi spusese el. Deodată m-am trezit brusc şi m-am văzut pe mine însumi, în picioare lângă pat. Era ca şi cum aş fi ieşit din corpul meu şi mă uitam la mine, în carne şi oase, nu ca atunci când te uiţi în oglindă, ci eram chiar eu în persoană. A fost lucrul cel mai înspăimântător şi mai ciudat... Eu... în afara corpului meu!

Ştiam că era beat, dar mi-am amintit de cuvintele lui.

Acum mă uitam ca într-o oglindă. Zile în şir mă contemplasem sub înfăţişarea lui John Merrill Ferguson, spunându-mi că aş fi putut să fiu John Merrill Ferguson.

Am înţeles-o atunci perfect pe vedeta de cinema beată: trăiam şi eu aceeaşi experienţă, un lucru înspăimântător, ciudat.

John Merrill Ferguson se ridică în picioare şi dădu ocol biroului zâmbind cu toată gura.

— Domnule Stevens! exclamă el, ajungând lângă mine. E un moment mare, nu-i aşa?

Îmi strânse mâna cu căldură şi adăugă:

— Probabil că eşti puţin dezorientat. Haide să stai jos. Vom sta de vorbă.

Mă trase spre un fotoliu, ţinându-mă de mână.

— Nu fi aşa de preocupat. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru multe lucruri. Stai jos. O să bem ceva.

În timp ce mă aşezam în fotoliu, el se îndreptă spre bar.

Mi-a aruncat o privire peste umăr şi mi-a zâmbit.

— E puţin cam devreme, dar niciodată prea devreme pentru şampanie.

Stăteam nemişcat, încercând să-mi revin, în timp ce el scotea dopul, turna în pahare şi se apropia de mine, punea paharul meu pe o măsuţă şi îl ridica pe al lui.

— Beau pentru prosperitatea dumitale.

Era atât de neaşteptat, încât n-am putut să articulez nici un cuvânt, dar, dezmeticindu-mă, am ridicat paharul cu o mână nesigură şi am băut.

— N-aş fi crezut că un om ar putea să mă încarneze într-un mod atât de strălucit, zise el punând jos paharul. Am văzut nişte fotografii cu dumneata, în timp ce jucai tenis, aşezat chiar la acest birou şi intrând în clădirea noastră. M-am tot uitat la ele. Eram pur şi simplu eu! Am ascultat o bandă înregistrată cu convorbirea pe care ai avut-o cu Walter Bern. Vocea dumitale era vocea mea!

Părea atât de amical şi de entuziast încât, ca majoritate actorilor, m-am simţit flatat de aceste laude. Începeam să mă liniştesc.

— Pe legea mea, domnule, am zis, am fost angajat să fac această treabă, şi îmi pare bine că sunteţi mulţumit!

— Mulţumit? E foarte puţin spus! M-ai ajutat să câştig mulţi bani, domnule Stevens... La naiba cu ceremoni-

ile! N-am să-ți mai spun domnule Stevens. Jerry și John! Ești de acord?

M-am uitat la el cu gura căscată.

Unul dintre oamenii cei mai bogați și mai puternici din lume îmi cerea să ne spunem pe numele mic!

Orgoliul meu era foarte flatat!

— Cum să nu, domnule, am zis.

A început să râdă.

— Perfect. Am să-ți las timp să te relaxezi, Jerry. Ai făcut o treabă nemaipomenită. E incredibil. Ai înșelat toată presa. L-ai înșelat pe bătrânul meu majordom. Fără tine, mi-ar fi fost imposibil să merg la Beijing și să închei un contract foarte important. Toți rechinii, inclusiv CIA, își închipuie că am stat aici. Și acum îți voi vorbi foarte confidențial, Jerry, spuse el, în timp ce fața îi devenea foarte serioasă. Ceea ce îți voi spune trebuie să rămână între acești patru pereți. De acord?

— Da, domnule Ferguson.

— Vreau să-ți fac o propunere. Dar, mai întâi, aș vrea să știu cum vezi viitorul dumitale ca actor. Dorești să te întorci de unde ai venit, în căutarea unor roluri? Vorbește-mi sincer. Dacă ai această dorință, spune-mi și voi înțelege. Dar dacă ești dispus să renunți, vreau să-ți fac o propunere care îți va asigura un salariu mare și lipsa oricăror griji financiare pe viitor.

Gândul mi-a zburat imediat la Lu Prentz și la zilele triste de așteptare lângă telefon. Aveam de gând să mă reîntorc la Hollywood, unde trebuia să caut un apartament destul de mic, unde să aștept și să sper. Acest gând m-a îngrozit.

— Să vorbim cu cărțile pe masă, zise Ferguson, văzându-mă că ezit. Îți repet că ceea ce-ți spun este strict confidențial. Modul strălucit în care ai jucat rolul meu mi-a dat tot felul de idei. Îți ofer o situație stabilă în serviciul meu. De fiecare dată când voi dori să dispar, îmi vei lua locul. Vei fi adjunctul meu. Vei avea un birou al tău. Ti se va găsi ceva ușor de făcut. Va fi doar o fatadă. Vei avea mult timp liber. Adevărata ta sarcină va fi să mă întruchipezi pe mine când voi dori să scap de indiscreți. Vei semna acte fără importanță.

Se întrerupse, zâmbi apoi continuă:

— Nu-mi venea să cred că semnăturile făcute de tine nu erau ale mele! Asta este deci propunerea. Și acum să trecem al condiții. Dacă accepți, îți voi plăti o sută de mii de dolari pe an și iți voi pune la dispoziție locuință și mașină. Vom încheia un contract pe șapte ani, care să prevadă o creștere a salariului cu zece mii de dolari după trei ani. Și vei putea rezilia contractul oricând, după un preaviz de șase luni.

Zâmbi și adăugă:

— Adevărul este, Jerry, că ești prea prețios pentru mine ca să te pierd. În schimbul acestei oferte, mă vei scuti de multă oboseală și multe griji. Ce zici?

Am rămas cu gura căscată. Pur și simplu nu eram în stare să cred ceea ce îmi spunea.

— Evident, va trebui să te gândești la propunere. N-am să te grăbesc, a continuat Ferguson. Și acum o să-ți arăt biroul, locuința și mașina înainte de a lua o decizie. Dacă accepți propunerea, vei intra în serviciul meu. E posibil să nu ai nimic de făcut timp de o săptămână-două, apoi când voi lipsi, îmi vei lua locul. Când nu va trebui să joci rolul

meu, vei fi liber să faci ce vrei în acest oraş. Dacă prietenii dumitale vor să ştie cu ce te ocupi, spune-le că eşti adjunctul meu şi că cei care lucrează în societatea mea nu vorbesc niciodată despre munca lor. Întreaga mea echipă e loială şi aştept din partea dumitale aceeaşi loialitate.

Se ridică, se duse la birou şi apăsă pe un buton al interfonului.

— Domnişoară Malcolm, vrei să vii, te rog... Domnişoara Malcolm este secretara mea particulară, îmi zise el. Se va ocupa de dumneata. Cunoaşte rolul pe care îl vei juca. Numai domnul Durant, secretara mea, domnişoara Malcolm şi Mazzo ştiu. Poţi avea încredere deplină în ea.

Sonia intră în acel moment.

— Ţi-l încredinţez pe domnul Stevens, domnişoară Malcolm, zise Ferguson zâmbind. Ştii ce trebuie să faci.

— Da, domnule.

M-am ridicat încă năucit.

— Gândeşte-te bine, Jerry, îmi recomandă Ferguson, strângându-mi mâna. Ai putea să-mi aduci la cunoştinţă hotărârea dumitale în seara asta înainte de şase?

— Da, domnule, am răspuns.

După care am ieşit în urma Soniei.

Gândurile îmi circulau prin cap cu cea mai mare viteză. Ce ofertă neobişnuită! O sută de mii de dolari pe an, locuinţă şi maşină! Muncă puţină! Voi fi liber să explorez acest oraş minunat!

Adio Mazzo, Pedro; adio teroarea că voi fi asasinat!

Pur şi simplu nu puteam să cred!

Sonia se opri la o uşă şi o deschise.

— Vom împărți biroul, zise ea, în timp ce intram într-o încăpere mare și însorită, unde se aflau două birouri, mașini de scris, telefoane, un interfon.

Pe fereastră se vedea plaja în depărtare.

— Nu-i așa că e un om minunat? continuă ea zâmbindu-mi. E pâinea lui Dumnezeu. Are această plăcere de a-i face pe oameni fericiți. Încă nu-mi vine să cred că m-a ales pe mine.

— Zău că sunt fericit și eu!

— Te-am văzut la televizor. Cred că e minunat să fii star.

— Să nu crezi asta, i-am răspuns, privind-o și găsind-o pe gustul meu. Îmi pare bine că am ieșit din circuit.

— O, nu! Trebuie să-mi povestești despre asta. Haide să plecăm. Ai o casă splendidă, și mașina...!

M-a condus pe culoar spre ascensoare și am coborât la garaj.

— Iat-o, zise ea, arătând un Mercedes decapotabil de două locuri, albastru-deschis. Nu-i o adevărată minune?

Dintotdeauna îmi dorisem să am un Mercedes. M-am învârtit în jurul lui, l-am pipăit și i-am zâmbit Soniei.

— Grozavă!

A deschis portiera opusă și s-a așezat confortabil.

— Trebuie să ne grăbim, domnule Stevens. Am o mulțime de treburi în după-amiaza asta.

M-am instalat la volan, remarcând faptul că doi oameni de pază nu mă slăbeau din ochi. Am condus până la bariera care s-a ridicat.

Doamne! Eram în al nouălea cer!

— O iei la dreapta și mergi înainte pe bulevard, mi-a indicat Sonia. Îți voi spune pe unde trebuie s-o iei.

Conduceam într-un vis tehnicolor: o maşină splendidă! O fată minunată!

La capătul bulevardului, mi-a spus să fac la stânga, în direcţia plajei. Am mers pe lângă plaja plină de lume, apoi mi-a spus să fac la dreapta, pe o stradă care ne-a dus la un drum îngust.

— Acest drum duce la plaja privată a domnului Ferguson, zise ea.

În faţă au apărut poarta mare de fier şi un paznic, care ne-a salutat deschizându-ne. Am condus maşina până la un pâlc de palmieri mărginit de un gard verde. Atunci am zărit pavilionul.

Am oprit.

— Ăla e?

— Unul dintre ele. Acesta e al dumitale.

— Unul dintre ele?

— Are patru pavilioane pe domeniu, dar fiecare este complet independent. Domnul Ferguson nu le foloseşte.

Am coborât şi m-am apropiat de cabană împreună cu Sonia.

— O cabană?

Construită din lemn de pin, locuinţa avea o verandă cu şezlonguri, mese şi un bar. Semne vădite de opulenţă.

Sonia a urcat treptele verandei în fugă, a descuiat şi mi-a făcut semn.

Am intrat într-un salon luxos mobilat. Nu lipsea nimic: televizor, combină stereo, bar, fotolii, parchet de pin ceruit, acoperit cu covoare persane, birou, două telefoane şi tablouri moderne.

Noua mea reşedinţă!

Am rămas înmărmurit, năucit.

— Sunt două dormitoare, două săli de baie şi o bucătărie bine utilată, a continuat Sonia. Eşti băftos, domnule Stevens! E un adevărat paradis!

M-a dus în dormitorul mare: un pat enorm, dulapuri, televizor. Cealaltă încăpere era mai mică dar la fel de luxoasă.

— Doamna Swanson se ocupă de pavilioane, mi-a explicat Sonia. Deocamdată eşti singurul ocupant. Îţi va servi micul dejun şi îţi va găti. E de ajuns să formezi numărul 27 la telefonul verde şi să-i spui ce doreşti. Se pare că e o bucătăreasă grozavă. Tot ea se va ocupa şi cu spălatul rufelor.

— Minunat!

— Frigiderul e bine aprovizionat, dar poţi să ceri tot ce-ţi face plăcere.

Îmi văzu mutra şi râse.

— Nu-i aşa că-i minunat? Iată ce înseamnă să lucrezi pentru domnul Ferguson!

— Ai dreptate.

Ne-am întors în salon şi am auzit claxonul unei maşini.

— Probabil că e maşina mea, domnule Stevens. Trebuie să fug. Ai tot ce-ţi trebuie, da?

— Încă ceva. Spune-mi Jerry.

Mi-a zâmbit radioasă.

— OK, Jerry. La revedere.

Şi dădu fuga la maşina care o aştepta. La volan se afla Pedro, care se scobea între dinţi cu o jumătate de chibrit.

Vederea lui mi-a provocat o senzaţie de indispoziţie. Semăna cu un ucigaş îngrozitor. M-am dus pe verandă şi am văzut-o pe Sonia făcându-mi un semn cu mâna, în timp ce Pedro demara.

M-am aşezat într-un şezlong şi mi-am îndreptat privirile spre marea de dincolo de nisipurile argintii.

Trebuia să mă adaptez. Totul părea o himeră. Noaptea trecută mă temeam că voi fi asasinat, iar acum!

Eşti prea preţios pentru mine ca să te pierd.

Gândindu-mă la cuvintele lui Ferguson am ajuns la concluzia că ceea ce spunea era îndreptăţit. Spionat de rivali, obligat la multe deplasări de afaceri, Ferguson găsise o dublură perfectă, care nu numai că îi semăna, ci şi vorbea ca el şi era în stare să-i imite semnătura. În schimb, era dispus să semnăm un contract pe şapte ani şi să-mi plătească o sută de mii de dolari pe an. La prima vedere, chestia asta părea o cifră foarte extravagantă, dar având în vedere imperiul lui Ferguson, averea lui imensă, probabil că pentru el era un fel de mărunţiş.

Ar fi trebuit să fiu nebun de legat ca să nu accept o astfel de propunere.

După ce m-am hotărât, am constatat că trecuse ora dejunului şi că îmi era foame. M-am dus în bucătărie şi am deschis frigiderul. După cum spusese Sonia, era plin de alimente. Am umplut o farfurie cu friptură rece de pui, salată şi jambon, am luat-o cu mine pe verandă şi m-am aşezat la una dintre mese.

„Doamne, mi-am zis în timp ce mâncam, asta da viaţă!"

*

* *

La cinci şi jumătate m-am dus la Electronics & Oil Corporation şi am intrat pe uşa personalului. Omul de pază mă recunoscu, dădu din cap şi ridică bariera. Am luat ascensorul rapid până la ultimul etaj.

Petrecusem o după-amiază minunată, făcând planuri. Aveam nevoie de haine. Nu puteam să mă plimb de colo-colo cu costumul meu tocit. Ca să-mi fac rost de haine, aveam nevoie de bani. Atunci mi-am amintit că aveam şapte mii de dolari în contul meu de la Chase National Bank. Am telefonat acolo ca să mi se vireze suma la agenţia din Paradise City. Am fost asigurat că operaţiunea se va face imediat prin telex. După care m-am dus să mă scald. Pentru că cei o mie cinci sute de metri de plajă erau pustii, am înotat gol.

Mai târziu, am trecut pe la bancă, am semnat formularele, am primit un carnet de cecuri şi am scos o mie de dolari.

Am plănuit ca a doua zi să-mi petrec ziua prin magazine.

Mă simţeam ca un Goliat când am bătut la uşa biroului meu şi am intrat.

Sonia bătea la maşină. A ridicat ochii spre mine şi a zâmbit.

— Totul e bine?

— Cum nu se poate mai bine. Domnul Ferguson mă aşteaptă la orele şase.

— E liber în momentul ăsta, zise ea apăsând pe butonul interfonului.

A urmat un moment de aşteptare, apoi s-a auzit vocea lui Ferguson, voce pe care o imitam cu mare fidelitate.

— Da, domnişoară Malcolm?

— A sosit domnul Stevens, domnule.

— Perfect. Trimite-l la mine, te rog!

Sonia mi-a zâmbit şi a zis:

— Du-te, Jerry!

— Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, ți-ar plăcea să iei cina cu mine în seara asta? i-am propus eu.

— Aş fi încântată, dar vezi mai întâi ce vrea domnul Ferguson.

— Mă întorc imediat şi aranjăm ceva.

Am străbătut culoarul până la uşa lui Ferguson, am bătut şi am intrat.

Ferguson era la biroul lui. Instalat într-un fotoliu, l-am văzut pe Joe Durant. Prezenţa lui m-a alarmat. Durant s-a uitat la mine cu o privire plină de răceală.

Ferguson s-a ridicat.

— Intră, Jerry, a zis el, zâmbind, în ciuda unei anumite tensiuni ce se putea citi în privirea lui. Ce hotărâre ai luat?

Am făcut un pas înainte şi am închis uşa.

— Aş fi fericit să lucrez pentru dumneavoastră, domnule.

Tensiunea a dispărut din privirea lui.

— Stai jos, zise el, arătându-mi un fotoliu din apropierea fotoliului în care stătea Durant. Asta e o veste bună. Eşti mulţumit? Birou, maşină, locuinţă!

— Numai un om foarte dificil n-ar fi mulţumit, domnule.

— Bine. Contractul e la Joe. Şapte ani. Înţelegi?

— Da, domnule.

— Vei fi plătit în avans. Opt mii trei sute treizeci şi trei de dolari. Salariul pe o lună. Domnişoara Malcolm se va ocupa de impozit şi de cecul pe care îl vei primi.

În timp ce luam loc, Durant scoase un document din servietă şi mi-l întinse. Era un contract simplu, dar l-am citit cu mare atenţie. El stipula că trebuia să îndeplinesc funcţia de asistent al lui Ferguson şi că voi primi o sută de

mii de dolari pe an, cu un spor de zece mii de dolari după trei ani. Contractul, valabil şapte ani, putea să fie reziliat după un preaviz de şase luni de oricare dintre cele două părţi.

Durant mi-a dat un stilou şi am semnat. Am primit apoi şi eu o copie semnată Joseph Durant, vicepreşedinte.

— De acum înainte faci parte din personalul meu, spuse Ferguson. Nu trebuie să uiţi că nici un colaborator al meu nu vorbeşte despre ce se întâmplă aici. Nu trebuie să uiţi că, dacă jurnaliştii îţi pun întrebări, eşti primul meu asistent, şi atâta tot. De acord?

— Da, domnule.

— Şi acum, am de lucru pentru tine. Îmi pare rău că te pun imediat la treabă, zise el zâmbind, dar e necesar. Plec peste o oră. Trebuie să evit presa şi pe ceilalţi. Trusa ta de machiaj şi hainele sunt acolo.

Făcu un semn în direcţia sălii de baie, apoi continuă:

— Vrei să te schimbi? Îţi voi cere să ieşi pe uşa din faţă împreună cu Mazzo. Te vei întoarce la reşedinţa mea. Vei locui acolo în timpul absenţei mele. Mă voi întoarce peste o zi-două. Cum mă întorc, vei fi liber să faci ce vrei timp de vreo cincisprezece zile.

Aveam o mică decepţie. Sperasem să iau cina cu Sonia. Dar mi-am amintit că eram asistentul lui Ferguson, cu o leafă de o sută de mii de dolari pe an.

— Bine, domnule, am răspuns.

Apoi m-am dus la baie, unde am găsit valiza pregătită de Mazzo.

Într-un sfert de oră m-am schimbat şi mi-am pus masca. Am mers şchiopătând până la uşa sălii de baie şi am deschis-o.

Ferguson îşi părăsise biroul şi stătea la fereastră. Durant plecase.

Auzind uşa, Ferguson s-a întors spre mine. A rămas ţintuit locului, s-a uitat cu atenţie la mine şi şi-a dus mâna la faţă. Am făcut acelaşi gest. S-a dat un pas înapoi. Am făcut şi eu un pas înapoi.

— Dumnezeule! exclamă el. E năucitor!

— Dumnezeule! am zis, imitându-i vocea. E năucitor!

După care am spus cu vocea mea.

— Îmi pare bine că aceasta este părerea dumneavoastră, domnule.

Râse, dar râsul său sună puţin cam ciudat.

— Eşti extraordinar, Jerry! Fir-ar să fie, ai zice că mă uit în oglindă!

Veni lângă mine şi mă examină de aproape.

— E o deghizare remarcabilă, zise el bătându-mă uşor pe umăr. N-aş fi crezut că e posibil. Şi vocea!

Râse din nou şi se uită la ceas.

— Mai am doar câteva minute.

Se duse la interfon şi apăsă pe o tastă.

— Sunt gata, Mazzo, spuse el.

Uşa se deschise şi apăru Mazzo.

— Du-l înapoi pe Jerry acasă, Mazzo.

Apoi Ferguson se întoarse spre mine şi spuse:

— Te rog să faci ce-ţi spune Mazzo. Eşti un artist de mare clasă, adăugă el zâmbind.

— Să mergem, zise Mazzo.

L-am urmat pe culoar în direcţia ascensoarelor. Trecând pe lângă uşa biroului meu, am ezitat. Aş fi vrut să-i spun Soniei că era doar o amânare, dar Mazzo mă împinse uşor înainte.

Presa aştepta. Gărzile de corp mi-au croit drum spre Rolls. Era ca o placă veche de patefon pe care o puneam încă o dată.

În timp ce maşina demara, am auzit aceleaşi strigăte: *Domnule Ferguson! O clipă, domnule Ferguson!*

— Ticăloşii ăştia n-ar renunţa niciodată, bombăni Mazzo.

Şi când te gândeşti că, cu numai câteva ore în urmă, îmi propuneam să fur acea maşină Rolls cu care să încerc să evadez, iar acum făceam parte din personalul lui Ferguson şi primeam un salariu uluitor.

M-am relaxat şi gândul mi-a zburat la Sonia. Era genul meu de femeie. Peste câteva zile vom lua cina împreună. Doream cu ardoare ca relaţiile noastre să devină cât mai strânse.

După ce am ajuns în apartamentul lui Ferguson, am scos masca şi m-am întors în salon, unde mă aştepta Mazzo.

— Am primit instrucţiuni, zise el. Sper că n-ai să te mişti de-aici şi că nu trebuie să-mi fac griji din cauza asta. Poţi să te mişti liber, dar nu te apropia de poarta de fier de la intrare, unde poţi să fii reperat. Ai înţeles?

— Vrei să spui că nu sunt obligat să stau doar în camera asta? Pot să circul oriunde pe domeniu?

— Exact. Acum eşti unul de-ai noştri, amice. Ţi-am spus eu că ai să reuşeşti. Nu? Dacă vrei ceva de mâncare, continuă el arătând cu degetul telefonul verde pe de birou, orice doreşti, foloseşte telefonul.

Se îndreptă spre uşă şi adăugă:

— Am o ciocneală cu o tipă. Doamne! O să-i trag o călăreală! De acum înainte poţi să te mişti liber, amice, dar nu te apropia de poartă.

M-a părăsit cu zâmbetul pe buze. Era cinci şi cinci. M-am dus la fereastra din fund şi m-am uitat spre piscină. Mi se părea teribil de tentantă. Îmi venea greu să cred că eram liber să fac ce doream, cu condiţia să nu părăsesc domeniul.

M-am dezbrăcat, mi-am pus un slip găsit într-un dulap de haine, am luat un prosop din baie şi am coborât scara până în vestibul.

Pe când ocoleam terasa în direcţia piscinei, l-am văzut pe Mazzo plecând la volanul Jaguarului. I-am adresat un semn cu mâna, dar nu m-a văzut.

Am stat o oră la piscină. Soarele, la apus, era foarte strălucitor. În timp ce mă ştergeam, a apărut Jonas.

— Vreţi să beţi ceva, domnule Stevens?

— De ce nu? Un martini sec, un pahar mare de martini sec.

— Sigur că da, domnule Stevens, spuse el îndreptându-se spre bar.

„Doamne, asta viaţă!" mi-am zis.

M-am instalat pe unul dintre şezlonguri, în bătaia ultimelor raze ale soarelui.

Jonas a adus băutura.

— Pentru cină, domnule Stevens, v-aş sugera o friptură de pasăre cu sos alb, zise el. Poate şi creveţi. Creveţii sunt excepţionali.

— OK, am răspuns, simţind că-mi lasă gura apă.

— Doriţi să cinaţi în sufragerie sau în apartament?

M-am uitat la el. Faţa bătrânului era de nepătruns.

— Şi doamna Harriet?

— Ea va cina în apartamentul ei.

— Şi doamna Loretta?

— Tot în apartamentul ei.

— Perfect. Voi cina în apartamentul domnului Ferguson.

— Bineînțeles, domnule Stevens, spuse el înainte de a se retrage.

Am stat în șezlong, sorbind din pahar și contemplând apusul soarelui. Nu-mi venea să cred că asta mi se întâmpla tocmai mie. Amenințarea se depărtase. Mă simțeam într-o lume de vis fantastică. Mă gândeam la acele zile petrecute lângă telefon, aproape suferind de foame, așteptând să aud soneria. Și acum!

Am stat în șezlong până când soarele a apus și a apărut luna. Uitându-mă la lună, mi-am amintit ce-mi spusese doamna Harriet: *De fiecare dată când e lună plină, trebuie să o închidem.*

Luna era aproape plină; peste trei zile va fi chiar plină.

M-am gândit la Loretta. Eram convins că nu era în toate mințile. Nu se putea altfel! Dar nu puteam să înghit chestia asta cu luna plină.

La urma urmelor, de ce mi-aș fi făcut griji? Acum făceam parte din personalul lui Ferguson. Eram liber. Nu mai eram supravegheat. John Merrill Ferguson, un om foarte bogat și puternic, era mulțumit de mine. Ce puteam dori mai mult?

Am părăsit terasa și m-am întors în apartament. Am făcut un duș, apoi am îmbrăcat o cămașă și niște pantaloni de-ai lui Ferguson.

Jonas a intrat în salon, împingând măsuța pe rotile.

A fost o cină savuroasă. Jonas se retrăsese după ce mă servise. Îmi părea rău că mâncam singur. Tare mult aș fi vrut ca Sonia să fie cu mine. Peste vreo două zile voi fi însă

cu ea, într-un restaurant liniştit de pe malul mării, la lumina lunii şi în acordurile unei muzici melodioase.

După masă, am făcut câtiva paşi pe balcon, apoi m-am instalat pe unul dintre şezlonguri. Eram în pace cu toată lumea. Am stat acolo, contemplând peluza şi copacii luminaţi de lună. Am văzut oamenii de pază făcându-şi rondurile şi m-a durut în cot. Nu mai prezentau o problemă. Cât de brusc se poate schimba uneori viaţa! În ajun, mă temeam că voi fi asasinat, iar acum eram relaxat, fără nici o grijă.

Pe la unsprezece fără zece, am stins ţigara, m-am ridicat şi m-am hotărât să merg la culcare. Am ales un roman dintre cărtile aduse de Mazzo.

Am stins lumina din salon şi am intrat în dormitor, unde am aprins o lampă.

Am căscat. Fusese o zi grozavă şi mâncarea fusese excelentă. Lectura nu mă tenta cine ştie ce. Voiam să dorm.

În acel moment am tresărit violent.

Loretta stătea la fereastră.

CAPITOLUL VIII

În timp ce stăteam pe balcon, fusesem uimit cât de brusc se poate schimba viața unui om și mă gândisem la contractul pe șapte ani simțindu-mă în siguranță. Eram împăcat cu lumea, dar când am văzut-o pe Loretta sentimentul meu de pace și de securitate a dispărut subit.

— Bună seara, Jerry, zise ea, zâmbindu-mi. Mă uit la tine și văd că ești fericit.

Nodul din gât mă împiedica să vorbesc. Mă uitam la ea cum se uită un iepure la un dihor.

În lumina slabă a lămpii, Loretta părea foarte frumoasă. Avea picioarele goale și purta pe ea un capot de mătase albastru-deschis, care nu acoperea gambele.

Venise să facă amor cu mine? Eram cuprins de oroare la gândul că ar fi trebuit să ating acea femeie dementă.

— Te deranjează ceva, Jerry? mă întrebă ea, cu capul înclinat ușor într-o parte și sfredelindu-mă cu privirea.

— Sunt surprins, am reușit eu să articulez, îndreptându-mă spre fotoliu și așezându-mă. Nu te așteptam.

— Trebuia să-ți vorbesc.

— S-a întors Durant.

— Ai fost la birou?

— Da.

— Ce voia?

— Să semnez niște documente, atâta tot.

— N-a vorbit despre mine?

— Nu.

— Testamentul încă n-a venit, dar îl aștept mâine.

N-am zis nimic. A continuat:

— Nu mai am voie să-l văd pe John. Am fost la apartamentul lui în dimineața asta. Era un om de pază la ușă. Mi-a spus că John nu se simțea destul de bine ca să poată primi vizita cuiva.

Mi-am amintit de ce-mi spusese doamna Harriet: *Nu da atenție la ce spune biata Etta. Fii bun cu ea. Spune-i că faci ce-ți cere. În următoarele zile, imaginația ei va deveni din ce în ce mai bogată.*

— Îmi pare rău, am zis.

— Camera lui e deasupra camerei mele. Îl aud cum se plimbă tot timpul dintr-o parte în alta. Ai zice că e un animal în cușcă. Dintr-o parte în alta. Dintr-o parte în alta.

S-a uitat fix la mine și a continuat:

— Ultima dată când l-am văzut, perdelele erau trase. Stătea în penumbră. Ai fi zis că era un om de marmură. Când i-am vorbit, n-a răspuns. Infirmiera nu m-a lăsat să mă apropii de el. Și acum, nu mai am dreptul să-l văd. Mă tot întreb dacă va muri.

Deodată, strânse pumnii, îi lovi unul de altul și zise:

— Ce-o să se întâmple cu mine dacă moare? Babornița o să rămână cu toți banii!

Ascultam și încercam să-mi domin oroarea.

— Noaptea trecută am încercat să deschid uşa bătrânei. Acum o încuie. Am vorbit cu Mazzo. Îi e frică, adăugă ea cu un gest disperat.

Mă întrebam dacă într-adevăr vorbise cu Mazzo sau era altă halucinaţie. Gândul cel mai presant era să o conving să plece.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia nu şi-a luat ochii de la mine.

— Nu spui nimic, Jerry? Pe tine contez. Am nevoie de ajutorul tău. Îţi voi cumpăra ajutorul! Gândeşte-te! Două milioane de dolari!

Spune-i că faci ce-ţi cere, spusese doamna Harriet. *Peste câteva zile va fi lună plină, şi atunci va trebui s-o închidem.*

— N-am uitat, i-am răspuns. Trebuie să mă mai gândesc. Sunt sigur că voi găsi o soluţie.

— Trebuie! exclamă ea cu o voce stridentă. Gândeşte-te! Sunt spionată. Credeam că pot să am încredere în Mazzo.

Se apropie de mine şi-şi trecu mâna prin părul meu. La contactul cu degetele ei, am simţit un fior rece pe spate.

— Dragă, Jerry, gândeşte! Ajută-mă!

M-am ridicat imediat în picioare.

— Nimeni nu trebuie să ştie nimic despre legătura noastră. Ai face bine să pleci.

Îşi puse o mână pe braţul meu.

— Pentru Dumnezeu, Jerry, nu crede ce spune babornita. Nu-l crede pe Durant. Crede ce-ţi spun eu.

Am văzut disperarea din privirea ei tulbure. M-am gândit la Larry Edwards şi la Charles Duvine.

— Ascultă-mă! continuă ea. Nu crede pe nimeni. Crede-mă pe mine!

Am împins-o spre uşă.

— Da. Liniştește-te. Sunt de partea ta.

Se opri la uşă.

— În interesul tău, Jerry, rămâi de partea mea. Nu te lăsa convins de ei. Te previn. Babornița şi Durant sunt nişte monştri care se gândesc numai la bani. Ar putea să mă asasineze, Jerry. Ar putea să te asasineze şi pe tine.

Avea o voce disperată, cuprinsă de panică, care a reuşit să-mi trezească toate vechile spaime.

— Voi găsi o solutie, am asigurat-o eu înainte de a deschide uşa.

— Avem foarte puțin timp la dispoziție, Jerry, a şoptit ea, aruncând o privire pe culoar. Voi veni mâine seară. Găseşte soluția.

Şi a dispărut pe culoar, rapid şi fără zgomot. După ce am închis uşa, am ieşit pe balcon. Am privit parcul luminat de lună. Doamna Harriet spusese că Loretta e nebună. Nici nu se putea altfel! Totuşi mă gândeam la avertisment. *Ar putea să mă asasineze! Ar putea să te asasineze şi pe tine!*

Mă obligam să privesc în față realitatea înspăimântătoare, convins că ei îi asasinaseră pe Larry Edwards şi pe Charles Duvine.

Am simțit cum mă cuprinde panica.

Am stat jos şi m-am străduit să fiu calm. M-am gândit la John Merrill Ferguson şi la zâmbetul lui amical. *Eşti mult prea prețios pentru mine ca să te pierd.* M-am gândit la doamna Harriet. *Copilul a venit înainte de termen. Din ziua aceea, Etta a luat-o razna. A început să aibă halucinații.*

Ferestrele cu bare de fier din aripa stângă indicau locul unde era închisă Loretta în timpul crizelor, dar dacă

era să-i dai crezare ei, acolo se afla închis John Merrill Ferguson, bolnav mintal.

Camera lui e deasupra camerei mele. Îl aud mergând dintr-o parte în alta, dintr-o parte în alta. Ai zice că e un animal în cuşcă.

Halucinaţii?

Mi-am şters sudoarea de pe faţă cu dosul mâinii. În acea dimineaţă mă întâlnisem cu John Merrill Ferguson şi stătusem de vorbă în biroul lui. Paşii pe care pretindea că i-a auzit erau o iluzie. Cu siguranţă că Ferguson nu era închis în apartamentul din aripa stângă. Atunci m-am gândit la privirea rătăcită, disperată pe care o avea Loretta atunci când îmi vorbea. *Cineva era închis acolo sus?*

Trebuia să mă conving!

M-am ridicat, am intrat în salon şi am încercat să deschid uşa. Nu era încuiată. Fără să fac zgomot, am străbătut culoarul până în capătul de sus al scării. Lumina era aprinsă dar nu era nici un om de pază. Mazzo îmi spusese că acum eram unul de-al lor. Am aşteptat câteva momente, încercând să imaginez un mijloc de a ajunge în aripa stângă. M-am întors până la culoarul principal, şi am pornit pe coridorul aripii stângi, care era slab luminat. Mi-ar fi plăcut să cunosc topografia acelei case imense. Mi-am amintit că, văzute din exterior, ferestrele cu bare erau la capăt de tot. Am continuat deci să înaintez cu prudenţă, în tăcere.

În faţa mea, culoarul făcea un cot. M-am oprit, apoi am făcut un pas înainte şi am dat de un alt culoar lung. Nu se vedea nici un om de pază. Nu se vedea nimeni. Am continuat să merg mai departe. Am zărit patru uşi: toate dădeau spre faţadă.

Reperasem trei ferestre prevăzute cu bare. Am trecut de prima uşă şi am ajuns la a doua: prima încăpere cu bare la ferestre. Am apăsat pe clanţă, dar uşa era încuiată. Am lipit urechea de uşă, dar nu am auzit nici cel mai mic zgomot. Am mers până la a treia uşă. Am apăsat iar pe clanţă: uşa era încuiată. Am tras din nou cu urechea.

Ceea ce am auzit, m-a făcut să mi se zbârlească părul la ceafă: un zgomot înăbuşit, regulat de paşi.

Am auzit un bărbat dregându-şi glasul. A urmat o tăcere, apoi a răsunat din nou zgomotul paşilor.

M-am depărtat de uşă.

Loretta nu inventase acest zgomot. Nu era o halucinaţie! Înăuntru se afla un om, care se plimba de colo-colo, după cum spusese ea, ca un animal în cuşcă!

Nu putea să fie John Merrill Ferguson. Îl întâlnisem în urmă cu numai câteva ore. Îmi zâmbise cu căldură şi mă asigurase că eram prea preţios ca să mă piardă. Atunci cine putea să fie?

Pe când mă apropiam din nou de uşă ca să trag cu urechea, am simţit ceva atingându-mi piciorul.

O atingere uşoară care m-a speriat.

Canişul doamnei Harriet stătea în fund şi îmi făcea cu laba.

*

* *

Stăteam întins pe pat în dormitorul luminat de razele lunii. Nu puteam să dorm. Simţeam că îmi clocoteşte mintea.

Cine era bărbatul închis în camera cu bare de fier la ferestre? Eram sigur că nu era John Merrill Ferguson, aşa cum spunea Loretta. Nu mă întâlnisem cu Ferguson chiar în acea dimineaţă? Nu semnasem cu el un contract pe şapte

ani şi nu-mi spusese el că eram prea pretios pentru el ca să mă piardă?

Cine putea să fie acel prizonier?

Mă întorsesem în apartament cu câinele în urma mea şi îi închisesem uşa în nas. Îmi fusese teamă că va începe să latre, dar fusese cuminte.

Acum stăteam în pat şi mă gândeam la omul care se plimba prin acea cameră şi la Loretta care mi-a spus că va reveni.

Aveam nervii în pioneze. Am încercat să mă liniştesc, repetându-mi că Loretta era nebună. Aveam să-i spun a doua zi doamnei Harriet că Loretta mă deranja. Poate că venise timpul să fie închisă.

Prin fereastra deschisă, am văzut că luna era aproape plină.

Închisă?

Mi-am amintit că doamna Harriet îmi spusese că ferestrele cu bare erau cele ale camerei Lorettei, când o lua razna.

Or, în acel apartament se afla deja un prizonier!

M-am dat jos din pat, ştiind că nu voi dormi, m-am dus în salon şi am aprins lampa de birou.

Casa aceea devenise apăsătoare: voiam să fug! Se pregătea ceva îngrozitor, ceva mult prea complicat, care mă depăşea.

M-am aşezat la birou.

Casa era învăluită într-o linişte sufocantă. Auzeam doar bătăile regulate ale inimii. Lumina lunii desena tot felul de forme pe covor.

Ceasul de pe birou arăta ora două fără zece.

Am încercat să mă liniştesc. Povestea asta nu mă privea. Acum făceam parte din echipa Ferguson. Semna-

sem un contract pe şapte ani ca să-i ţin locul lui Ferguson când lipsea, cu salariul năucitor de o sută de mii de dolari pe an.

Am încercat să mă conving că eram un mare băftos. Nici în visele mele cele mai nebune nu-mi imaginasem o astfel de slujbă. Lu Prentz ar fi rămas cu gura căscată dacă ar fi aflat. Mai bine mă duceam la culcare. Era timpul să dorm. Ceea ce se petrecea acolo nu avea nici o legătură cu mine. John Merrill Ferguson va fi înapoi peste câteva zile, aşa îmi spusese, şi mă voi întoarce în pavilionul luxos de pe malul mării. O voi invita pe Sonia la cină... Răbdare!

Dar fantomele lui Larry Edwards şi Charles Duvine apăreau în preajma mea. Eram obsedat de privirea disperată a Lorettei. Doamna Harriet şi canişul păreau prezenţi în cameră.

Am reacţionat. M-am ridicat brusc şi am rămas nemişcat, trăgând cu urechea. M-am dus rapid la uşă şi am apăsat pe clanţă.

Uşa era încuiată.

Cineva răsucise cheia în broască!

M-am uitat fix la uşă. Inima îmi bătea cu putere; eram cuprins de panică.

Ce se petrecea? De ce fusesem încuiat?

Atunci, tăcerea a fost ruptă de ţipătul unei femei.

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine. Teroarea pe care o exprima m-a făcut să mă îndepărtez brusc de uşă şi să-mi accelereze bătăile inimii.

A urmat un moment scurt de tăcere, apoi am perceput un fel de busculadă şi o bufnitură înăbuşită care mi s-a părut că a zguduit întreaga casă: zgomotul îngrozitor al căderii unui corp care se prăbuşeşte de sus şi se striveşte de pământ.

Am aşteptat, cu faţa şi mâinile lac de transpiraţie, cu urechea la pândă.

M-am apropiat de uşă.

Am auzit vocea lui Mazzo.

— Nu te apropia. Nu o atinge.

Un bărbat a spus câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles.

— Sunaţi-l pe doctorul Weissman, a ordonat Mazzo.

În acel moment am înţeles că murise o femeie.

Doamna Harriet sau Loretta?

Ţipătul de teroare, apoi bufnitura unui corp. Era un asasinat!

S-a stârnit zvon de voci, apoi am auzit vocea calmă a doamnei Harriet, dar nu vorbea destul de tare ca să înţeleg ce spunea.

Loretta!

Ar putea să mă asasineze, Jerry! Ar putea să te asasineze şi pe tine!

Asta îmi spusese în urmă cu nici două ore... Şi acum o făcuseră!

Cu picioarele tremurânde, m-am târât spre fotoliu şi m-am aşezat. De jos auzeam un murmur slab de voci. Canişul nu mai lătra.

După câteva minute, am auzit un declic şi clanţa uşii mele s-a lăsat în jos.

Uşa s-a deschis. În prag a apărut doamna Harriet, cu privirea ţintită asupra mea. Purta un halat de casă din mătase neagră, peste o cămaşă de noapte albă. Avea în braţe căţelul.

— Dragă Jerry, zise ea, intrând şi închizând uşa în urma ei. S-a întâmplat un accident foarte penibil.

Fața ei era lipsită de orice expresie, dar ochii ei mici și negri părea că aruncă scântei.

— Ai auzit? Biata Etta! Era somnambulă. A căzut de pe scară.

Veni să se așeze lângă mine.

— Când suferea de tulburări, era totdeauna somnambulă, adăugă ea.

Am făcut ochii mari ca să o văd mai bine pe bătrâna aceea îngrozitoare. Am rămas mut.

— Și-a rupt gâtul, a continuat doamna Harriet, mângâind urechile canișului. Băiatul meu va fi foarte tulburat. O iubea foarte mult.

Gura mi s-a umplut de un gust amar. M-am ridicat, am alergat la baie și am vomat. Am avut nevoie de câteva minute ca să-mi revin.

Ar putea să te asasineze și pe tine!

M-am întors fără grabă în salon.

— Bietul Jerry! zise cu calm doamna Harriet. Voi, artiștii, sunteți foarte sensibili. Uite, bea asta, adăugă ea, punându-mi în mâna tremurătoare un pahar umplut pe jumătate cu whisky.

Am băut.

— Acum e mai bine, zise ea bătându-mă ușor cu mâna pe braț. O să vină doctorul Weissman. Va trebui să cheme poliția.

M-am dus la fotoliu și m-am așezat.

— Jerry! se răsti ea pe un ton care mă înspăimântă. Ești aici ca să ne ajuți! Nu te mai purta ca un copil! Auzi ce-ți spun?

Ar putea să te asasineze și pe tine!

Am golit paharul și m-am dezmeticit.

— Ce vreți să fac? am întrebat, evitând să o privesc.

— Toți cred că John se află aici, dar el lipsește cel puțin o lună. Nu vreau să-l sun. Ar reveni imediat. Afacerea pe care o negociază este de cea mai mare importanță. Va trebui să joci rolul lui. Asculți ce-ți spun?

— Da.

— Pune-ți masca. Îi voi spune doctorului Weissman că ești doborât de șoc, dar poate că poliția va dori să-ți vorbească. Voi avea grijă să nu fii deranjat. Trebuie să le spui că, din când în când, Etta avea crize de somnambulism. Asta e tot ce va trebui să spui dacă ești întrebat, dar nu cred. John a avut grijă să întrețină permanent relații bune cu poliția. Va avea loc o anchetă, dar nu vei fi convocat. John a avut grijă să întrețină relații bune și cu procurorul. Va trebui să iei parte la înmormântare. Va avea loc în cea mai strictă intimitate. Acum, du-te să-ți pui masca!

Nu aveam de ales. Bătrâna mă băga în sperieți. Eram sigur că ordonase asasinarea Lorettei așa cum făcuse mai înainte în cazul lui Larry Edwards și cel al lui Charles Duvine.

M-am dus în sala de baie și, cu o mână tremurătoare, mi-am pus masca.

Când va sosi poliția, voi avea oare ocazia să scap de acest coșmar? Ar trebui să-mi smulg masca și să le spun adevărul?

M-am gândit la zâmbetul călduros al lui John Merrill Ferguson.

Ești prea prețios pentru mine ca să te pierd.

M-am gândit la contractul meu de șapte ani. M-am gândit la acele zile cumplite petrecute lângă telefon, așteptând la nesfârșit, aproape mort de foame.

Femeia aceea îngrozitoare avea să se întoarcă la San Francisco după înmormântare și voi scăpa de ea.

M-am gândit la cabana luxoasă oferită drept locuință, m-am gândit la Sonia.

Mi-am spus că nu era treaba mea. Treaba mea era să câştig banii pe care mi-i plătea John Merrill Ferguson.

Poate că alcoolul îmi va da curaj. În timp ce-mi potriveam masca, îmi ziceam că voi continua să fac parte din personalul lui Ferguson.

*

* *

Aforismul conform căruia banul înseamnă putere este un clişeu general admis. Îl auzisem deseori în lumea filmului, dar pentru că niciodată nu avusesem bani, ideea asta nu avea nici un sens pentru mine.

Dar în noaptea aceea, am fost nevoit să constat că acel clişeu se verifica cu o forță copleşitoare.

Purtând masca şi un costum din mohair de culoare închisă, am ieşit pe terasa care dădea spre intrarea principală a reşedinței.

Reflectoarele luminau acum grădina, peluza şi poarta de fier din depărtare, care oprea intrarea pe domeniu.

Vreo zece oameni formau un semicerc lângă porțile de fier; oameni de pază, nişte tipi solizi şi duri. În timp ce mă uitam la ei, o maşină Cadillac se apropie de poartă şi opri. Porțile se deschiseră şi maşina îşi continuă drumul până la intrare.

Am presupus că sosise doctorul Weissman.

M-am retras repede prin salon şi am aruncat o privire peste balustradă.

Lumina era aprinsă în vestibul. Întins pe parchet, la capul de jos al scării, în acelaşi capot bleu, cu picioarele goale, zăcea corpul Lorettei Merrill Ferguson. Lângă ea, cu fața lipsită de expresie, stătea Mazzo.

M-am uitat cu atenție la el.

O lovitură de karate?

Probabil că îl văzuse venind spre ea. Țipase. Urmase apoi lovitura năprasnică la ceafă și corpul fără viață se rostogolise pe scară în jos.

Un bărbat înalt, gras, cu un aspect impozant și cu păr alb abundent stătea de vorbă cu doamna Harriet.

Îl vedeam foarte bine. Avea o față mare, cu maxilare puternice. Purta un costum impecabil de culoare închisă și emana autoritate și siguranță arogantă.

Era clar că mă uitam la doctorul Weissman.

Se lăsă în genunchi lângă Loretta. O atinse ușor, îi întoarse puțin capul, îi ridică o pleoapă. Apoi se ridică.

— Nu mai e nimic de făcut, doamnă Ferguson. Biata femeie e moartă, zise el cu o voce de bariton. Mă ocup eu. Nu o putem deplasa. Voi telefona șefului poliției Terell.

— Mi se pare, dragă doctore, că mai înainte ar trebui să avem o mică discuție, zise doamna Harriet. Nu va dura mult.

Îi puse cu fermitate mâna pe braț, îl trase spre salon și închise ușa în urma lor.

M-am sprijinit cu brațele de rampă și am așteptat. Mazzo începu să se plimbe prin vestibul. Am văzut, după expresia feței, că nu se simțea în largul lui.

Au trecut zece minute, apoi ușa salonului s-a deschis și cei doi au ieșit.

— Fiul meu este foarte traumatizat, doctore, zise doamna Harriet. N-aș vrea să-l deranjăm.

— Bineînțeles. Ar trebui să-l consult? Poate să-i dau un tranchilizant?

— Simte nevoia să fie lăsat singur.

— Înțeleg perfect. Şi acum, doamnă Ferguson, întoarceți-vă în camera dumneavoastră, vă rog, şi aşteptați acolo. Dați-mi voie să mă ocup de toate formalitățile. Dacă va fi necesar, vă voi chema.

— Mă bazez pe dumneata, doctore, îi zise ea bătându-l uşor cu mâna pe braț. Sunt la dispoziția dumitale în caz de nevoie.

Văzând că se întorcea ca să urce scara, m-am refugiat în grabă în salonul meu şi am închis uşa. După care am ieşit pe balcon.

Poliția a sosit în mai puțin de zece minute, cu două maşini urmate de o ambulanță.

Doctorul Weissman obținuse o reacție rapidă.

Am văzut doi inspectori în civil şi un sergent în uniformă urcând treptele.

M-am dus la uşa salonului şi am crăpat-o puțin. Doamna Harriet stătea acolo unde o văzusem adineauri, pândea din umbră, cu mâinile sprijinite de balustradă.

Am auzit voci. Vocea caldă a doctorului Weissman le domina pe celelalte, dar nu reuşeam să înțeleg ce spune.

Toată comedia se termină în mai puțin de douăzeci de minute.

În timp ce pândeam prin uşa întredeschisă, mă întrebam cât avea să-i plătească doamna Harriet doctorului Weissman. După prima mea impresie, era un om care putea să fie cumpărat cu condiția, firește, să i se ofere prețul corect!

Am văzut-o pe doamna Harriet coborând încet scara. Am ieşit din salon şi i-am luat locul lângă balustradă.

Jos se aflau doi inspectori. Sergentul stătea lângă uşă. Doctorul Weismann domina scena.

Doamna Harriet ajunse la capătul de jos al scării.

— Îmi pare rău, doamnă, că trebuie să vă pun întrebări într-un astfel de moment, zise unul dintre inspectori.

— Bineînțeles, bineînțeles, răspunse doamna Harriet, ștergându-și ochii cu batista. Trebuie să înțelegeți că fiul meu nu știe nimic din toate astea. Nu trebuie să-l deranjăm. E sub efectul șocului, după cum vă va spune și doctorul Weissman.

— Foarte bine, doamnă, răspunse inspectorul apropiindu-se de salon, unde fu urmat de doamna Harriet și de doctor.

Intrară doi brancardieri. Au pus repede corpul Lorettei pe o targă, l-au acoperit cu un cearceaf și l-au luat de acolo.

Celălalt inspector îi vorbea cu glas scăzut lui Mazzo, care dădea întruna din umeri.

M-am întors în apartament și m-am așezat în fotoliu. Mi-am sprijinit capul în mâini și am rămas cu privirea în gol. Zgomotul portierelor trântite și duduitul motoarelor m-au făcut să tresar. M-am dus pe balcon și am văzut mașinile de poliție demarând în urma ambulanței.

Floare la ureche! Puterea banului!

M-am întors în salon în clipa în care intra doamna Harriet. A închis ușa și s-a oprit să se uite atent la mine.

— Dragă Jerry, totul s-a aranjat. Nu mai e nevoie de tine, zise ea schițând un zâmbet de triumf. Ia un somnifer și fii convins că pentru biata Etta a fost o adevărată eliberare.

Se întoarse spre ușă, se opri și adăugă:

— Prezența ta la anchetă nu va fi necesară, Jerry. Doctorul Weissman se va ocupa de tot. E foarte serviabil, dragul de el. Va trebui însă să asiști la ceremonie, dar nimeni nu te va deranja. Noapte bună.

Îmi făcu un semn cu mâna şi ieşi.

Următoarele şase zile au trecut ca trei ani.

Mazzo îmi aducea mâncarea în cameră. Păstram tăcerea. Nu aveam ce să-i spun. Petreceam ore întregi pe balcon, citind. Seara mă uitam la televizor. Dormeam cu ajutorul somniferelor. Încercam să mă consolez spunându-mi că eram omul lui Ferguson, plătit cu o sută de mii de dolari pe an.

Dar mi se întâmpla prea des să mă gândesc la acel ţipăt şi la acea bufnitură, la privirea disperată a Lorettei şi să-mi amintesc ce spusese: *Pentru Dumnezeu, Jerry, nu crede ce-ţi spune babornita. Nu crede ce-ţi spune Durant. Crede-mă pe mine!*

Mă gândeam la omul care se plimba în camera cu ferestrele blocate cu bare de fier.

În dimineaţa celei de a şasea zile, Mazzo s-a hotărât să-mi vorbească.

— Totul s-a rezolvat. Ancheta s-a terminat. Trebuie să-ţi pui masca. Va fi incinerată în dimineata asta la orele unsprezece.

Aş fi vrut să-i trag un pumn în botul ăla de gorilă. Aş fi vrut să-i strig: „Tu ai ucis-o!" M-am ridicat şi m-am dus în dormitor.

— Te supără ceva? mă întrebă el, venind după mine.

— N-am nevoie de nimic. Pleacă!

— Ţi-am spus că nu mai sunt probleme, zise Mazzo zâmbind. Pune-ţi masca şi costumul de mohair.

Eu, doamna Harriet şi canişul am format cortegiul funerar. Ne-am dus la crematoriu cu Rolls-ul. În faţa noastră mergea altă maşină şi în spate alte două.

Vestea se răspândise. Jurnaliștii și mulțimea curioasă se îmbulzeau la poarta cimitirului. Gărzile de corp ieșiră din cele trei mașini. Ajutară mașina noastră să treacă, apoi închiseră poarta de fier în nasul valului de reporteri.

Acolo ne aștepta un pastor bătrân, cu fața plină de riduri și o tristețe profesională în privire. Părea că se teme de doamna Harriet și mormăi cuvinte de compasiune. Prelungi cât putu de mult serviciul funebru, temându-se parcă să nu se spună că luase banii de pomană.

Când sicriul începu să se deplaseze spre cuptor, am căzut în genunchi. Nu mai spusesem o rugăciune din copilărie, dar am spus una pentru Loretta.

Canișul a început să latre.

În timp ce mă străduiam să găsesc cuvinte pentru Loretta, am auzit-o pe doamna Harriet vorbindu-i câinelui:

— Taci, scumpule! Puțin respect.

*

* *

Următoarele două zile mi s-au părut interminabile.

Mâncam, mă instalam pe balcon, citeam și așteptam.

În dimineața celei de a treia zile, în timp ce stăteam pe balcon, după micul-dejun, am văzut apropiindu-se Rolls-ul. Jonas a apărut încărcat cu bagaje pe care le-a pus în portbagaj, după care a apărut doamna Harriet cu canișul în brațe. Se opri ca să vorbească cu Jonas, care se înclină, apoi urcă în mașină și aceasta demară.

Eram încântat că o vedeam plecând!

Mazzo intră fără zgomot în cameră.

— Dimineața asta mergi la birou, zise el. Du-te să-ți pui masca.

M-au dus cu Jaguar-ul până la intrarea principală a biroului, unde gărzile de corp mi-au croit drum prin mulțimea de jurnaliști care așteptau acolo.

Am urcat în ascensor și Mazzo m-a condus în cabinetul de lucru al lui Ferguson, unde l-am găsit pe Durant instalat la biroul mare.

— Intră, Stevens, zise el schițând un zâmbet. Stai jos.

Mi-a arătat un fotoliu și m-am așezat.

— Trebuie să-ți mulțumesc pentru comportamentul tău excelent în timpul funeraliilor, continuă el. Îmi dau seama ce încercare a fost asta pentru tine.

Am considerat că vrăjeala asta nu avea nevoie de nici un comentariu din partea mea, drept pentru care m-am abținut.

— Domnul Ferguson s-a întors, a continuat Durant. Ești liber să faci ce vrei timp de cel puțin cincisprezece zile. Ești un element foarte prețios al personalului nostru și suntem mai mult decât satisfăcuți de tine.

— Mulțumesc, domnule, am zis.

Durant se aplecă în față și deschise o servietă. Scoase un cec.

— Iată salariul tău pe prima lună, Stevens. Plus o mică gratificație.

M-am ridicat și am luat cecul. Era completat cu suma de zece mii de dolari.

— Mulțumesc, domnule, am zis, punând cecul în portofel.

— Ești liber. Scoate-ți masca. Îți vei găsi hainele în a doua sală de baie de pe culoar. Mergi și instalează-te în pavilion. Se înțelege că nu vei putea părăsi orașul, nu vei vorbi presei și nu vei sufla o vorbă despre treaba pe care o faci.

— Bine, domnule.

— Perfect, Stevens. Fugi și distrează-te!

M-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit.

— Vă rog să transmiteți sincerele mele condoleanțe domnului Ferguson pentru moartea soției sale!

Zâmbetul îi dispăru brusc de pe buze.

— Foarte bine, Stevens. Pleacă.

În următoarele trei ore mi-am cumpărat haine. Am găsit un magazin pentru bărbați pe Paradise Boulevard și nu m-am zgârcit. În cele din urmă, sigur că aveam tot ce trebuia, am pus pachetele în Mercedes și am pornit spre noua mea locuință.

La barieră, paznicul s-a uitat atent la mine, apoi a dat din cap și mi-a dat voie să trec.

În timp ce mă îndreptam spre pavilion, mi-am zis că schimbam o închisoare cu alta. Eram în continuare supravegheat, dar nu-mi păsa. Aveam bani! Ieșisem din casa aia blestemată și puteam să mă distrez.

Era ora prânzului. Am luat pachetele, le-am pus într-un dulap și am sunat la Ferguson Electronics & Oil Corporation. Am spus că vreau să vorbesc cu Sonia Malcolm.

— Aici Jerry Stevens, am zis când mi-a răspuns. Sper că n-ai uitat invitația? Poți sau vrei să iei cina cu mine în seara asta?

— Aș fi încântată, a răspuns pe un ton care mi s-a părut sincer.

— Să știi, Sonia, că nu cunosc orașul. Unde am putea merge? Într-un loc plăcut, de preferință pe malul apei. Tocmai am luat salariul și nu se pune problema banilor.

Sonia începu să râdă.

— Păi... să mergem la *Albatros* pe Ocean Boulevard, spuse ea după un moment de tăcere. Se pare că e select dar cam scump.

— Mi se pare perfect. Trec să te iau. Unde locuieşti?

— Nu. Ne vom întâlni acolo. Am o maşină. Casa mea e greu de găsit.

— Nu există casă greu de găsit dacă în ea locuieşte o fată frumoasă ca tine. Unde e?

— Ne întâlnim pe la opt şi jumătate. Voi fi acolo, mă asigură ea şi închise.

Am pus încet receptorul în furcă. Bun, nu voia să ştiu unde locuieşte. Poate că stătea într-un apartament cu altă fată. Poate că nu era prea satisfăcută de cartier. Poate... am dat din umeri.

Cel mai mult mă interesa că voi lua cina cu Sonia Malcolm. Dar eram curios. Am încercat să o găsesc în cartea de telefon, dar n-am dat de ea. Apoi mi-am zis că, fiind angajată de puţin timp, nu avea cum să figureze în cartea de telefon.

După masa de prânz, m-am dus pe plaja pustie. Am înotat, am stat puţin la soare şi m-am scăldat din nou.

Întins la umbra unui palmier, m-am gândit iar la Loretta. Am încercat să-i alung imaginea din minte, dar eram obsedat de ţipătul ei şi de acea bufnitură. M-am gândit din nou la funeralii, la pastor, la caniş.

M-am simţit brusc singur. O să-mi placă să stau într-o locuinţă luxoasă, aşa cum crezusem la început!? Am străbătut cu privirea plaja pustie. Eram obişnuit să ies din casă şi să stau de vorbă cu oamenii. Iar acum, această singurătate bruscă şi gândurile morbide mă deprimau.

M-am întors cu paşi lenţi în cabană. Pustietatea ei mă deprima şi ea. Încercam să mă conving că ar trebui să fiu

recunoscător că dispun de un astfel de „culcuş", dar ştiam că mă amăgeam.

Ce mult s-ar fi schimbat totul dacă aş fi avut-o acolo, cu mine, pe Sonia!

Am înţeles că mă îndrăgostisem de ea din prima clipă când o văzusem. Cu ea acolo, eram sigur că voi fi fericit.

M-am gândit la seara care avea să urmeze. Nu ştiam ce credea ea despre mine. Părea că mă simpatizează. S-ar fi putut şi mai mult? Eram doar un actor de mâna a doua fără angajament. Eram Jerry Stevens, asistentul unuia dintre oamenii cei mai bogaţi din lume şi primeam un salariu de o sută de mii de dolari pe an!

Ce mă făcea să cred că nu se îndrăgostise şi ea de mine? Doamne! Dacă ar fi fost adevărat!

Deodată, simţind un îndemn să mă depărtez de acel pavilion singuratic şi învăluit în tăcere, m-am dus în sala de baie, am făcut un duş, m-am bărbierit cu grijă, după care am îmbrăcat costumul gri, pe care tocmai îl cumpărasem, o cămaşă asortată, o cravată şi în picioare mi-am pus nişte pantofi Gucci. M-am privit în oglindă şi am ajuns la concluzia că arăt satisfăcător.

M-am hotărât să merg pe Ocean Boulevard, să găsesc restaurantul *Albatros* şi să reţin o masă discretă, unde să pot flecări cu Sonia nestingherit. După ce voi face rezervarea, îmi voi petrece după-amiaza explorând oraşul.

Când să plec, a sunat telefonul. Am tresărit rău de tot, pentru că nu mă aşteptam. Am ezitat, apoi am ridicat receptorul.

— Da?

— Domnul Stevens? a zis o voce de bărbat.

— Da. Cu cine vorbesc?

— Domnule Stevens, sunt Jack Macklin, şeful personalului societăţii noastre.

Vocea era amabilă dar fermă: un om obişnuit să dea ordine.

— Aha!

Şefii de personal erau plevuşcă după părerea mea.

— În calitate de nou colaborator, domnule Stevens, poate că încă nu aţi avut ocazia să citiţi statutul şi regulamentul personalului societăţii noastre.

— Nici măcar nu ştiam că există un statut şi un regulament al personalului, am răspuns cu o voce agasată.

— Tocmai, domnule Stevens. Vă voi trimite broşura pentru uzul personalului. O veţi primi mâine dimineaţă. V-aş cere s-o studiaţi.

— Bine, am zis. Mulţumesc pentru telefon.

— Domnule Stevens, ca să prevenim orice decepţie, vă voi spune că una dintre regulile noastre cele mai stricte stipulează că angajaţii noştri nu întreţin nici un fel de relaţii personale între ei.

Am simţit că-mi sare mustarul.

— Nu înţeleg, am zis.

— Am aflat că aţi invitat-o pe domnişoara Malcolm la cină.

— Asta nu te priveşte! m-am răstit eu.

— Domnişoara Malcolm face şi ea parte din personalul nostru de puţin timp. Nu cunoştea această regulă strictă, care interzicea orice relaţii personale cu ceilalţi angajaţi, continuă el netulburat. Acum a aflat de această interdicţie, după cum aţi fost informat şi dumneavoastră.

Furia m-a împiedicat să-mi găsesc cuvintele.

— În plus, domnule Stevens, a continuat vocea calmă, în timp ce eu spumegam, numai persoanele autorizate sunt

admise pe proprietățile domnului Ferguson, ceea ce înseamnă că aveți la dispoziție unul dintre pavilioanele domnului Ferguson, dar că vizitele nu sunt admise.

— Ia ascultă! am strigat. Sunt asistentul domnului Ferguson! Regulamentul personalului nu mă privește și pe mine! Eu fac ce vreau!

— Înțeleg, domnule Stevens. Îl veți întreba, evident, pe domnul Durant dacă puteți primi vizitatori, dar domnișoara Malcolm face ce-i spun eu, spuse el și închise.

Clocotind de furie, am telefonat la societate.

— Ferguson Electronics & Oil Corporation, răspunse vocea agreabilă a unei femei. Ce doriți?

— Dați-mi-o pe Sonia Malcolm, m-am răstit eu.

— Scuzați-mă, domnule, dar aș vrea să știu dacă este o convorbire personală?

— N-are importanță! Fă-mi legătura!

— O clipă, domnule.

Am așteptat cu sângele bătându-mi în tâmple.

În sfârșit, am auzit din nou vocea aceea de femeie.

— Domnișoara Malcolm nu este liberă, domnule. Vreți să vorbiți cu șeful personalului?

Am închis.

Dumnezeule! Asta avea să fie deci viața mea?

CAPITOLUL IX

Palmierii foşneau în bătaia brizei. Plaja semăna cu un covor argintiu.

Cui dracu îi păsa?

Decepţia, furia şi singurătatea mă copleşeau.

O voiam pe Sonia! Aveam nevoie de ea!

M-am aşezat pe verandă, cu ochii aţintiţi asupra plajei pustii. Un pescăruş a ieşit dintr-o rază de soare şi s-a depărtat cu un ţipăt tânguitor.

Vocea şefului de personal îmi răsuna în urechi: *Domnişoara Malcolm face ce-i spun eu.*

M-am străduit să fiu calm. Dacă ticălosul ăla îşi închipuie că-mi dă mie ordine, va vedea că se înşela amarnic!

M-am ridicat şi am urcat în Mercedes-ul parcat la umbra unui palmier. Am condus până la barieră. Paznicul – alt om încruntat, solid, cu o faţă sinistră – a făcut o mişcare scurtă din cap şi a ridicat bariera.

Am intrat în oraş. Acum era cinci şi cinci. Nu ştiam care era ora de ieşire a personalului de la Ferguson Electronics & Oil Corporation. Am presupus că, în acel

moment, personalul ieşea pe uşa din fund. Trebuia să-mi încerc şansa.

Am luat-o pe strada laterală, care ducea la ieşirea din spate şi garajul subteran. Am găsit loc şi am parcat Mercedesul lângă trotuar, apoi am aşteptat. Aveam o poziţie bună. Supravegheam ieşirea garajului şi vedeam paznicul de la barieră.

Timpul trecea greu. Mă uitam mereu la ceas. Exodul a început exact după orele şase. M-am uitat la o oamenii de la volan: toţi erau bine îmbrăcaţi, gen cadre superioare. Apoi, după vreo douăzeci de minute, a urmat valul secretarelor, angajaţilor mai puţin importanţi, subordonaţilor. Toţi erau pe jos.

Am pornit motorul şi m-am aplecat în faţă. Inima îmi bătea cu putere. Defilarea bărbaţilor şi femeilor părea că nu se mai sfârşeşte. Unii sporovăiau, alţii se opreau ca să schimbe un ultim cuvânt.

Pe urmă am văzut-o. Urca rampa. Era îmbrăcată într-o rochie discretă de culoare bej şi mergea cu un pas hotărât. Era singură.

Nimeni nu vorbea cu ea, nimeni nu-i făcea un semn de rămas bun. Era o angajată nouă.

Mergea pe stradă în direcţia bulevardului. Am lăsat-o să o ia binişor înainte, apoi am demarat în spatele ei.

Dificultăţile au început imediat ce am ajuns la bulevard. Trebuia să-mi strecor maşina în marea de vehicule şi, după ce am reuşit asta, m-am pomenit înconjurat de maşini care mergeau cu viteză. O zăream pe trotuar, mergând cu paşi iuţi. Am vrut să reduc viteza, dar un claxon furios m-a făcut să merg mai departe. Am depăşit-o. Am înjurat. Nu aveam unde să opresc. Fusesem gata să tam-

ponez maşina din faţă din cauză că mă uitam după Sonia în oglinda retrovizoare.

Trotuarul era la fel de aglomerat ca şi şoseaua. Dacă o pierdeam! Nu ştiam unde locuieşte!

Atunci, în faţa mea, am văzut o maşină ieşind din spaţiul de parcare. M-am strecurat în locul ei, n-am mai încuiat portiera şi am luat-o la fugă înapoi pe trotuar, evitând trecătorii, căutând-o frenetic cu privirea pe Sonia.

Am zărit-o intrând pe o străduţă laterală. Am iuţit pasul, folosind coatele şi umerii şi am ajuns la stradă.

Era acolo, mergând cu repeziciune. Am prins-o din urmă.

— Sonia!

S-a întors în loc.

Pe trotuar erau doar câţiva trecători. Se grăbeau toţi fără să a ne acorda vreo atenţie.

S-a uitat fix la mine.

— Ce vrei?

Nu era Sonia visată de mine. Avea o expresie ostilă, o privire speriată.

— Sonia! am exclamat, oprindu-mă lângă ea. Am...

N-am reuşit să spun mai mult.

— Lasă-mă în pace! zise ea cu fermitate. Nu vreau să am nici o legătură cu tine! Lasă-mă în pace!

— Ascultă, nu trebuie să fii îngrijorată din cauza ticălosului ăla de Macklin. Sunt asistentul domnului Ferguson. Nu trebuie să mă conformez regulamentului lor stupid. Te-am invitat la cină şi n-o să fie nici o problemă. Nu...

— Nu va fi nici o problemă pentru dumneata, domnule Stevens! zise ea. Sunt angajată ca secretară personală a domnului Ferguson. Domnul Macklin m-a prevenit că dacă

voi avea vreo relație de simpatie cu dumneata sau cu oricare alt angajat, voi fi concediată! Și acum pleacă! Nici un bărbat din lume nu mă va face să renunț la acest post! Dacă n-ai să mă lași în pace, mă voi plânge domnului Macklin!

Îmi întoarse spatele și își văzu de drum, lăsându-mă cu ochii în soare!

— E o lovitură! zise în spatele meu o voce bine cunoscută.

M-am întors brusc și am dat cu ochii de Mazzo, care rânjea.

— Femeile sunt groaznice, continuă el. Dar are dreptate. Are un serviciu bun și nu vrea să-l piardă, Jerry. Așa că gândește-te la ea, nu la tine.

M-am uitat la el cu gura căscată. N-aș fi crezut că „gorila" aia cu țeasta rasă era în stare de un astfel de sentiment.

— Hai să bem un păhărel, propuse el.

În acel moment mi-am amintit că aveam în fața mea pe omul care o asasinase pe Loretta.

— N-am nevoie de păhărelul tău! i-am zis.

Apoi am pornit spre Mercedes. M-am așezat la volan profund decepționat. Până la urmă, am reușit să mă calmez. Pe Sonia o pierdusem. Presupuneam că era la fel de singură ca și mine și că fusese cu adevărat fericită când o invitasem la cină. După care Macklin aprinsese beculețul roșu. Adevărul amar era că nu reprezentam nimic pentru ea, poate doar o ocazie să iasă în oraș seara.

Atunci cum îmi voi petrece seara și noaptea? Nu cunoșteam pe nimeni în orașul ăsta. M-am gândit la pavilionul singuratic. Mi se părea de neconceput să mă întorc singur acolo. Gândul de a intra într-un restaurant ca să mănânc singur nu era nici el prea vesel. Mi-am amintit cu

regret de oamenii pe care îi puteam întâlni la Hollywood: oamenii pe care trebuise să-i las baltă şi care mă lăsaseră baltă pentru că nu mai aveam bani, dar care s-ar îmbulzi peste mine dacă ar afla că am un salariu de o sută de mii de dolari pe an.

Tristetea asta mi-a trecut repede. Prietenii ăia din zilele frumoase nu meritau să mă gândesc la ei.

Deodată m-a frapat un gând. Trebuie să găsesc o ocupaţie, ca să nu fiu copleşit de singurătate. De ce să nu scriu povestea detaliată a tuturor evenimentelor trăite din clipa în care Liz Martin, secretara lui Lu Prentz, îmi telefonase ca să mă anunţe că Lu avea o slujbă pentru mine?

Pavilionul luxos nu va mai fi singuratic. Mă voi instala în faţa unei maşini de scris şi voi dactilografia povestea înspăimântătoare a dublurii lui John Merrill Ferguson, a asasinării lui Larry Edwards şi a lui Charles Duvine, precum şi cea a Lorettei. Voi vorbi şi de doamna Harriet şi de canişul ei, de Mazzo şi de Durant. Voi scrie totul sub formă de roman, schimbând numele şi decorul. Singurul personaj căruia îi voi da numele adevărat va fi Lu Prentz. Ştiam că i-ar fi plăcut la nebunie să apară într-un roman.

Mi se părea că era o poveste unică. Aş fi putut să obţin un tiraj mare! Ba chiar aş fi putut să vând drepturile ecranizării, cu mine în rolul principal!

Dacă scriam povestea sub formă de roman, folosind nume fictive, Corporaţia Ferguson nu avea ce spune. Nimeni nu putea să creadă în veridicitatea unei astfel de poveşti, dar aveam să aştept până la expirarea contractului meu de şapte ani. Nu voiam să renunţ la cei o sută de mii de dolari pe an. Acest roman avea să fie o asigurare pentru bătrâneţe!

Trebuia să-l scriu *imediat*, cât timp aveam totul foarte proaspăt în memorie.

Pavilionul ar fi fost locul ideal pentru scris. Nimeni nu m-ar fi întrerupt. Voi scrie toată dimineața, mă voi duce să înot, voi construi intriga după-amiază, apoi aveam să continuu scrisul seara.

Am pornit motorul și am străbătut Paradise Boulevard până când am văzut un magazin unde se vindeau produse cu preț scăzut. Vânzătorul m-a convins să cumpăr o mașină electrică IBM de ocazie. Am cumpărat o cutie de ribon și un top de hârtie.

Am pus totul în mașină și am pornit spre cabană. În timp ce conduceam, mi-am dat seama că nu mai simțeam singurătatea. Ardeam de nerăbdare să mă apuc de treabă.

Când am intrat în pavilion, am găsit o negresă înaltă și solidă, zâmbind cu gura până la urechi, care ștergea praful din salon. Mi-a spus că era doamna Swanson. Mi-am amintit că Sonia îmi spusese că domeniul acela avea o femeie de menaj.

— Dacă doriți să vă pregătesc ceva pentru cină, vă rog să-mi spuneți, a zis doamna Swanson.

— Da, mulțumesc. Dacă nu e deranjul prea mare, pentru că n-am chef să mănânc în oraș. Poate să fie orice.

— Am o friptură grozavă.

— Perfect.

— Bine, domnule Stevens. Pe la opt. Mă voi întoarce să vă pregătesc masa.

După ce a plecat, am scos mașina de scris din Mercedes, am băgat ștecherul în priză și am încercat-o. Printre trebușoarele pe care le făcusem în așteptarea unui rol, fusese și aceea de a bate la mașină adrese pe plicuri și

de a trimite scrisori cu cereri de fonduri în contul unei şcoli de orbi. După o oră, băteam cu aceeaşi viteză de altădată.

Mi-am umplut paharul cu whisky, m-am aşezat pe verandă şi am început să elaborez planul poveştii. Pe un blocnotes, m-am apucat să scriu nume inventate. Pentru fiecare dintre aceste nume, am inventat o descriere fizică, complet diferită de aspectul adevărat al oamenilor a căror poveste îmi propusesem să o scriu. Am inventat şi nume de locuri.

În momentul în care terminasem această treabă, doamna Swanson s-a întors în cabana mea şi mi-a pregătit o friptură mare cu tot felul de garnituri. M-a anunţat că va reveni mâine seară cu una dintre specialităţile ei: pui cu curry. I-am dat cinci dolari. Zâmbetul radios mi-a indicat cât se poate de clar surpriza şi plăcerea.

După plecarea ei, am mâncat şi am dus totul la bucătărie, am debarasat masa şi am început să scriu.

Am lucrat fără pauză până la două dimineaţa, apoi am adunat foile, am încuiat uşa şi m-am dus la culcare.

Tocmai când eram gata să adorm, m-am gândit la Sonia. Cu o oarecare surpriză, am constatat că se topea într-un plan secund, tehnică folosită în filmele jucate de mine: o amintire ce merita păstrată, dar puţin reală. Simţeam că nu mai aveam nevoie de ea. Sonia avea o carieră în faţă, iar eu nu însemnam nimic pentru ea. Când să adorm, mi-am zis că nu mai însemna nimic pentru mine: o clipă de rătăcire.

Timp de şase zile şi o bună parte din nopţi, am construit *Ferguson Story*. Doamna Swanson venea să facă curăţenie de două ori pe săptămână. În fiecare seară îmi pregătea o cină bună. După-amiaza mă duceam să înot. Nici o veste de la Ferguson Electronics & Oil Corporation.

Impresia de singurătate dispăruse. Aveam o ocupație, un centru de interes, iar atunci când ești absorbit de o muncă, singurătatea și chiar și femeile nu mai există.

Și apoi, în a șasea seară, pe când lumina lunii făcea marea să se scânteieze iar eu trudeam la mașina de scris, am auzit zgomotul unei mașini care se apropia. Mi-a trecut prin minte că Durant venea să vadă ce fac. Dacă intra și vedea mașina de scris și toate acele pagini dactilografiate, ar fi vrut să știe ce scriam. Și asta nu trebuia să afle în ruptul capului!

Am pus repede paginile într-un sertar, am apucat mașina de scris și am dus-o în dormitor, unde am pus-o sub pat. Apoi m-am postat la ușa dormitorului.

Am auzit pași pe verandă. M-am înarmat cu curaj și am intrat în salon.

În cadrul ușii de sticlă stătea John Merrill Ferguson.

Era ultima persoană pe care m-aș fi așteptat s-o văd acolo.

— Salut, Jerry, zise el, intrând în încăpere. Sper că nu te deranjez.

Am respirat adânc.

— Deloc, domnule. Nu făceam nimic. Vreți să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Se apropie de masă, trase un scaun și se așeză.

— Voiam să-ți vorbesc.

Uluit și deloc în apele mele, m-am așezat în fața lui.

Pe masă se afla o lampă de care mă foloseam când băteam la mașină. Întinse mâna și o stinse. Mai rămăseseră aprinse doar două aplice, care luminau slab încăperea.

— Ei bine, Jerry, zise el, ești mulțumit de viața ta?

M-am întrebat ce mai voia. De ce venise acolo unul dintre oamenii cei mai bogați și mai puternici din lume ca să întrebe un actor fără angajament dacă îi place viața pe care o duce? Îngrijorarea mea devenea din ce în ce mai mare.

— Viața e frumoasă, domnule, am răspuns. Datorită dumneavoastră. Apreciez mult tot ce faceți pentru mine.

A dat din cap, agitând nervos mâinile.

— Cum îți ocupi timpul?

— O, fac o mulțime de lucruri! Înot. Aici e minunat. Orașul e nemaipomenit.

Se uită atent la mine. Avea o expresie ciudată.

— Aș vrea să faci ceva pentru mine, Jerry.

Asta nu era o surpriză. N-ar fi venit până aici fără motiv.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule.

— Ai masca aici?

— Bineînțeles, domnule.

— Aș vrea să-mi iei locul la reședință în noaptea asta.

M-a cuprins teama.

— Bine, domnule. Cum doriți.

— Nu va fi nici o problemă. Mașina mea așteaptă. Deghizează-te și mergi la reședința mea. Oamenii de pază te vor lăsa să intri. Vei intra în apartamentul meu și vei sta acolo până când vei primi vești de la mine. Nimeni nu știe că mi-ai luat locul. Gărzile de corp vor crede că sunt eu. I-am dat deja instrucțiuni lui Jonas pentru ca mesele să fie servite în apartament și să aibă grijă să nu fiu deranjat. Înțelegi?

— Da, domnule.

— Bine. Ești foarte prețios pentru mine. Și acum, mergi, te rog, și pune-ți masca!

Atunci s-a petrecut un lucru oribil şi consternant.

Sprânceana dreaptă a lui John Merrill Ferguson s-a dezlipit, apoi a căzut pe masă în faţa noastră, ca o omidă scârboasă.

O tăcere lungă, explozivă, a învăluit încăperea slab luminată, creând o atmosferă tensionată ca sub efectul unui şoc puternic.

Omul pe care îl credeam John Merrill Ferguson a lăsat să-i scape o tânguire înăbuşită, apoi a împins scaunul cu piciorul şi s-a ridicat brusc. A aruncat o privire plină de panică în jur, ca un animal terorizat care voia să fugă. După care a vrut să se repeadă la uşa de sticlă deschisă.

Am avut o reacţie spontană. Am întins un picior înainte, i-am agăţat glezna şi l-am făcut să se prăbuşească pe podea. M-am repezit peste el, i-am îndepărtat braţele pe care le agita cu furie, le-am imobilizat cu genunchii şi l-am adus în stare de neputinţă.

I-am privit atent faţa, apoi i-am smuls cealaltă sprânceană şi mustaţa.

— Cine eşti, Dumnezeule mare? am întrebat.

A încercat să scape, dar îl ţineam ţintuit la podea.

— Dă-mi drumul! a strigat el.

Ţinându-i braţele blocate, i-am trecut o mână pe sub bărbie, am găsit marginea măştii de latex şi i-am smuls-o de pe faţă.

M-am uitat la el, în timp ce mă fixa disperat cu privirea.

Atunci am avut un şoc: un şoc care m-a paralizat şi care mi-a provocat sudori reci pe spate.

Mi s-a părut că aud vocea sarcastică a lui Mazzo: „Pămpălăii ca el au deseori accidente de maşină".

Țintuit la podea de greutatea mea, îl aveam în față pe Larry Edwards!

M-am ridicat, cu ochii la el.

— Larry! Dumnezeule mare! Mi-au spus că ai murit! am exclamat eu.

S-a ridicat încet, cu privirea înspăimântată.

— N-ai să pleci de-aici până nu-mi spui ce se întâmplă, am zis. Stai jos! Îți aduc ceva de băut.

S-a uitat la ușa deschisă, apoi la mine.

— Nu risca, Larry! i-am spus. Îți voi rupe brațul dacă nu vrei să stai jos și să vorbești.

Ezită, apoi dând din umeri descurajat, s-a trântit într-un fotoliu. Fără să-l slăbesc din ochi, m-am dus la bar, i-am turnat o porție zdravănă de whisky și i-am întins paharul. L-a golit pe nerăsuflate.

— Ce cauți aici? De ce voiai să mă trimiți la reședință? l-am întrebat, privindu-l de sus.

— Încercam să câștig timp, mormăi el. Scuză-mă, Jerry, mă gândeam numai la mine.

M-am așezat în fața lui.

— Ce vrei să spui? Auzi, Larry, hai să luăm lucrurile de la început. De ce ești deghizat în Ferguson?

A vorbit.

Trecuse prin exact aceleași experiențe ca și mine. Lu Prentz îl trimisese la hotelul *Plaza*. Acolo o întâlnise pe doamna Harriet. Fusese drogat și se trezise în casa doamnei Harriet. I se oferiseră și lui o mie de dolari pe zi. Acceptase și Charles Duvine îi transformase înfățișarea. Învățase să imite semnătura lui Ferguson și să-i imite vocea. În cele din urmă, fusese transportat cu avionul la reședința lui Ferguson, la fel ca mine.

— Ai întâlnit-o pe Loretta? am întrebat.

Își șterse sudoarea de pe față.

— Nu reușeam s-o opresc pe putoarea aia țăcănită să vină la mine în pat. Mi-a îndrugat că nu era căsătorită și a pomenit și de un pastor. Presupun că și ție ți-a servit aceleași aiureli.

— E moartă. Au asasinat-o.

A tresărit.

— Mi-au spus că e somnambulă.

— Eram acolo când s-a întâmplat. I-am auzit țipătul. Somnambulii nu țipă. Mazzo i-a rupt gâtul.

— Nu. Mazzo nu-i așa. Dacă a fost asasinată, atunci autorul a fost Pedro. El e omul care ucide pentru Durant. Când va băga de seamă că nu sunt acolo, va porni după mine. Trebuie să mă car iute de tot din orașul ăsta blestemat.

— Dar de ce două dubluri? Nu înțeleg. Ce-ai făcut?

— Am fost la Beijing. Ferguson e bolnav mintal. Trebuia să dispună de mine și de tine. Tu jucai rolul lui aici în fața presei, în timp ce eu îi trăgeam în piept pe tipii de la Beijing. Am plecat acolo împreună cu o echipă. Nu trebuia decât să semnez niște hârtii, în timp ce echipa aranja treburile. Iar în acest timp, Ferguson era încuiat la reședință.

M-am gândit la omul pe care l-am auzit plimbându-se încoace și încolo. Ferguson!

— Atunci ce cauți aici?

Mi-a întins paharul gol.

— Mai vreau.

De data asta mi-am luat și cu de băut.

— John Merril Ferguson a murit în seara asta la orele șase, zise Larry, în timp ce beam.

Era gata să mă înec.

— A murit?

— Da... de o criză cardiacă fulgerătoare.

— De unde ştii?

— Am avut baftă! Mă plimbam prin apartamentul lui Ferguson. Deodată s-a iscat tămbălău: voci, zgomot de paşi. Pe urmă am auzit cum eram încuiat. Am tras cu urechea. Voci agitate! Apoi a sunat telefonul de pe birou. Am ridicat receptorul. Uitaseră să debranşeze aparatul. Mazzo vorbea cu doamna Harriet. Îi anunţa moartea lui Ferguson. Ce femeie! A ascultat vestea de parcă ar fi auzit prognoza meteo. I-a spus lui Mazzo să nu facă nimic până la venirea ei. Deoarece Durant se afla la Washington, a spus că îl va anunţa ea. După care a adăugat – şi încă îi mai aud vocea rece şi implacabilă: „Spune-i lui Pedro că Edwards şi Stevens sunt de acum înainte inutili. Ai înţeles? Pedro va şti ce are de făcut".

M-am crispat, am simţit că îmi îngheaţă sângele în vine.

— A spus asta?

— Dacă-ţi spun! La care Mazzo a răspuns că Pedro petrecea noaptea la Miami, dar că îi va îndeplini instrucţiunile de mâine. Voia să ştie dacă ştiu de moartea fiului ei. Mazzo a asigurat-o că nu. Eram încuiat în cameră. A precizat că va veni mâine şi a închis.

— Pretinzi că a dat ordin să fim executaţi? am insistat, refuzând să cred ce zicea.

— De câte ori vrei să-ţi repet! exclamă Larry. Am aşteptat să se culce Mazzo. Apoi am pus masca şi am strecurat o foaie de hârtie sub uşă, cheia a căzut pe hârtie şi am tras-o înăuntru. Apoi am descuiat şi am ieşit. Oamenii de pază cred că tu îl imiţi pe Ferguson şi eu sunt chiar Ferguson.

— Dar de ce ar vrea să ne omoare? am întrebat, neputând încă să cred.

A făcut o mişcare agasată şi a răspuns:

— Gândeşte puţin! Înţelegerea de la Beijing a fost încheiată. Ferguson a murit. Eu şi tu am putea dovedi că am semnat documentele, moment în care s-ar dezlănţui toţi diavolii infernului. Sunt obligaţi să ne lichideze!

Am făcut ochii mari la el.

— Mi-ai spus să mă întorc la reşedinţă.

Şi-a ferit privirea.

— Da, îmi pare rău. Eram îngrozit. Dacă erai acolo, n-ar fi crezut că plecasem. Încercam să câştig timp.

M-am uitat la el scârbit.

— Ticălosule! Mă trimiteai la moarte şi tu te căinăbăneai!

— Ai dreptate, ai dreptate, îmi pierdusem capul! Acum trebuie să fugim amândoi de-aici! Pierdem un timp preţios! Când Mazzo va intra în apartament, mâine dimineaţă, ca să-mi aducă micul-dejun, şi va vedea că nu mai sunt, vor organiza o vânătoare! Să ştii, Jerry, că am văzut cum lucrează oamenii ăştia. Au relaţii peste tot. Voi sta ascuns cât timp nu vor fi convinşi că n-am să scot o vorbă. Dacă ţii la viaţă, fă ca mine. Oricum, nu spune nimănui ce s-a întâmplat. Noi doi am putea să le năruim imperiul, dar nu sunt chiar atât de sonat ca s-o fac! Am bani. O să dispar. Ar fi bine să te gândeşti la pielea ta. Avem un avans de numai opt ore.

S-a ridicat brusc şi a dispărut în noapte.

Nu voiam să-l reţin. Dacă sprânceana aceea nu ar fi căzut, m-aş fi întors la reşedinţă şi a doua zi aş fi trecut în lumea celor drepţi!

Dar avea dreptate. Era timpul s-o şterg! Am stat câteva momente ca să reflectez. Şi eu aveam bani. După ce plecam din oraş, puteam să cer trecerea banilor în altă bancă.

Dar unde să mă duc?

A trebuit să-mi domin un sentiment de panică. Am intrat în dormitor şi m-am uitat în portofel. Aveam puţin mai mult de o mie de dolari.

Voi merge cu maşina până la Miami, o voi lăsa la aeroport, apoi voi lua un avion spre New York. De acolo aş fi putut să dispar.

Mi-am strâns toate hainele în două valize, apoi mi-am amintit de manuscris. Nu aveam de gând să las asta în urma mea. Am luat în grabă paginile dactilografiate şi le-am pus într-una dintre valize.

Maşina de scris pusă pe birou constituia o dovadă. Dacă o vor găsi, vor ghici că am scris un raport. Am adus-o la maşină, am pus-o pe bancheta din spate, m-am întors după valize, după care am fost gata de plecare.

M-am mai întors totuşi o dată în pavilion, am verificat să nu fi lăsat nimic personal, apoi am stins lămpile şi m-am întors în grabă la maşină.

Am condus până la barieră. M-am întrebat dacă paznicul îmi va face probleme, dar a ridicat bariera şi a dat din cap posac.

Străduindu-mă să fiu calm, am pornit pe şoseaua de pe malul mării. Circulaţia era redusă la acea oră, dar am avut grijă să respect limitele de viteză, deşi îmi venea să accelerez la maxim.

Maşina de scris îmi punea o problemă serioasă. Trebuia să o arunc undeva. Ştiam că Mercedes-ul va fi reperat mai devreme sau mai târziu şi că vor găsi maşina de scris, după care vor deduce că am scris un raport despre

evenimente. Atunci aveau să mă caute cu şi mai mare înverşunare.

După câtiva kilometri, am dat peste o rezervaţie pentru pescari şi am oprit. Am aşteptat până când nici o maşină nu s-a mai văzut la orizont, am coborât, am transportat maşina de scris până la balustradă şi i-am dat drumul în mare.

M-am întors la maşină cu o problemă rezolvată şi mi-am continuat drumul spre Miami. În timp ce conduceam, mă gândeam la Loretta. Parcă îi auzeam vocea zicând: *E o bătrână fără milă şi periculoasă. Se gândeşte numai la bani. În ziua în care el va muri, ea va moşteni totul.*

John Merrill Ferguson murise. Doamna Harriet moştenea acum totul. Pocnise din degete şi Charles Duvine, care ne oferise posibilitatea lui Larry şi mie să luăm înfăţişarea lui Ferguson, murise. Pocnise din degete şi Loretta, care ar fi putut moşteni totul, murise. Iar acum, această bătrână nemiloasă pocnea din degete spre mine. La gândul ăsta am simţit o transpiraţie rece.

Pe urmă m-am gândit la maşina pe care o conduceam. Dacă era găsită la aeroport, vor înţelege că mi-am luat zborul spre o destinaţie necunoscută. Cu banii şi organizarea lor, ar fi putut să-mi ia urma până la New York.

Mi-am dat brusc seama că dacă voiam să trăiesc, trebuie să găsesc repede o soluţie. Maşina de scris o aruncasem în mare. Acum trebuia să scap şi de Mercedes.

M-am uitat la ceasul de la bord: unu şi cinci. Voi intra în criză de timp. Peste şapte ore, Mazzo va descoperi că Larry îşi luase zborul. Vor verifica la pavilion şi vor constata dispariţia mea. Atunci se va da alarma.

Acum mă apropiam de Paradise City. Şi dacă una din gărzile de corp ale lui Ferguson, ieşită la plimbare în seara

asta, repera maşina? Am străbătut Ocean Boulevard. Inima începea să-mi bată cu putere. Poate că fusesem nebun să plec în această direcţie. Aş fi putut să o iau spre vest. Acum era însă prea târziu.

Mă uitam tot timpul în oglinda retrovizoare, de teamă să nu fiu urmărit. În spatele meu erau maşini, dar toate apucau alte direcţii: oameni care se întorceau la ei acasă.

După ce am ieşit din oraş şi am luat direcţia Fort Lauderdale, am început să respir mai relaxat.

Atunci mi-a trecut prin minte o idee: *să-i derutez. Să las maşina la aeroport ca să-i fac să creadă că am plecat cu avionul, dar să rămân în preajma oraşului Miami până după trecerea alarmei.*

De-a lungul drumului erau o duzină de moteluri. Voi lăsa maşina la aeroport, apoi voi lua un taxi şi mă voi instala, ascuns privirilor, în unul dintre aceste moteluri.

Un motel apropiat de Paradise City ar fi fost cu siguranţă ultimul loc unde ar fi venit să mă caute.

Aşa am şi făcut. După ce am parcat Mercedes-ul, am luat un taxi aflat în trecere, ca să nu urc într-o maşină aflată în staţionare. Şoferul dusese un client la Palm Beach şi se întorcea de acolo. Îi părea bine că face rost de un client. I-am spus că voiam să petrec noaptea într-un motel bun. M-a dus la Elcome Motel.

Fata pe jumătate adormită de la recepţie abia dacă se uită la mine când am semnat în registru. Am folosit numele Warren Higgins. Mi-a dat cheia, mi-a explicat cum să găsesc camera şi a moţăit mai departe.

Am încuiat uşa camerei şi am aprins lumina. Locul era confortabil. Am aşezat valizele şi am respirat uşurat.

Eram în sfârşit în siguranţă!

Dumnezeule! Eram frânt! Nu mă gândeam decât la somn.

M-am dezbrăcat şi, prea obosit ca să fac un duş, m-am prăbuşit pe pat.

Am dormit.

*

* *

M-a trezit zgomotul unor motoare. Soarele intra din abundenţă în micul dormitor. Am auzit zvon de voci. M-am speriat. Fusesem cumva descoperit?

M-am dat jos din pat. Am intrat în salon şi, din spatele perdelelor, am aruncat o privire afară.

Ceea ce am văzut m-a liniştit: nişte oameni încărcau bagaje în maşini, flecăreau, râdeau. Oameni în vacanţă.

M-am uitat la ceas. Nouă şi un sfert.

Am făcut un duş, m-am îmbrăcat, apoi am ieşit la soare. Majoritatea automobiliştilor plecase deja. În parcare mai rămăseseră doar trei maşini.

Am găsit drumul spre restaurant. Chelneriţa m-a întâmpinat cu un zâmbet provocator.

— Suntem mahmuri, ai? zise ea. Cu ce să vă servesc?

Am comandat ouă cu jambon fript, clătite şi am cerut un ziar. Mi-a adus *Paradise Herald*. Am frunzărit cotidianul fără să găsesc nici cea mai mică ştire despre moartea lui John Merrill Ferguson. Era prea devreme, dar eram avid de informaţii.

După micul-dejun, m-am dus la recepţie. Un bărbat slab şi brunet, care era directorul motelului, mi-a adresat un zâmbet.

— Fred Baine, s-a prezentat el, strângându-mi mâna. Aţi petrecut o noapte bună, domnule Higgins? Camera dumneavoastră e confortabilă?

— Totul e perfect. Aş vrea să stau aici un timp. Scriu o carte, am adăugat zâmbind cu modestie. Nu vreau să fiu deranjat.

— O carte? zise el părând impresionat. Nici o problemă, domnule Higgins. Veţi putea sta cât doriţi şi nu veţi fi deranjat.

— N-aveţi cumva o maşină de scris pe care s-o pot închiria?

— Bineînţeles. Nu e vorba de închiriere. Am una de rezervă. Vă stă la dispoziţie.

— Sunteţi foarte amabil. Îmi faceţi un mare serviciu.

— Să ştiţi, domnule Higgins, că dacă nu vreţi să fiţi deranjat, pot să spun să vă aducă masa în cameră. Nu-i nici o problemă. Veţi lăsa un sfert de oră pe zi femeii de serviciu ca să vă facă patul şi curat în cameră, după care nimeni nu vă va mai deranja.

— Mi-ar conveni foarte mult. Mulţumesc.

— Nici o problemă, domnule Higgins. Doamne! Ce mi-ar plăcea şi mie să fiu în stare să scriu o carte! spuse el suspinând. Tirajele mari cred că aduc o mulţime de bani!

— Da, am răspuns.

Apoi m-am întors în cameră.

Eram hotărât să termin *Ferguson Story*. Probabil că nu voi avea altceva de făcut vreo trei săptămâni. După aceea, probabil că alarma va fi trecut. Atunci voi putea să mă gândesc ce aveam de făcut.

Nu după mult timp, o negresă tânără mi-a adus o maşină de scris portabilă. Mi-a zâmbit arătându-şi toţi dinţii.

— Fratele meu ar vrea să scrie o carte, dar nu ştie cum să înceapă, domnule Higgins, zise ea agitându-se cu aspi-

ratorul. Intriga e bine construită, dar nu știe nici cum să sfârșească.

— Spune-i să înceapă cu partea de la mijloc. O să meargă, am asigurat-o eu, după care m-am închis în baie.

După plecarea ei, am scos manuscrisul și am petrecut toată dimineața citindu-l.

Încăperea avea aer condiționat, dar ardeam de dorința de a mă plimba la soare. Am rezistat acestei tentații. Trebuia să stau la adăpost de priviri.

După părerea mea, manuscrisul era bun.

După ce am mâncat hamburgeri și am băut cafea, m-am instalat în fața mașinii de scris.

Am bătut cu îndârjire până la șase, după care m-am întrerupt ca să beau un martini. Am găsit tot ce-mi trebuia în frigiderul bine aprovizionat.

Ajunsesem acum la momentul în care Larry Edwards, deghizat în John Merrill Ferguson intra în pavilion. Înlănțuirea acțiunii mă satisfăcea, dar aveam nevoie de un moment de pauză, înainte de a aborda marele moment în care aveam să descopăr că Ferguson era încarnat de Larry.

M-am uitat pe fereastră, privind cu jind la piscină și la mulțimea de bărbați, femei și copii care se distrau, dar am considerat că era preferabil să nu mă arăt.

Pe la șapte și jumătate, tânăra negresă mi-a adus o friptură. I-am dat doi dolari, în timp ce se uita cu respect la masa plină de foi dactilografiate.

După cină, am tras perdelele și am continuat să scriu. Până la urmă, pe la unsprezece, pusesem totul la punct.

În povestea mea, ca și în realitate, mă aflam într-un motel, neștiind ce hotărâre să iau, dar trebuia să aștept ca să văd ce avea să se întâmple.

Am adunat paginile, le-am adăugat manuscrisului deja existent, apoi am făcut un duş şi m-am culcat.

N-am dormit chiar atât de bine. Mă gândeam tot timpul la viitorul meu. Trebuia să mă întorc la Los Angeles? Ar fi fost primul loc spre care şi-ar fi îndreptat căutările... cu condiţia, bineînţeles, să pornească în căutarea mea.

Aveam vreo opt mii de dolari la bancă. Poate că nu era o idee rea să cumpăr o maşină şi să mă îndrept spre Mexic. Aş putea să mă ascund acolo, să călătoresc, în aşteptarea momentului când mi se va părea că întoarcerea nu mai prezenta nici un pericol. Şi pe urmă ce mai făceam? În acel moment, cei opt mii de dolari ai mei vor fi cu mult mai puţini.

Mă vedeam reluând acea existenţă mohorâtă dinainte: aşteptând tot timpul lângă telefon.

Poate că voi da lovitura cu cartea.

Am adormit cu acest gând încurajator în minte.

A doua zi dimineaţă, tânăra negresă mi-a adus micul-dejun şi un număr din *Paradise Herald*.

Prima pagină era consacrată numai morţii lui John Merrill Ferguson.

Doctorul Weissman declarase reporterilor că Ferguson se surmenase. Încheiase o înţelegere strălucită cu chinezii. Distrus de moartea soţiei sale, fusese răpus de o criză cardiacă.

Ziarul publica o fotografie a doctorului Weissman, cu faţa plină de tristeţe, o poză în care apărea şi Joseph Durant, la fel de întristat. Mai anunţa că Durant va conduce de acum înainte Ferguson Electronics & Oil Corporation. Am văzut şi o fotografie a doamnei Harriet, cu faţa plină de suferinţă, în compania canişului, care părea şi el foarte afectat. Se mai spunea că doamna Harriet Ferguson era de

acum înainte principala acționară și devenea președintele societății.

O înțelegere secretă fusese încheiată între Ferguson și guvernul chinez. Societatea trebuia să fabrice computere și sateliți electronici, care aveau să aducă China pe picior de egalitate cu rușii. Contractul avea o valoare de vreo două miliarde de dolari.

Citeam toate astea în timp ce mâncam.

Două miliarde de dolari!

Eu și Larry am fi putut să distrugem definitiv acest contract. Gândul ăsta mi-a tăiat brusc pofta de mâncare. Am împins farfuria, m-am ridicat și m-am dus să stau într-un fotoliu.

Dacă eu și Larry lăsam să se înțeleagă că am falsificat semnătura lui Ferguson pe un număr mare de documente care ne-au trecut prin mână, efectul ar fi fost comparabil cu cel al exploziei unei bombe atomice.

Mi-am amintit de ultimele cuvinte pe care mi le spusese Larry înainte de a fugi din pavilion: *Oricum, nu spune nimănui ce s-a întâmplat. Noi doi am putea să facem să se prăbușească un imperiu, dar n-am să fiu atât de sonat s-o fac!*

Larry avea dreptate. Ar fi fost ultimul lucru pe care l-aș fi făcut. După care m-am gândit la manuscris. Un jurnalist șiret, citind cartea, dacă ar fi fost publicată, poate că ar fi făcut anumite legături cu faptele reale. Și ce? Nu ar fi fost în stare să dovedească ceva. Manuscrisul era un fel de asigurare pentru bătrânețele mele. Voi aștepta să se așternă praful pe el, dar nici nu mă gândeam să-l arunc la coș.

Atunci, aruncând încă o privire prin ziar, am zărit un mic anunț. Apărea în partea de jos a paginii.

MOARTEA UNEI VEDETE DE TELEVIZIUNE

Larry Edwards, cunoscut datorită rolurilor sale din serialele western de la televiziune...

Ziarul mi-a alunecat din mână. Am început să tremur. Larry!

M-am ridicat clătinându-mă şi m-am îndreptat spre bar. Mi-am turnat un pahar mare de whisky. Paharul mi s-a lovit de dinţi. Am aprins o ţigară şi am început să mă plimb prin cameră. Inima îmi bătea cu putere.

Larry... era mort!

M-am forţat să iau ziarul de jos şi să citesc puţinele detalii pe care le oferea.

Larry Edwards, spunea ziarul, la volanul unei maşini Ford închiriate, fusese lovit de un camion, al cărui şofer fugise de la locul accidentului, pe drumul Miami-Napole.

Fordul, făcut praf, se prăbuşise în pădure. Poliţia era în căutarea unui camion tamponat. Larry Edwards îşi petrecea vacanţa în Florida.

Prin urmare îi dăduseră de urmă! Transpiraţia mi se scurgea de-a lungul feţei.

Fusese destul de şiret ca să scape de Jaguar, cum făcusem eu cu Mercedesul. Închiriase o maşină Ford şi pornise spre est: destul de şiret, dar nu destul de rapid!

Eu eram aici în siguranţă?

Mi-am amintit că Larry zicea: *Să ştii, Jerry, că am văzut cum lucrează oamenii ăştia. Au relaţii peste tot.*

Dumnezeule! Intram în panică!

Am stat jos şi m-am străduit să mă calmez. Cum naiba să mă poată descoperi într-un motel izolat? Dar pe Larry îl găsiseră! La ora asta, era posibil să fi dat de Mercedes. Se

gândeau că fugisem cu avionul? Vor afla, după ce vor cere informații, că nici o persoană cu semnalmentele mele nu se îmbarcase la bordul vreunui avion? Vor ajunge atunci la concluzia că mă ascundeam în împrejurimi?

Acum înțelegeam ce trebuia să simtă o vulpe care auzea lătrăturile haitei de câini.

Probabil că erau mai mult de trei sute de moteluri și numeroase hoteluri în jurul orașului Miami. Le vor controla pe toate?

Începusem să mă liniștesc. Nu aveam de gând să fug și să ies în câmp descoperit. Nu trebuia să mă mișc de acolo.

Și m-am gândit la manuscris. El putea să-mi salveze viața! Îi voi scrie doamnei Harriet ca să-i spun că scrisesem negru pe alb întreaga poveste, din momentul în care o întâlnisem la hotelul *Plaza*. O voi preveni că dacă mi se va întâmpla ceva, manuscrisul va ajunge la poliție. Îi voi da cuvântul meu că, dacă eram lăsat în pace, nu voi spune nimic.

Ideea mi s-a părut bună. Am bătut scrisoarea la mașina de scris.

Cum o voi trimite? Riscam dacă o trimiteam de-aici. Ștampila poștei din Miami le va indica că eram în regiune.

Trebuia să găsesc pe cineva ca să mi-o pună la poștă departe de-aici. Am scris adresa: *Doamna Harriet, Largo Residence, Paradise City*. Cel care va expedia scrisoarea, nu trebuia să știe că scriu cuiva din familia Ferguson. Am pus scrisoarea în plic și l-am lipit.

Dar manuscrisul? Am luat hotărârea să-l trimit lui Lu Prentz și să-i cer să mi-l păstreze.

Am ieșit din cameră și m-am dus la recepție. Fred Baine m-a întâmpinat cu un zâmbet radios.

— Bună ziua, domnule Higgins. Merge cartea?

— Perfect. Puteți să-mi dați hârtie și sfoară, vă rog? Aș vrea să expediez un pachet.

— Nici o problemă.

S-a dus în partea din spate a biroului și s-a întors cu hârtie de ambalaj și sfoară.

— Sunt bune?

— Sigur, mulțumesc. Altceva, domnule Baine. Am o scrisoare pe care aș vrea s-o pun la poștă departe de-aici. Nu vreau să știe nimeni că mă aflu aici.

Am scos scrisoarea și am adăugat:

— Doamna Harriet e soacra mea. Dacă ar ști că sunt la Miami...

I-am făcut cu ochiul. A părut puțin surprins, apoi a dat din cap.

— Bineînțeles, domnule Higgins. Îmi închipui că autorii trebuie să aibă uneori posibilitatea să evadeze. Am aici un cuplu care pleacă în dimineața asta la New York. Sunt niște oameni încântători și o vor pune ei la poștă. E bine?

— Ar fi perfect, am răspuns, împingând spre el o bancnotă de zece dolari. Li se poate da asta?

— Bineînțeles. Vor fi încântați să accepte, domnule Higgins. Mă ocup eu de asta. Nici o problemă.

M-am întors în cameră.

Tânăra negresă venise să facă patul și să facă curat.

Mă simțeam mult mai relaxat.

M-am așezat la mașina de scris și am lucrat trei ore în șir, aducând la zi *Ferguson Story*.

Acum mă simt sigur că voi supraviețui, am scris. *Am intenția să ambalez acest manuscris și să-l trimit lui Lu Prentz, ca să-l pună la loc sigur. N-am altceva de făcut*

decât să aştept ziua în care voi fi sigur că doamna Harriet va primi scrisoarea. E o femeie foarte şireată. I-am dat cuvântul meu că nu voi spune nimic. Am prevenit-o că dacă mi se va întâmpla ceva, manuscrisul va ajunge la poliţie. Atunci de ce-ar pocni din degete spre mine?

Peste cincisprezece zile, voi închiria o maşină şi voi pleca în Mexic. Peste două luni, întors la Hollywood, voi aştepta într-un apartament sordid să sune telefonul.

Nu era nici o fericire, dar era mai bine decât să fiu mort.